...TOPIT LEAFA ȘI PE FEBRUARIE!...
—DUHNEZEULE M'AM ÎNGRĂȘAT CU 10 KILOGRAME!
—CUM AI FĂCUT SCURTA? CE MESERIE AI?
—FACTOR POSTAL
—SĂ SFÂRȘIT VACANȚA!...
—DE AI ATEA ZILE NUMAI ȘI NU POT VEDEA CÂȚI BACȘIȘ AM LUAT!
PORTAR
FARMACIE
—DACĂ MI-O MERGE TOT ANUL CA ZILELE ASTEA... MAI BINE MĂ ÎMPUȘC.....
ASTA MINUNE! DIN 30 LITRI VIN AM VÂNDUT 500!.....

Dar o măruntă întâmplare dintr'un sat bucovinean vine să dovedească şi contrariul : câte odată folosesc şi creditorii la ceva. Iată, după gazete, despre ce este vorba :

Săteanul Sostan Schean, necăjit că nu mai poate ieşi la lumină din greutăţile zilei de astăzi, fără nici o nădejde de mai bine, într'un moment de disperare a hotărât să-şi facă seama. O fringhie de gât şi prinsă 'n grindă, un scaun asvârlit de sub picioare şi Costan era gata-gata să se prosterneze la picioarele Celui Atot-Puternic Dar, ca la cinematograf, tocmai când Costan îşi trăgea ultimile răsuflări, intră peste el creditorul lui, Iosif Scharf, care venea să-şi ceară o datorie veche.

Ingrozit că-i scapă datornicul din mână şi moare neplătit, Iosif Scharf făcu o faptă supra-evreiască. Puse mâna pe un cuţit ! Şi odată cu cuţitul în mână fu o jucărie pentru el să taie funia spânzuratului şi să-l readucă la viaţă..

Aceasta e povestea brută : un creditor scapă viaţa datornicului său. A făcut o faptă bună şi cu folos, fiindcă trăind Costan, mai are nădejde de bani ; dar dacă moare, adio şi n'am cuvinte. Mai greu e de spus ce crede Costan despre miraculoasa lui salvare !..

Creditori din lumea largă, deschideţi ochii. Nu e deajuns numai să adunaţi iscălituri pe poliţe şi chitanţe.

închisoare grea".

Veţi exclama : „a dat de dracu Fălcoianu sârbesc !" Da, a dat şi a prea dat, căci auziţi :

„De oarece legea iugoslavă nu prevede o pedeapsă mai mare de 20 ani închisoare, pedeapsa de mai sus a fost redusă la 20 ani".

Cum se zice tribunalul sârbesc a condamnat la moarte pe cinci ani ! Elanul condamnant al judecătorilor a trebuit să fie retuşat de prevederile legei care acolo desigur că a fost... prevăzătoare, având în vedere că se adresează unui neam de oameni, aspri, fioroşii.

Geanta latină e mai dulce, mângâioasă. La Românaşii noştri nu se întâmplă d'astea. O să vedeţi când l'o judeca pe Fălcoianu.

Pariez că n'o să vie legea să îndulcească sentinţa. Poate dinpotrivă !..

Părintele Lupaş, specialistul într'ale medicinei, din fostul guvern averescan, e autorul comenzei de 170.000 de siringi şi 3000 forcepsuri, provizie care

Opoziţia e rău sfătuitor, mai ales când rabzi de nouă ani, şi când Puterea a fost un vis care a trecut pe lângă nasul celui poftitor, lăsându-l doar cu o durere şi mai mare.

Furia d-lui Maniu e justificată. Aşteptându-se să ia hăţurile în primele zile ale lui 1928, se vede venit ultei lungi aşteptări, — ediţie nouă, întregită şi pe deantregul revăzută. La necaz scoate vorbe mari cum de pildă la miezul nopţei, în ultima şedinţă a Camerei, înainte de a se închide Parlamentul, când a declarat că viitorul guvern nu va recunoaşte împrumutul încheiat de cel liberal. Numai după câteva zile d. Maniu declară unor ziarişti străini că dacă nu e adus la guvern de exigenţă, proclamă republică au schimbări în ordinea monarhră.

Desigur că după ce febra va trece, d. Maniu va retuşa bruscheţea declaraţiilor arătând că n'a fost bine înţeles sau cam aşa ceva. Opinia publică însă îşi va fi făcut părerea şi va trece şi pe aceasta la dosar.

Se obişnueşte să se zică : „guvernele se uzează la putere". D. Maniu are acest avantaj că partidul dominant se uzează din opoziţie şi când va veni la guvern, va fi tocmai bun pentru comisia de reformă.

In acest timp, d. gen. Averescu, ciocul frizat şi cu partidul în

De vorbă cu pomul de Crăciun

— „O brad frumos, o brad frumos!
Ce bine ți stă așa gătit:
Beteal, panglici, lumânări
Și glouleț împodobit.

În jurul tău atâția inși:
Bărați, cucoane și copii,
Se străduesc a te distra,
Cu tot felul de melodii,

Căldura dulce din cămin
Ți-alintă frunzele pe ram
Și că ești de invidiat
Ți-o spun privirile din geam!

— Vorbești ca biet poet naiv,
Căci dac'ai fi observator,
Ai observa în tălpi că port
Și astăzi rana de topor.

Și în loc de globuri și gâteli
Cu cari mă'ncărcară azi,
De ce nu sunt und' m'am născut,
Departe 'n codrul meu de brazi.

În aerul răcit de vânt
Și'mpodobit cu flori de nea; —
Acolo este nu aci,
Din moși strămoși menirea mea.

Că sunt gătit ca un păun,
Îi-o bucuric pentru voi;
Al meu, de-aceum, e doar un loc
Pe vre-o movilă de gunoi!

Timidu

RESPECTUL PENTRU ȘTIINȚA

— E mort, doamnă!
— Încă nu doctore...
— Stai liniștit Alexandre, doctorul știe mai bine de cât tine!...

— Logodnicul tău e elegant?
— Mai întrebi! Dacă i-ai vedea dessu-urile!

Le Rire

Circul Pildsudsky

— Eu, mă rog dumitale, am văzut multe de când plătesc globalul; dar blestemăție ca la circul lui Pildsudsky, ba — îmi spunea, deunăzi, Mache, furios, cum e de naturelul dumisale.

— De ce, Măchiță? l'am întrebat.

— Pen'că mai întâiu și mai întâiu, nu era circ.

— Dar ce era?

— Iarmaroc.

— Taaaci!

— Pe onoarea mea!

— Cum, mon șer?

— Păi: eu știu din bătrâni că circ se chiamă un maidan unde comedianții fac fel de fel de chestii, pe frânghie, pe cataligi ori călare pe bidivii.

— Dar aici cum era?

— Aici, aducea câte un tacâm de lighioane și le punea să facă jmotru: dela dreapta, la stânga; de la stânga la dreapta; și pe urmă: înainte marș!

— Și pe urmă?

— Să vezi. Pe urmă, pe când stalmaestrul dichisia alte jivine în grajd, Pildsudsky...

— Kludsky.

— Kludsky, fie. Pe când ăsta atârna, în iesle, ciucuri de urechile dobitoacelor, altul dedea drumul în arenă câte unui batalion de rândași schimonosiți în paiațe și cu făină pe mutră. Urlau ăștia — că altceva nu știau să facă — urlau așa în cât răgetul fiarelor, înverșunate de bătae, ca să facă sluj când le-o scoate în circ, nu se mai auzia. Aștia, slugile boite cu făină, ăștia erau clownii lui Pildsutzky.

— Kludzky îl chiamă, Mache.

— Lasă-mă, nene. Ce, nu știu eu cum îi zicea! Doar era scris pe toate zidurile.

— Bine. Și după clowni?

— Stăi să vezi, că erau și clowni adevărați.

— Nu mă'nebuni!

— Zău! Era un subcomisar...

— Artist la circ?

— Ași! Artist nu e nici Pildsudsky.

— Kludsky.

— Cica dă-l dracului, nene. Că pe toți polonezii îi chiamă Pildsudsky. Ba unora le zice Przmisl.

— Ei, și ce făcea secundul generalului Nicoleanu?

— Să vezi. Iarmarocul era acoperit cu pânză. Înnăuntru, erau bănci de scânduri nedate la rindea, așa în cât, daca'ți prindeau pantalonii într'o aschie, se duceau pe gârlă o mie de lei.

— Spune ce făcea sbirul și lasă scândurile, Mache.

— Păi, locurile nu erau numerotate.

— Ei, şi ?

— Şi lumea stetea care unde găsia vacanţă.

— Vezi bine, dacă nu erau numerotate.

— Bine. Dar, ca să prinzi un loc de unde să vezi barem jumătate din spectacol, trebuia să vii de la prânz, cu merinde 'n legăturică.

— De ce ?

— Pentru că la iarmarocul lui Pildsudsky...

— Iar Pildsudsky ?

— Dar cum ?

— Kludsky.

— Mai vezi de altul !

— Lasă. Zi 'n nainte.

— La iarmarocul ăsta vinea lumea de pe lume. Am auzit că unii bolnavi de prin spitaluri 'şi-au cerut concedii de la doctori ca să nu piarză ocazia.

— Lasă fleacurile, Mache, şi povesteşte ce făcea omul stăpânirei, de zici că era clown ?

— Uit'-te : poporul, ca să vază cum se ismenesc cei spoiţi pe [illegible]z, se scula, vezi bine, în pici[illegible]dcă între public şi cel[illegible] era o pădure de b[illegible] cari [illegible] perdea[illegible]

[illegible]mii şi

[illegible]anul de la poliţie, când [illegible]a se scoală naţia, 'şi aducea [illegible]inte de pe când era sergent şi se răstea odată : Jos ! Toată lumea jos !

— Şi se supunea publicul ?

— Care ? Lumea se punea pe râs. Ipistatul, oţărît, răcnia. Fiarele de după perdea, urlau. Era o petrecere ca la Moşi când se ieftineşte ţuica.

— Natural. Dar după ce se potolia tămbălăul ?

— Atunci începea plictiseala.

— Cum se poate ?

— Foarte bine. Că venia Munteanu, ăla de se dedea peste cap la circul lui Sidoli — acu 'l chiamă Smopsky, mi se pare — venia cu un cal bătrân, căruia şi miopii îi vedeau coastele. Se urca, în capul oaselor, pe pân-oul care-i slujia drept sea şi pornia să facă giumbusuri. E adevărat că, din trei, o brodia cu unul.

— Pe urmă ?

— Pe urmă iar năpădia liota de servitori boiţi cu făină şi îmbrăcaţi în hainele lui tătână-seu.

— Şi cu asta se isprăvia ?

— De unde ! Abia acu începea.

— Cum, adică ?

— Păi, aducea două zeci de elefanţi. De coada fiecăruia era priponită trompa celui următor — aşa în cât formau un monom cât d'aici până la clubul socialist.

— Şi făceau exerciţii ?

— De unde ! Îi ducea de la dreapta, la stânga ; pe urmă, de la stânga, la dreapta — şi la sfârşit îi grămădia, cu strămurarea, în mijlocul arenei şi'i îmboldea, după aceea, ca să intre în grajd să se cuibărească care pe unde 'i era aşezarea.

— Dar în arenele cele-l-alte, ce se petrecea ? că zici cum că erau trei.

— Să vezi. Când plecau elefanţii, golănimea de slugoi mânjiţi cu făină urlau de ridicau mahalaua în picioare, că 'ceau că sântără clowni...

— Dar subcomisarul ?

— Asta ştia una şi bună : Jos ! Toată lumea jos !

— Ei, pe când se ismeniau cei cu făina pe mutră iar omul stăpânirei făcea acte de autoritate, ce se petrecea pe cele-l-alte arene ?

— Tot aşa. Se legau bivolii de coadă ; mâncau bătaie tigrii, fără nici o consideraţie pentru vârsta lor matusalemică ; iar Pildsudsky...

— Kludsky.

— Să fie nasi-său al dracului !

— Ei ăla ce făcea ?

— Înţepa nişte urşi albi ca să se caţăre pe prichiciul unei prăjini.

— Zi 'n nainte.

— Ce să mai zic ? Că s'a isprăvit.

— Cum ? Nu era gimnastică, nu erau numere extraordinare, nu era nimic senzaţional ?

— Nimic, nene. Câţi-va artişti dela Salata, din Calea Griviţei, legau toată vremea, şi deslegau frânghiile.

— Şi basta ?

— Ba, nu. O damă şedea cocoţată pe un trapez pe când bărbaţii ei, de desupt, făceau roata gigantică.

— Şi cât [illegible]
— Eu a[illegible] locul al d[illegible]
— Loja ?
— Una [illegible] cinci de l[illegible]
— Şi lu[illegible]
— Şi d[illegible] să vază i[illegible]
— Apr[illegible]
— Nu, [illegible] sudsky s[illegible] renţă.

SFAT IUBITEI MELE

In noaptea Bobotezii se deschide cerul.

Iubit-o, nu uita să-ţi pui
O măturâ sub căpătâi,
Spre a vedea măcar în vis
Minunea cerului deschis.
Să vezi ce modă e pe sus.
Ce fac ciracii lui Işus,
Cum îngerii se plimbă 'n Rai,
Unii pe jos, alţii pe cai
Ce sboară ca un avion ;
Ce chef prepară sfânt' Ion.
Să vezi alei de trandafiri,
Minunăţia 'ntregii firi : —
Şi bişini şi cireşi în pârg
Cum vezi şi-aci vara în târg.
In fine tot ce nu gândeşti,
Acolo sus ai să priveşti,
De faci precum te sfătuesc,
Şi-acum cu drag mă iscălesc.

Ciupac

N.B. *De-ţi vine gustul tam nesam*
Să vezi şi mărul lui Adam,
Să-l vezi tu singură nu-i bine
Mai bine vii să-l vezi cu mine !

Ciupac

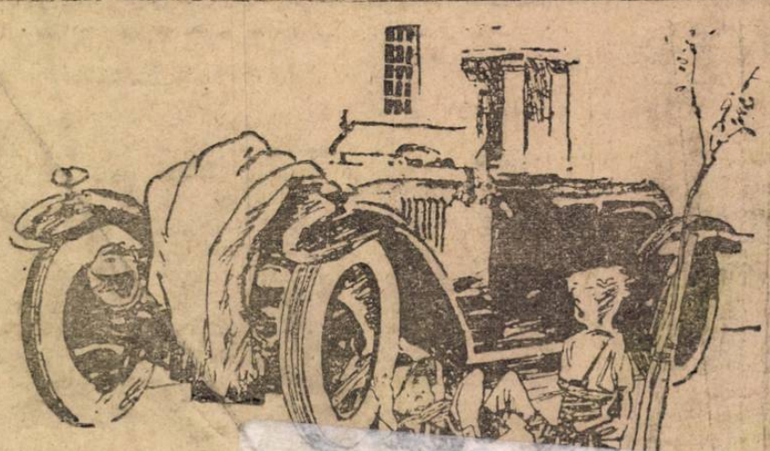

— *Vino şi tu să ne [illegible]*

[illegible]l Nou

Ce jucări[illegible] primit

CONTRIBU[illegible]ILUL

Contribuabilul e o jucărie de fier „Made in România". Lucrează, muncește, nu bea și nu măn[illegible]ncă, ca să-și poată plăti... impozitele.

Contribuabilul e o jucărie foarte căutată de... perceptor. Toată lumea se joacă cu el: miniștri, deputați, senatori și... nevasta lui.

DEPUTATUL

Deputatul, mai ales cel majoritar, e o jucărie ce se găsește pretutindeni, mai ales pe stradă, prin restaurante. La Cameră se găsește numai când se încasează diurnele.

E o jucărie care o poate cumpăra ori cine.

Jucăria „Deputatul" are un mecanism, care îl face să se învârtească, după... afaceri. Jucăria „Deputatul" mai are: o gură mare și dă din mâini și din picioare. Dacă îl atingi însă la vezicătoare, a amuțit.

TRIUNGHIUL

Triunghiul este o jucărie numai pentru oamenii mari.

Triunghiul e compus din: El, bărbatul, Ea și Celălalt, amantul. Triunghiul cel mai civilizat este următorul: El plătește, înghite și nu vede, Ea îl duce de nas și...: Celălalt profită. Dacă se strică mecanismul, se naște un flagrant delict sau un divorț.

MOȘULICA

Moșulica e o jucărie cam uzată, dar care e foarte mult căutată de femei, fiindcă moșulică are o caracteristică: are bani. Deci moșulică e jucăria femeilor.

Moșulică are un mecanism, căci oricum l-ai suci și învârti, el tot acolo revine: plătește.

FEMEIA DE PE STRADA

Femeia de pe stradă este o jucărie foarte mult căutată.

Cu cât e mai mult căutată, cu atât e mai pierdută.

Deobiceiu femeia de pe stradă, n'are meserie: bate trotuarul.

Are un mecanism ca, atunci când o lași pe spate, pe un pat sau un divan, închide ochii.

Are însă un defect: cere bani.

— *Coniță, e la poartă un nenorocit care zice că moare de foame.*
— *Dă-i o felie de pâine cu unt.*
— *Și mai spune că altădată a avut o situație frumoasă.*
— *Atunci dă-i și șervet.*

The Humorist Londra

AUTOMOBILUL

Automobilul este o jucărie foarte periculoasă, când merg oamenii mari cu ea.

Devine o nenorocire, pentru pieton, stâlp sau pom, când e condus de o femeie.

Automobilul civilizat este cel democrat: el nu face diferență între pietoni și calcă pe toată lumea.

Automobilul prost e făcut din cutii vechi de conserve și se numește Ford.

AUTOR DRAMATIC ROMAN

O jucărie foarte eftină, care se găsește mai ales la Capșa. Căci după cum înainte se spunea că românul se naște poet, cu aceaș siguranță se poate spune că azi se naște autor dramatic. E o jucărie proastă și deaceea nu-i deloc cumpărată.

Jucăria „autorul dramatic român" are un astfel de mecanism că, dacă se întâmplă să-i vorbești în fața lui de piesa unui confrate care a avut succes, jucăria începe să critice și să bârfească.

CARȚILE

Cărțile sunt mai multe feluri de jucării.

Cărțile de cetit.

Cărțile de joc, care sunt jucăria norocului.

Primele nu le cumpără nimeni.

Al doilea sunt cumpărate foarte mult și sunt jucate și mai mult acasă, la un prieten, la cazino, la club.

Poți să joci cărți pocker, bacara, chemin de fer.

Cei cărora le place să se joace mult cu cărțile sunt directorii dela „Monitorul Oficial" și dela aprovizionare.

Jocul de cărți te duce însă la Văcărești.

P. B. M[illegible]ar.

EPITAF

Purcelului meu, căzut victimă cuțitului, cu ocazia Crăciunului.

Sărman purcel, un epitaf
Ți-aș scri, dar nu știu und' să-l pui;
Cotețul e pustiu și gol.
Iar șunca ta o văd în cui
Cam unde locul se cuvine,
L'aș pune, dar mi-e cam rușine!

Ciap.

A nimerit rău

La Moişe vine un misit
Soios şi slab şi prăpădit :
— Eu, Moişe, dela Dorohoi
Cu voe bună viu la voi
La Sura în peţit

Zece copii îl înconjor
In cap cu Rifca — mama lor
Şi toţi se 'nghesue în el
S'audă bine, cum, ce fel,...
Căci toţi să afle vor. —

Şi'ncepe Sloim a lăuda
Că are-un om aşa, şi-aşa...
Şi încă tânăr şi frumos,
Cu herghelii, moşii, din gros,
Milionar sadea. —

Şi cum sta Moişe'n cap de oase
Il tot întreabă şi'l dăscoase
Ba chiar şi Rifca a 'ntrebat
Dacă'i aşa de bun băiat
Sau doar îl lăuda[illegible]

A fost discuţia în Ce[illegible]
Vorbind cu toţi sun chi[illegible]
Când Sloim a [illegible] ca să încheie
Că fata-n [illegible] s'o dee
Ca Ştirul din Dorohoi.

Dar Moişe, om cu minte 'ntreagă,
N[illegible] stat mult timp ca să aleagă
Ci repede l-a întrebat :
— Măi Şloim cu cât te-ai angajat
Ca să-ţi dea ţie spagă.

Şloim doar o clipă a tăcut
Şi a răspuns pe-un ton limbut :
— Zece la sută îmi dă el
Pretind să-mi dai şi tu la fel
Şi treaba s'a făcut.

— Măi Sloim, eu ştiu 'naintea ta
Ce fată am la casa mea.
Cum este Sura, alta nu-i
In toată partea locului.
Să am eu bine-aşa.

Că fata are zestrea ei,
Trusou şi zeci de mii de lei,
Pe un băiat milionar
Il înţeleg ginere. Dar
Tu chiar atât să iei?

Puteai să faci o misitie,
Din ce-ţi dădea el să'mi dai şi mie
Dar tu să [illegible] două oi
Când dau eu fata 'n Dorohoi
E chiar o nebunie?.

Să plec sameăr hâd, cărăpănos,
[illegible]eşi afară, pe din dos
Iar altă dată să pricepi
Afacerea cu cine 'ncepi
Cu-aşa câştig din gros.

Petrică

E o veche epigramă franţuzească pe care îmi face plăcerea să o traduc aici. Pe româneşte ar suna astfel :

Unui bătrân ce nu-i da pace
Ii spuse-o fată cu mulţi draci :
— Incet, încet, bătrâne duce
C'apoi cedez şi ce te faci?..

Nu găsiţi că vechea epigramă e de actualitate? Şefii partidului naţ-ţărănist chiar dacă nu sunt duci (nici măcar ca Mussolini), dau mereu asalt puterii.

Dar pusi, după cum spune poetul „faţă în faţă" cine ştie dacă n'ar da fuga pe la farmacie după... sare amară ca să poată ieşi din situaţia dificilă.

Turandot

Miş-mişuri

Om anormal.

Se ştie că Miss Elder, când a întreprins călătoria sa cu aeroplanul, a lăsat-o în America pe soţul său. Miss Elder a ajuns teafără la New-York şi soţul ei a fost foarte gentil cu ea şi i-a spus :

— Astăzi e cea mai frumoasă zi din viaţă, excepţând ziua în care ne-am cunoscut.

Mai sunt şi oameni care fericesc căsătoria !

Istorioară.

Un negru vine să-şi vadă prietena pe la orele prânzului. Salutări mute. La ora unu, negrul spune :

— Bonjur Boudu.

— Bonjur Boudu, răspunde negresa.

La orele două :

— Eşti bine sănătoasă?

— Mulţumesc, bine, îi răspunde prietena.

La orele patru :

— Sunt mulţumit de dragostea ta.

— Şi eu sunt mulţumit, Boudu.

La orele şase negrul se agită pe scaun :

— Trebuie să mă duc, Boudu.

— Ei bine, du-te.

La opt negrul se scoală şi se îndreaptă spre uşe.

— La revedere Boudu.

— La revedere Boudu.

Dar în momentul când era să iasă pe uşe, negresa îl opreşte şi îl întreabă :

— Ascultă Boudu, data viitoare să [illegible] de vreme, ca să putem trănc[illegible]ault.

●

Inzenzibilitate.

Celebrul calculator al cifrelor, Inaudi speriase pe toată lumea prin uşurinţa cu care calcula. Doi provinciali care veniseră numai pentru el, să-l vadă, şi acum se întorceau cu trenul acasă, discutau cu aprindere, înălţând până'n slavă, pe marele calculator. La un moment dat, unul din ei zări o turmă mare de oi şi începu să numere :

— Opt, douăsprezece, douăzeci, treizeci şi două... o sută, o sută douăzeci. Şi eu care credeam că sunt peste o sută. Nu sunt decât treizeci de oi.

— Să păcăleşti, pe alţii, dar nu pe mine.

N'o să mă faci să cred că ai putut să numeri o turmă întreagă, când mergem cu 80 kilometri pe oră.

— Ba am putut, pentrucă, am un truc.

— Un truc?

— Da, chiar Inaudi m'a învăţat.

— Inaudi? Nu se poate, minţi.

— De loc. Lucrul e foarte simplu dar trebuie să te gândeşti puţin. Numeri întâi picioarele, şi pe urmă împarţi cu patru.

●

La spovedanie.

— Părinte, sunt un mare păcătos, am venit să mă spovedesc, fiindcă mâine mă însor.

— Bine, du-te în liniste.

— Şi canonul, părinte?

— Nu mi-ai spus că te însori mâine?

DEPUTATUL LA ȚARA

27/1928

Scumpi alegători, sunt fericit că-mi pot petrece vacanța printre voi.

Cunoașteți devotamentul meu fără de margini pentru voi... Știu că aveți nevoe de mine, și ori când, vă sunt la dispoziție.

Bine, domnule deputat, lasă pe noi...

Dacă te duci la prefectură, du și copiii, îi plimbi, niței și rac netele lor n'o să te supere, căci ești învățat cu ele dela Cameră.

Grăbește-te taica! Te așteaptă moș Martin la băligar.

Asta-mi aduce aminte de Cameră

Și acuma să bem câte un pahar pentru realegerea mea!

Oleo! Mai vezi de altul, că acum îmi pun și eu candidatura.

Pagina anecdotelor

Prima și ultima invenție a lui Edison.

Nu de mult, marele Edison se găsea într'un salon din New-York.

Doamnele îl înconjurară și una dintre ele îl întrebă :

— Domnule Edison, spuneți-ne, care a fost prima d-voastră invenție?

Edison încercă să se scape de această plictiseală, dar cum doamnele insistau el le vorbi de o invenție cu totul fantezistă.

Când sfârși una dintre auditoare declară :

— E nemaipomenit. Ce geniu! Și acum, domnule Edison, fii atât de amabil să ne spui care a fost ultima dumitale invenție.

Atunci ilustrul savant cu un surâs binevoitor, explică :

— Ultima mea invenție? E tocmai ceeace v'am povestit adineauri.

•

Un viitor socru se interesa de purtarea ginerelui său. I se dădea cele mai bune relații asupra lui.

— Nu-i știu decât un defect, spunea unul dintre prietenii întrebați de socru.

—Care?

— Nu știe să joace.

— Și de ce îi se pare că asta [illegible]
de cot? Din [illegible]
— Da, nu știe să joacă, dar cu toate [illegible]
astea, joacă.

Un lăudăros.

— Eu cunosc pe toată lumea, spunea într'o zi un tânăr provincial, ieșit de puțin timp de pe băncile școalei.

Numiți-mi ori și care celebritate, română sau străină. Averescu, Mussolini, Clémenceau, Mistinguett, d'Anunzio, etc.

Un sceptic plictisit de laudele lui îi spuse :

— Ai cunoscut poate și pe frații Siamezi?

Flecarul răspunse repede fără să se emoționeze.

— Am cunoscut foarte bine pe unul dintre ei, dar nu sunt sigur să mă fi întâlnit vreodată cu celălalt.

•

La Comisariat.

— Aș dori să vorbesc cu individul care mi-a furat acum două zile, numeroase lucruri din apartamentul meu. Știu, că l'ați prins azi de dimineață.

— Ce vreți să-i spuneți?

— Aș vrea să-l întreb cum a putut să intre fără să deștepte pe nevastămea. Asta mi-ar fi foarte util când mă întorc târziu de la cerc.

•

Un răspuns meritat.

Colonelul Pastorelli, care se ilustra în timpul războiului italo-turc, aparținea statului major.

Și în această calitate purta un vultur la chi[illegible]

Într'o zi avu un violent schimb de cuvinte cu un colonel de infanterie, cu privire la un plan.

— Vulturul pe care-l purtați v'a mâncat tot creerul, strigă exasperat colonelul de infanterie.

Atunci Pastorelli, foarte calm, ripostă :

— Cu atât mai bine pentru el. Dacă vulturul s'ar fi găsit pe capul dumitale ar fi murit desigur de foame.

•

Cum scăpă din încurcătură Ismail.

După multe cereri și rugăminți, Ismail obținu în sfârșit un loc într'o moschee pentru a vorbi credincioșilor Chiar din prima seară el îi întrebă :

— Știți despre ce am să vă vorbesc?

— Nu, răspunseră ei.

— Atunci, e inutil să-mi mai pierd timpul cu oameni cari n'ar înțelege nimica.

A doua zi le puse aceiași întrebare.

— Știm, răspunseră credincioșii.

— Atunci nu mai e nevoie să vă spun eu! se bucură Ismail.

A treia seară repetă din nou întrebarea :

— Unii știu, alții nu! răspunseră păcăliți două zile dearândul.

— Ei bine, făcu Ismail. Cei cari știu să spună și celor cari nu știu Allah e mare! bună seara!

Și se duse să se culce.

•

Doi prieteni își povesteau necazurile lor de acasă.

— Dragul meu, nevastă-mea spunea că vrea un mantou de blană, pentrucă era goală pușcă și totuși era foarte călduroasă cu mine.

I-am cumpărat mantoul și acum e foarte rece cu mine.

— *Bine Mariță, ai putea cel puțin să mături tot ce ai spart.*
— *Asta-i bucluc conașule, că am rupt și mătura!*

Le Rire

EPIGRAME

Colegului Antohi, dela „Universul", cu prilejul eforturilor prelungi dar zadarnice ce le-a făcut ca să scrie un articol de Anul Nou.

De vre-o trei ceasuri se căznește
Domnul redactor cu chip dalb
Să scrie atricolul de mâine
Și'n fine... a scris ...un rând alb

Culegătorii toți răsuflă
Și'n gândul lor atunci și-au zis
Am așteptat atâta vreme,
Da'n fine-avem un manuscris.

COMPLIMENTUL INUTIL

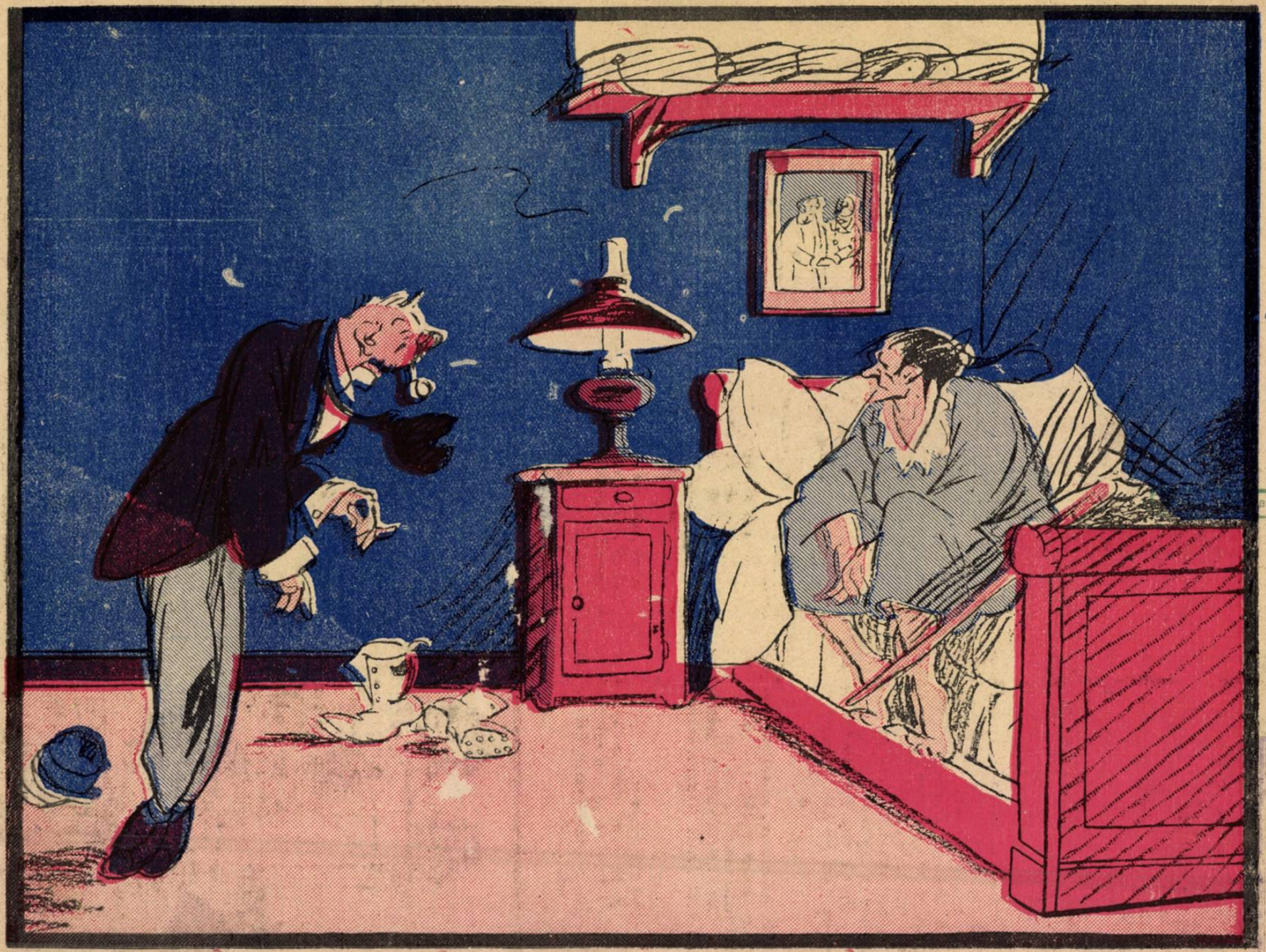

—Georgescu, cu care am petrecut până acu ma, mi-a zis: Ai o bomboană de nevastă!!
—Georgescu! Dacă ar primi el peste bot ceia ce ai să primești tu acuma, n'ar mai zice așa!...

8201/47
BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ IAȘI

O poftă

(Domnul şi doamna sunt instalaţi liniştit la gura sobii. Domnul, în pijama şi în papuci, infundat într'un fotoliu, citeşte jurnalul. Doamna croşetează cu lenevie).

Doamna. — S'au văzut lucruri din astea, nu e aşa că s'au văzut, dragul meu?

Domnul, fără să ridice ochii. — Da, dragă.

Doamna. — Inchipuieşte-ţi că niciodată n'aşi fi crezut un astfel de lucru. E oribil, nu e aşa?

Domnul, fără să ridice ochii. — Da, dragă...

Doamna. — Vezi ce curios e. Lucia mi-a mărturisit, ştii, săptămâna trecută când am fost la ea, că fiind în aceiaşi stare ca şi mine....

Domnul. — Ca şi tine?

Doamna. — Da, în aceiaşi stare ca şi mine... se înţelege doar.

Domnul. — Ah! în starea ta; da, da, da, draga mea nevestică! Sigur că înţeleg.

Doamna. — Ei bine, Lucia mi-a spus că avea o poftă nesuferită de... — dar n'ai să-i repeţi asta, nu-i aşa? — o poftă... de vax.

Domnul. — Ah! e oribil!

Doamna. — Nu e aşa că e oribil... din cauza culorii?

Domnul. — E monstruos!

Doamna. — Asta-i spuneam şi eu dar în fine, cu toate acestea se zice că e foarte rău când nu-ţi satisfaci astfel de pofte; se zice chiar că copiii se resimt toată viaţa lor.

Domnul. — Spui nişte prostii, draga mea.

Doamna. — Râzi tu, dar eu ştiu că nu trebue să glumeşti cu lucrurile astea... Şi dacă ţi-aşi spune c'am şi eu o poftă?

Domnul, lăsând să-i cadă jurnalul, — Doamne, şi ce-oi fi poftind?

Doamna. — Uite c'ai şi început să te superi. Dacă n'ar fi vorba de sănătatea copilaşului nostru, nici nu ţi-aşi vorbi de toate acestea, dar vezi tu, nu voi fi fericită până când nu voi avea ceeace poftesc; şi dealtfel ar fi aşa de drăguţ din partea ta!

Domnul. — Ce ar fi drăguţ? Explică-te, draga mea.

Doamna. — Ar trebui mai întâiu să scoţi pyjamaua asta oribilă, să-ţi pui ghetele, pălăria şi paltonul şi să te duci... Oh! fără strâmbături; dacă bodogăneşti cât de puţin, meritul devotamentului tău dispare... şi să te duci la băcanul din colţ.

Domnul. — La băcan, la zece noaptea! eşti nebună? O să sun pe Maria; e treaba ei.

Doamna, oprind braţul domnului, — Imprudent ce eşti! Maria nu trebue să ştie nimic; şi de altfel ar şti ea să aleagă lucrul cu acelaşi tact ca tine?

Am să mă duc în dormitor, să-ţi caut ghetele şi o să te încalţi frumos lângă foc... ca să-mi faci plăcere!

Mi-aşi da viaţa ca să am...

Domnul. — Ca să ai, ce?

Doamna, cu faţa surâzătoare, uitându-se în ochii soţului ei. — Vreau de doi lei, cleiu. Nu ghiciseşi?

Domnul. — Dar asta-i adevărată nebunie, halucinaţie...

Doamna. — Numai de doi lei, însă să fie împachetat într'o hârtie solidă.

Am văzut că băcanul din colţ are cleiu proaspăt, când m'am întors acasă la prânz. Când a trecut trăsura, cleiul dintr'un vas a tresărit ca o gelatină şi să spui să-ţi dea numai din vasul aia.

Domnul. — Dar nici nu mă gândesc...

Doamna, închizându-i gura cu mâna, ei, — Oh! nici un cuvânt!

Dar dacă-ţi spui că am o poftă nebună, c'o să te iubesc, cum nu te-am iubit niciodată, că şi mama a avut pasiunea asta. Ah! săraca mea mamă! (începe să plângă) dacă ar şti ea!

De alt-fel, tu nu i-ai iubit niciodată pe părinţii mei, am văzut asta chiar în ziua cununiei şi (plânge cu hohote) am să sufăr din cauza asta, toată viaţa mea...

Domnul, sculându-se deodată. — Dă-mi ghetele.

Doamna, cu recunoştinţa. Oh! îţi mulţumesc, dragul meu! ce bun eşti...

Vrei şi bastonul?

Domnul. — Mi-e indiferent. De cât vrei... din oroarea aia? de cinci de zece, de douăzeci de lei?

Doamna. — Ştii bine, că nu vreau să abuzez; numai de doi lei.

La revedere, dragă, — grăbeşte-te, grăbeşte-te!

(Domnul iese)

Doamna rămâne singură, trimite o sărutare, către uşa, prin care a ieşit domnul, apoi se îndreaptă către oglindă şi îşi surâde cu bucurie; pe urmă deschide dulapul, şi scoate trei farfurioare de desert şi două cuţitaşe şi puţin încurcată în acest bagaj îl aşează pe masă. Atunci, aţâţă focul, împinge o măsuţă lângă sobă, întinde o faţă de masă albă, aşează farfurioarele şi cuţitaşele şi încântată, nerăbdătoare, se răstoarnă într'un fotoliu. După câteva minute, piciorul începe să se agite, bate o măsură grăbită, surânde, se strâmbă.... aşteaptă. In fine, după zece minute, se aude uşa de la intrare; paşi repezi străbat salonul: domnul intră. Nu pare de loc mulţumit; înaintează, ţinând cu stângăcie în mână un pachet turtit al cărui conţinut îl ghicim.

Doamna, luând o farfurioară şi întinzând-o soţului ei. — Dezbracă-te, dragă.

Dar n'ai putut să te duci mai repede?

Domnul. — Cum! mai repede?

Doamna. — Oh! asta nu e un re-

CIVILIZAŢIA ÎN DEŞERT

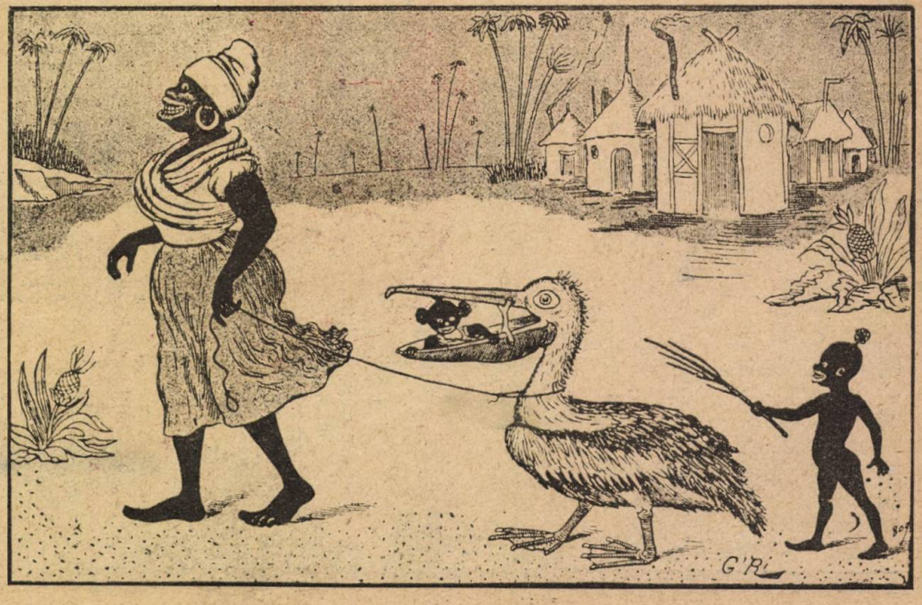

O trăsurică-automobil pentru copii în Congo.

proş, eşti un înger ; dar mi s'a părut c'ai plecat de un secol.

Domnul. — Noroc că-i mâine sărbătoare că altfel găsiam magazinul închis. Clei topit... e groaznic... Mi-e aşa de scârbă...

Bine cel puţin c'o să am linişte !

Doamna. — Ah ! să nu începem să ne certăm, asta mă mâhneşte atât ! Uite-te mai bine ce nostimă e măsuţa asta ; îţi mai aduci aminte când mâncam împreună, lângă vatră ?

Oh ! ai uitat ! bărbaţii nu prea au memorie.

Domnul. — Dar ce, îţi închipui c'o să mănânc aşa ceva ? Asta-i culmea !...

Doamna, cu tristeţe. — Uite cum te superi pentru un lucru de nimic.

Şi ce-ar fi dacă ai gusta şi tu puţin din gelatina asta, unde ar fi răul?

Domnul. — Răul, răul ! ar fi absurd ; niciodată.

Doamna. — Sunt sigură că nu-mi refuzi asta din dezgust, căci nu poate fi nimic neplăcut. Va să zică numai din mândrie mă refuzi.

Domnul, ridicând din umeri. — Dar tu nu înţelegi că....

Doamna. — Eu înţeleg că dacă una dintre prietenele tale ar fi cerut, ceeace-ţi cer eu acuma, ai fi fost în stare să-ţi stăpâneşti dezgustul şi mai ales mândria.

(Cu lacrămi în ochi). Nu mă mai iubeşti ca înainte şi eu.... tot te iubesc.

Domnul, mişcat. — Draga mea, cum poţi să spui aşa ceva. Uite, ca să-ţi arăt că n'am mândria absurdă, pe care mi-o atribui tu, am să-ţi fac pofta. (Vârâ degetul în clei şi-l duce la gură). Uite proba, răsfăţato ! Eşti mulţumită ? N'are nici un gust, e fad.

Doamna. — Te-ai făcut numai c'ai gustat...

Domnul. — Iţi jur...

(Doamna ia un cuţitaş, îl umple cu clei şi îl apropie de buzele soţului ei).

Doamna. — Vreau să văd cum te strâmbi.

(Domnul deschide gura, îşi înfige cu scârbă dinţii în pastă, apoi se strâmbă groaznic şi scuipă).

Doamna, ţinând încă cuţitaşul — cu mult interes. — Ei bine ?

Domnul. — Ei bine, e groaznic ! oh !.... e groaznic ! gustă mai bine.

Doamna, cu un aer visător şi agitând linguriţa în pastă. — N'aşi fi crezut să fie aşa de rău.

Domnul. — O să vezi şi tu singură, gustă, gustă.

Doamna. — Nu sunt grăbită, am timp.

Domnul. — Ca să-ţi dai seama ; gustă puţin.

Doamna, îndepărtând farfuria cu o expresie îngrozită.

— Oh ! mă plictiseşti ! Taci odată ! e groaznică pasta asta, cum o să mănânc din ea ? ! !

EL. — Am încercat în mai multe rânduri să leg conversaţie cu această tânără domnişoară, dar n'a voit de loc să-mi răspundă.

EA. — Nimic de mirare : e telefonista gazdei noastre.

Passing Show, Londra

MADRIGALE...

Unui cârciumar — „bun" creştin.

...Cum se vede, cât de colo,
Când e bun creştinul !...
Nu'ţi botezi numai copiii,
Tu botezi — şi vinul...

•

Apei

Se botează cu apă vinul —
Puţin...
Azi, apa, se botează —
Cu vin....

•

Vinului

Doar de Bobotează —
Apa se botează ;
Vinul — tot mereu,
Că e mai de Dumnezeu...

Cridim

HAZURI

Domnul Solomon îşi serbează ziua numelui. Pe când stăteam la masă, unul din invitaţi observă că un alt invitat furase o linguriţă de argint. In toiul petrecerii cineva propune ca fiecare persoană să cânte ce ştie. Venind rândul unui comensean, acesta se scuză că nu ştie să cânte.

— Atunci o să plăteşti amendă, îi răspunse gazda.

— Amendă ?

— Da, dacă nu spui altceva care să compenseze.

— Să vă fac o şedinţă de prestidigitaţie. Uitaţi-vă la mine. Iau această linguriţă, o pun în buzunarul hainii şi zic : „Ocus, pocus, preperatus".

Acum Isac caută-te în buzunar.

Şi Isac trebui să dea înapoi linguriţa. In schimb, cum era şi natural, prestidigitatorul o păstră pe a lui.

•

Distracţii şcolare.

Un băieţel de zece ani se întorcea dela şcoală plângând.

— Dar ce ai ? îl întreabă tatăl.

— N'am nimic, tăticule.

— Păi dece plângi ?

— Pentrucă am fost singurul care n'am putut să răspund la o întrebare pe care ne-a pus-o domnul.

— Şi ce-a întrebat aşa de greu ?

— A întrebat că cine a înfipt un ac în scaunul lui.

•

Incendiu.

Casa unui mare cârciumar a fost complet arsă de foc.

Toată lumea e necăjită, pentrucă cârciumarul e un om de treabă şi foarte cinstit. Numai un cârciumar care a venit şi el să vadă focul exclamă :

—Lasă-l că l'a pedepsit Dumnezeu! Prea făcea pe cinstitul. Nu scăpa el de foc dacă avea o cişmea şi un furtun în pivniţă ?

•

La cinematograf. In pauză, două doamne discută :

— Ai văzut ultimul film cu Mady Christians ?

— Nu. Pentrucă nu prea îmi place această artistă.

— Se poate să spui aşa ceva !

— E foarte antipatică şi nici nu joacă bine.

— Vai !

— Da... da... aşa e.

Şi după o tăcere :

— Da care e artista aia ?

•

Se vorbeşte mult despre criza de locuinţe. O doamnă compătimeşte pe o biată femeie, împovărată de greutăţi.

— Sărmană femeie, toţi copiii ăştia sunt ai d-talea ?

—Ce vreţi să facem, doamnă, apartamentele sunt atât de mici,, că tot timpul suntem unul peste altul.

•

Pedeapsă.

Intre doi nevoiaşi cari trăiesc din pomeni :

— Dar bancherul ăla bogat ce ţi-a dat ?

— Un nikel de douăzeci.

— Nu i-a fost ruşine obrazului? Pedepsi-l'ar Dumnezeu !

— Las'că l'a şi pedepsit : la plecare i-am şterpelit paltonul.

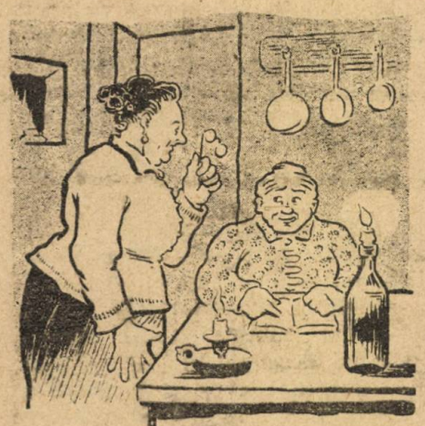

Stăpâna. — *Te-am rugat pentru economie să nu aprinzi decât o lumânare.*

Servitoarea. — *E tot aia coniţă, dar am tăiat'o în două.*

(Compoziţie de *Ch. de Bussy*)

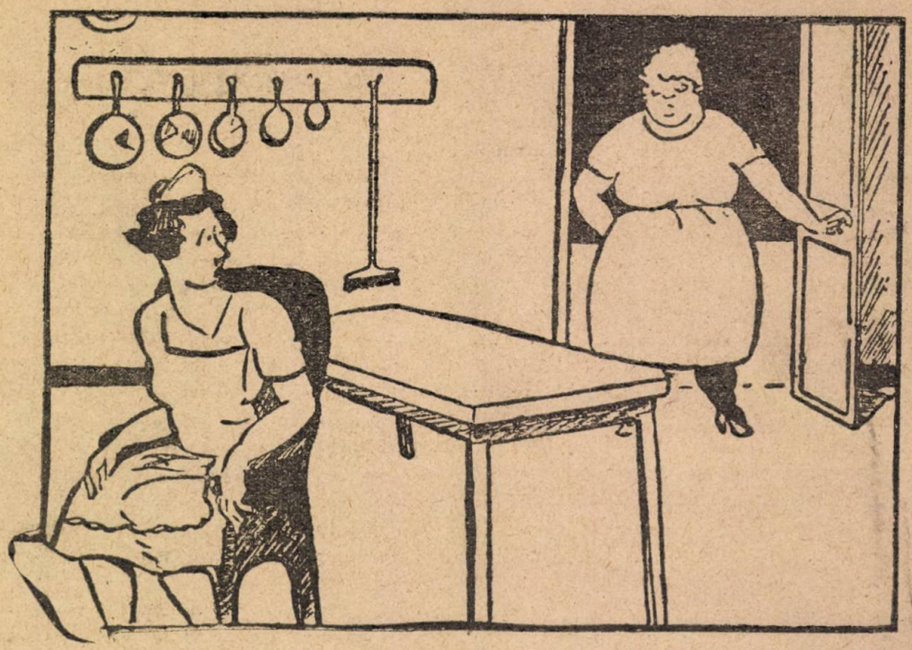

— Poţi să-mi spui Mariţo, cum se face că de câte ori viu în bucătărie, te găsesc stând ?

— Asta e din cauză că doamna poartă tocuri de cauciuc.

(Desen de Miquel)

CU IORDANUL

Botezându-te, Cristoase,
In Iordanul Palestinii, —
Ce, de sigur, nu 'nghoţase,
Ca'nspre părţile Sulinii, —

Luminat ai fost la faţă
Dintr'o singură 'nmuere,
Şi, cu toate-acestea, 'n viaţă
Ai avut numai durere...

Dar la noi, Isuse Doamne,
Nici trei Dunări, dac'ar curge,
Şi-ar porni să se condamne
Cei cu sufletele murge,

Să se scalde'n ele pentru
Ca să şi le înălbească, —
Nu s'ar şti, 'ncepând din centru,
Unde să se isprăvească...

Vai ! prin locurile-aceste
Gerul aspru-al Bobotezii
Scaldă 'n bahice sieste
Găgăuţii şi obezii...

Iar cei plini de duhul milei
Şi-al iubirii tale calde,
S'ar svârli, 'n făcutul zilei —
Veşnic apele să-i scalde...

Armin

Găgăuţă

Frumosul oraşel B... era cu totul lipsit de întâmplari pasionante. De cincizeci de ani nu se întâmplase nici cea mai mică crimă. Doar câteva adultere alimentau conversaţiile zilnice. Dar vara trecută avu loc un eveniment, care scoase pe toţi locuitorii din toropeală. Intr'o dimineaţă, pe când d-nu Niculescu, proprietarul cafenelei „La cafeaua turcească" deschidea magazinul, se pomeni cu Costică, măcelar de vază, care se plantă înaintea lui şi sugrumat de furie strigă :

— Domnule Niculescu, sunt încornorat.

Domnul Niculescu nu se mira deloc, că simpatica soţie a lui Costică acordase graţiile ei, câtorva cetăţeni din oraş, însă se mira cum de aflase încornoratul. Costică însoţea cuvintele lui sacadat cu câte un pumn în masă, strângând mulţime de lume în jurul lui.

— Da, domnule Niculescu, sunt încornorat. Astă noapte întorcându-mă de la bâlci, am auzit fereastra de la odaia mea deschizându-se şi în cameră, când am intrat, am găsit această cravată, care nu-i a mea. E clar de tot. Eu nu sunt dintre acei imbecili care încurajează aceste lucruri urîte, printr'o tăcere complice. Nevasta mea şi-a uitat datoriile ei ; bătaia de joc a mulţimii o va vindeca

Iar pe proprietarul acestei cravate, vai de el, dacă-l întâlnesc !...

Şi Costică plecă în altă parte ca să-şi împlinească opera lui de propagandă.

Gică, singurul băiat al d-lui Niculescu ascultase tot ce vorbise Costică, cu un aer cât se poate de indiferent. Învăţase liceul în Bucureşti şi avea părul frezat şi pomădat ; acestea fuseseră deajuns ca să câştige inima Liniî, soţia lui Costică. In grabă, căutând să-şi apere întâi pielea, uitase cravata.

Şi regreta amar !

Tocmai acum intră pe uşe marele angrosist Guţă care se întâlnise cu Costică şi aflase toată pătania.

— He ! He ! făcu el, Costică o să spuie la toată lumea că e încornorat.

— Sunt alţii care ştiu mai multe cu privire la aceasta îi răspunse Gică.

Apoi îi ceru un bacşiş ca să-i povestească totul.

Din sursă sigură, făuritorul coarnelor lui Costică fusese locotenentul de jandarmi. Ceasornicarului îi spuse că vinovatul era judecătorul ; unui alt client îi denunţă pe farmacist....

Şi aşa făcu până la prânz, când se întoarse Costică pe la prăvălie. Cu un aer liniştit acesta spuse :

— Am aflat lucruri interesante de tot. Nevastă-mea mă înşeală cu tot oraşul !

Dar în aceeaşi seară, soţia lui Costică îi demonstră că îi fusese imposibil să-l înşele cu tot oraşul, în aceeaşi seară şi că el era de vină, pentrucă venise beat. Costică, a doua zi, făcu înconjurul oraşului ca să spuie că soţia lui era cinstită.

Nevastă-mea la bal

Doamna. — Ah ! ce drăguţ eşti c'ai venit aşa devreme. Dar eşti îngheţat, vino să te aşezi lângă sobă. Eu m'am gândit la tine toată ziua. Să fii silit să ieşi pe un timp aşa de urît ! Afacerile merg ? Eşti mulţumit ?

Domnul. — Foarte mulţumit. (Aparte). Nici odată n'am văzut-o aşa de amabilă (Tare) Mi-e tare foame !

Doamna. — Ţi-e foame ! Bravo ! (Strigând) Mario, spune-i bucătăresei că domnul vrea să mănânce de vreme.

Domnul. — Ce-avem de mâncare?

Doamna. — Ţi-am preparat o surpriză....

Nu vreau să te necăjesc şi am să ţi-o spun. Avem nişte sarmale, pe cinste.

Domnul. — Eşti un înger (O sărută). Un înger (Aparte) Ce dracu are astăzi ? (Tare) N'ai avut nici o vizită ?

Doamna. — A fost Lili p'aici.

Domnul. — Altcineva n'a mai venit ?

Doamna. — Ba da, uitasem. A venit şi d-na Niculescu.

Domnul. — Monstrul ăla care râde cu gura strâmbă ?

Doamna. — Eşti rău. Ea te iubeşte aşa de mult. Venise să-mi aducă aminte că..... ai să te superi. Nu-ţi mai spui, dealtfel am şi anunţat-o că n'o să mergem.

Domnul. — Eram sigur. Să se ducă dracului cu ceai cu tot. Dar ce i-am făcut eu femeii ăştia ?

Doamna. — Crede că-ţi face plăcere. Eu o iubesc pentrucă vorbeşte întotdeauna bine de tine.

Dacă ai fi ascultat-o ce spunea, ai avea altă părere. „E aşa de drăguţ bărbatul tău, îmi spunea, aşa de spiritual, de vesel. Caută să-l aduci".

Eu am răspuns c'o să venim, dar cu jumătate de glas. Acum să mergem la masă. Ţi-am luat şi nişte vinişor din ăla bunu, care îţi place.

Domnul (îngrijat). — Hm!... şi pentru când ?

Doamna. — Pentru când... ce ?

Domnul. — Ceaiul ăla.

Doamna. — Ah ! balul vrei să spui... nu mai mă gândiam. De ce mă întrebi dacă nu mai mergem ? Să ne grăbim c'o să se răcească mâncarea... Pentru astă-seară.

Domnul. — E prea de tot ! Ceaiul e bal şi chiar în astă seară. De ce te-a anunţat aşa de târziu ?

Doamna. — A trimis o invitaţie, dar n'am vrut să ţi-o arăt.

Domnul. — Sunt strașnice sarmalele. Tu nu mai vrei ?

Doamna. — Ba da, ba da. (Impinge paharul cu o mişcare conchetă).

Domnul. — Şi ţi-ai pus inelul al frumos ?

Şi părul îţi miroase frumos...

Doamna. — Găseşti ? Mi-era teamă că n'o să-ţi placă parfumul pe care l-am cumpărat. Eu, în locul tău aş...

Domnul. — Ce-ai face ?

Doamna. — Mi-aşi săruta soţia.

Domnul (sărutând-o). — Ai vre-o rochie frumoasă ?

Doamna. — Ce rochie ?

Domnul. — Pentru astăseară.

Doamna. — Pentru bal ! Tot la asta te gândeşti ?

Doamne ! N'am nici una...

Ah ! ba da, cea lucrată în perle, o ştii tu.

Şi pe urmă nu-i e greu unei femei.

LA INSTITUTUL BABEŞ

— Trebue să'mi aduci viu sau mort animalul care te-a muşcat, ca să'i pot examina fălcile.

— Să aduc pe soacră-mea vie sau moartă, o să fie foarte greu, dar pentru moment i-am adus dantura.

să-şi aranjeje o rochie de bal, când are puţin gust.

Domnul.—Dar coafeur ai chemat?

Doamna.—Nu. Dealtfel nu ţineam să merg cu orice preţ. Mai bine ne aşezăm lângă sobă, citim puţin şi pe urmă ne culcăm. Uite, îmi aduc amin te că la plecare Niculeasca mi-a spus c'o să-mi trimeată coaforul ei. Uitasem. Şi eu nu i-am dat nici un răspuns. Putem să trimitem pe Maria până la ea, ca să nu-l mai facă să vie degeaba.

Domnul. — Acuma lasă-l să vie, o să ne ducem.. cu o condiţie: să-mi aranjezi hainele, cravata, gulerul, toate, pe pat.

Doamna. — Primesc. (Il sărută). Eşti o bomboană de bărbat Sunt încântată că faci un sacrificiu pentru mine, cu toate că balul, în sine, mi-e indiferent.

Domnul. — Eu ies puţin să fumez o ţigare, la zece mă întorc şi în cinci minute mă îmbrac. La revedere.

Doamna. — La revedere!

După două ore de plictiseală, domnul se întoarce. In camera de culcare e o adevărată expoziţie de cămăşi, combinezoane, ciorapi, ace, pantofi, etc. Doamna e neliniştită şi furioasă.

Domnul (uitându-se la ceas). — Nu te-ai coafat încă?

Doamna. — Nu vezi că-l aştept de o oră şi jumătate? Nu vezi că sunt furioasă că nu mai soseşte odată? Mizerabilul!

Domnul. — Monstrul!

Doamna. — Da, monstrul. Te sfătuiesc să nu mai glumeşti. Se aude soneria. Uşa se deschide şi intră Maria: „A venit!"

Doamna. — El!

Domnul. — El.

Coaforul intră cu paşi grăbiţi şi salută.

Doamna. — Aide domnule, că te aştept de atâta vreme.

Coaforul. — Sunt dezolat, coniţă, c'am întârziat. Am să lucrez repede. Virginio, dă-mi pieptenele coniţi şi pune fierul la încălzit.

Doamna.—Dar pe servitoarea mea n'o chiamă Virginia.

Coafeurul. — Se poate, dar nu pot ţine minte toate numele servitoarelor care mă ajută. Gândiţi-vă, lucrez la atâtea case! Virginia este un nume frumos ce se potriveşte oricărei din aceste domnişoare. (Domnului, care e aşezat într'un colţ). Aş ruga pe domnul să se aşeze în altă parte, nu pot lucra.

Domnul. — Cu plăcere. (Se aşează pe un scaun).

Doamna. — Nu acolo că-mi şifonezi combinezonul. (Domnul se scoală repede şi se aşează pe alt scaun) Vezi că te-ai rezemat pe rochie.

Coafeurul. — V'aşi ruga coniţă, să nu vă mai mişcaţi.

Domnul. — Fii liniştită, eu mă duc în salon; e foc acolo?

Doamna. — Nu. Vezi să-mi faci colţii mai mari, domnule.

Domnul. —Mă duc atunci în birou.

Doamna. — Nu ştii că nici acolo nu-i foc?

Domnul (supărat). — Mario, dă-mi paltonul şi pălăria. Mă duc să mă plimb în salon. (Aparte). O să mi-o plătească Niculeasca!

Coaforul şi-a terminat opera şi pleacă. După un sfert de oră, maşina sună la poartă. Doamna e aproape gata.

Domnul. — Aide odată, maşina aşteaptă: e unsprezece.

In sfârşit doamna e gata. Ajunşi în strada Americei nu mai pot înainta din cauza gloatei de oameni cari stau îngrămădiţi. Câţi-va sergenţi dau ţignale.

Domnul. — Ce-i asta şofeur?

Şoferul. — E foc, domnule! uitaţi pompierii.

Domnul. — Incearcă totuşi să ne duci la No. 124.

Şoferul. — Am ajuns, chiar aici e focul.

Portarul casei (ieşind din mulţime. — Domnul venea la d-na Niculescu, fără îndoială. Doamna e disperată: focul a izbucnit chiar la dumneaei... Imposibil să primească.

Doamna (exaltată). — Asta e bătaie de joc.

Domnul. — Ai dreptate... (Aparte). In definitiv tot am câştigat ceva. am înâncat nişte sarmale, cum poate n'o să mai mănânc niciodată.

Să-ţi fac un ţiu, cucoane

Dela tatăl său boerul, rămăsese moştenire
O grămadă de fier vechiu răspândită în neştire
In a curte boerească că 'ncurcând lumea la treabă
Hotărî pe cuconaşul, s'o desfacă îndegrabă...
Un ţigan şmecher din sat auzind ce-i pe la curte
Se prezintă la boerul şi'n cuvinte nu prea multe
Eu te scap de fier îi zise, dar bani n'am că suntem goi
Ţi-oi face ceva dintrânsul... un plug pentru patru boi
Bine, zise boerașul. Ia fierul din curtea mea,
Insă plugul când e gata? Iacă Joi Măria Ta
Socotise vezi ţiganul, pân' Joi fierul să plaseze
In oraş la vechituri şi costul să-l şi 'ncaseze
Şi sta mulţumit ţiganul, că-i mergese bine lucrul
Când Joi iacă şi boerul, ce venise să-şi ia plugul
Zău nu l'am făcut cucoane. Şi de ce mai cioropină?
Dacă nu mi-a ajuns fierul, ca fost vechiu şi cu rugină
Dar să-ţi fac un topor mare, sa tai cu el o pădure
Joi l'aduc cu totul gata, la matale 'n batatura
Bine zise atunci boerul şi plecă prea mulţumit
Socotind că de-astădată cu ţiganul a sfârşit,
Dar în Joia cu pricina, îi promise-un toporaş
N'ajunsese mă rog fierul şi motivu-i acelaş
In Joia cu toporaşul ţiganul nu se sfii
Se jură c'a fost prost fierul şi iarăşi o nimeri
Dar ma jur pe ochi cucoane, iaca na magar să fiu
Dacă Joia viitoare, nu ţi-oi făurt un ţiu
Şi de Joi pân' mai apoi plugul se făcu topor
Toporaş şi ţiu în urmă ca să scape mai uşor
Bine zise iar Boerul, ţiu să fie, s'a sfârşit,
Insă Joia viitoare... asta, nu ţi-o mai permit
Fă-l îndată faraoane, că te-omor, te strâng de gât
Iacă-l gata, zău cucoane, iacă-l fac numai decât
S'un piron cu al său cleşte asvârli repede'n foc
Il sucește, îl învârteşte până se roşi pe loc
Apoi, cu mare iuteală îl svârli într'o căldare,
Ce lângă boer cu apă se afla din întâmplare.
Fierul sfârâind în apă scoase şi un prelung ţiu
Iaca-l n'a, prinde-l cucoane, că se duce în pustiu

Buzău 1927.

General Alexandru Jecu
din rezervă

Realismul în teatru

După şapte ore de nesom, în tren, ajunsei în oraşul B. unde mă aştepta prietenul meu Tică, de meserie autor dramatic.

—Ai sosit la timp, îmi spuse el, ca să vezi jucându-se o piesă a mea.

— Ah! O comedie? O dramă? îl întrebai eu.

— Nu ştiu, răspunse Tică; depinde de actori. Dacă artiştii sunt bine dispuşi, poate să fie ceva vesel. Dacă sunt rău dispuşi şi cu nervi, piesa devine tragică.

Mă uitai la prietenul meu mirat şi observai că şi figura căpătase ceva anormal.

— Dragul meu, continuă el, m'am schimbat. De la clasicism, care în acest secol de decadenţă nu mai valorează nimic, am trecut la purul realism. Personagiile mele au devenit respingătoare şi vorbesc o limbă vulgară. Acesta este adevăratul teatru, copia exactă a vieţii. O să te convingi singur de aceasta. Vino.

Şi Tică mă conduse pe balcon de unde aveai o priveliştе minunată.

— Aşează-te pe acest fotoliu şi aşteaptă-mă. Această plecare ne la locul ei mă neliniştea. Tică se întoarse foarte repede, în papuci şi se aşeză, spre mirarea mea, pe un scaun de lemn de brad.

— Acum, priveşte cu atenţie!

Cum eu aveam desigur, un aer de tâmpit, Tică socoti c'a venit timpul să-mi vorbească mai limpede.

— Felul meu de-a fi te-o fi mirat. Te înţeleg. Ţi-am spus c'am devenit un realist convins şi vream să-ţi dau o probă. Vezi casa ceea, în fundul curţii? Acolo locuesc două familii care nu se au bine de loc, familia Ionescu şi familia Niculescu. Aseară am trimes o scrisoare lui Ionescu: „Domnule Ionescu. Eşti o canalie: Niculescu" Şi tot fără să pui timbre i-am trimes o scrisoare lui Niculescu:

„Domnule Niculescu. Eşti un bandit: Ionescu". Acum trebuie să sosească şi factorul şi piesa se va desfăşura în faţa ta.

Într'adevăr factorul sosi şi piesa începu.

La început fu de un comic cum rar se poate vedea. Cele două familii. foarte numeroase, ieşiră în curte şi începură să se ocărască. Pe urmă deveni tragică. Familiile se luară la bătaie şi ajunseră cu toţii la poliţie. Tică era încântat:

— Nu-i strașnică piesa mea? E teatru plin de adevăr. Ai asistat la o dramă *adevărată*, într'o dimineaţă *adevărată*, jucată cu foarte mult simţ de nişte artişti care s'au rănit de *adevărat*. Tu ai stat într'un balcon şi într'un fotoliu *adevărat*.

Nu ascultai mai departe si mă dusei să caut un doctor de boli nervoase. Prietenul meu, din cauza dragostei ce-o căpătase pentru realism, devenise un adevărat nebun.

Juliette Lancret

Redactoarea de Mode a unui mare jurnal parizian, spune ce fel de crèmă se poate întrebuinţa pentru a obţine un ten frumos şi a reconstitui ţesuturile moleşite.

Se poate ca dv., să nu fi observat, că pielea dv., devine mai zbârcită pe zi ce trece. E ceeace se întâmplă tutulor tenurilor dacă sunt neglijate. Anii pot trece fără a aduce vreo schimbare aparentă, dar în mod fatal vine o zi când vă priviţi, încremenită, în oglinda dv. Pentru prima oară, probabil, veţi observa că pielea dv. devine palidă, zbârcită, îmbătrânită.

Majoritatea femeilor cari au trecut de 35 de ani par cu 5 sau 10 ani mai bătrâne de cât trebue. Aceasta se datoreşte faptului, că pielea lor este uscată, insuficient hrănită şi când pielea este uscată micile linii din jurul ochilor şi ale gurei se transformă în riduri şi aspectul tinereţei dispare.

Stratul exterior al pielii, vedeţi dv., nu are nici vine nici artere; ea trebuie să primească hrana sa dela ţesuturile ce ea le acoperă, dar foarte adesea, şi mai ales când îmbătrânim aceste ţesuturi se strâng astfel că pielea nu are posibilitatea de a obţine hrana suficientă. Urmarea e firesţe apariţia unei epiderme aspre, uscate şi ridate.

Pentru a fi sănătoasă, frumoasă şi de un aspect tânăr pielea dv., ea trebuie să fie hrănită pe dinafară. In acest scop nimic mai bun de cât crema proaspătă şi uleiul de masline predigerate nu s'a descoperit până acum. Dacă seara înainte de culcare masaţi pielea dv., făcând să pătrundă cantitatea unei linguriţe de cremă împreună cu uleiu de măsline, veţi observa chiar a doua zi dimineaţa o ameliorare delicioasă a tenului dv.

De îndată ce acestea sunt în mod suficient predigerate prin mijloace artificiale, crema şi uleiul devin absolut negrase şi amestecul formează cel mai bun şi cel mai hrănitor dintre alimentele dermice cunoscute până acuma. Acestea reconstitue ţesăturile moleşite şi le repune în situaţia de a'şi îndeplini funcţiunea lor care constă în a suporta muşchii şi de a menţine pielea fermă şi plină. Cu modul acestă se vor suprima liniile şi ridurile şi transformă fizionomia într'un fel minunat

Farmacistul dv., vă poate prepara crema şi uleiul în câteva zile sau le puteţi obţine gata preparate în Crema Tokalon E într'adevăr surprinzător de a vedea cu câtă rapiditate lucrează acest faimos aliment pentru piele. Carnea devine tare, obrajii fragezi şi de culoare roză, iar tenul pare ca reîntinerit. Dv., vă puteţi procura Crema Tokalon la toţi comercianţii cu garanţia rezultatelor satisfăcătoare sau banii vi se înapoiază integral

NOTA. Crema Tokalon se găseşte de vânzare la farmacii, droguerii şi parfumerii. Borcanul mărime obişnuită costă Lei 80. — Borcanul mărime dublă conţinând îndoita cantitatea a borcanelor de mărime obişnuită Lei 120. — Unde nu se găseşte trimiteţi costul respectiv la PARFUMERIA ELITEI Bucureşti, Calea Victoriei Nr. 39 de unde vi se va trimite franco borcanul ce doriţi.

PREŢUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In ţară pe an 220 lei

In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

CRUDA DECEPȚIE

— Curaj, domnule Nicu, unchiul d-vs....

— .....

— Este salvat !...

ANUL XXXIV. — No. 2. 5 lei exemplarul. Joi 12 Ianuarie 1928.

VESELIA

O ȘEDINȚA PASIONATA LA S. N.

— Vă dați seama, domnilor, de situație, si nu trebue s'o scăpați din vedere...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

După interviewul dat de d-l Maniu ziarului „Petit Parisien", vine a doua faptă mare și de laudă a aceleași persoane. După ce au țipat mereu și pe toate cărările că vor împrumut extern, iată că guvernul actual pornește să-l contracteze. Lucrul nu poate conveni opoziției și deci își trimite emisarii în streinătate să împiedice demersurile. Grav! Lumea se alarmează. Dar de ce? Fiindcă viitorul guvern, nu va recunoaște împrumutul? Mofturi. Dacă îi cheamă cineva mâine, recunosc orice, primesc cu *„recunoștință"*. Dar dacă declară sus și tare că nu vor recunoaște. Există cea mai simplă soluție: poimâine să avem un guvern care să ție angajamentele țării. Să admitem însă că totuși opozanții de azi vor fi la guvern și vor face împrumut. Cine îl garantează: ei guvern de experiență sau țara care tace și face?

Tot atâtea chestiuni care arată că de Mihai Popovici, Titea (?) și secretarul au plecat mai mult să se plimbe decât să facă vre-o ispravă...

Fiindcă streinătatea cu gologani la ciorap n'are mentalitate țărănistă. Dac'ar avea-o, n'ar candida Secretarul la ministerul de finanțe, când e cel mult indicat pentru al cultelor sau al externelor ori cum ziceau bătrânii noștri „ai treburilor de pe-afară".

•

Unul care n'a ciocnit o cupă de șampanie de Revelion, a fost d. Moriț Spindler, patronul de la firma „Isvorul fermecat". Și „Slavă Domnului" șampanie a avut destulă de vreme ce dădea gratis la lume. Dar s'a întâmplat că s'a încurcat în gologanii depuși de cei ce doreau șampanie gratis, astfel că în noaptea de Anul nou Moritz a băut doar apă goală, e adevărat, rece, dar rece ca ghiața! căci știți de altfel că băutura cea mai bună, este apa de... Isvor, nu isvor nefermecat însă. Cel „fermecat" dă ca băutură numai venin. Noroc că a intervenit judecătorul de instrucție ca să rupă vraja!

•

Scandal în jurul piesei d-lui Oct. Goga „Meșterul Manole". Pusă în repertoriul Naționalului ca să fie jucată de Marioara Ventura, a fost scoasă din program, zice-se în urma amestecului politicei. Dar ce are a face politica cu teatrul? Dac'ar fi așa apoi, am putea crede că în Meșterul Manole d. Goga și-a expus propria domniei sale pățanie din trecuta guvernare, când tot ce a înălțat pe terenul cultural și național s'a prăbușit în noaptea fatală de 4 Iunie, noaptea geamantanului (noapte care va fi figurată sub formă de balet de fetițe cu geamantane în mâini, ca o a doua noapte a Valpurgiei).

E de altfel cunoscut că din dărămarea mânăstirii d-lui Goga, s'a desprins și cărămida fatală ce a provocat hilariantul cucui al domnului general Averescu.

•

A apărut o nouă serie de cereri de schimbări, de nume, între care găsim câteva demne de a fi reținute:

Așa, de exemplu, avem pe d-l Iancu; nemulțumit că a tot fost Cohn, vrea să-l cheme Călin. Grafic e același lucru; în realitate nimica toată, dar mai idilic. Și omul e destul de modest că n'a cerut să-i zică, pardon, Călin-Eminescu.

D-l Francisc! Schwartz vrea să-l cheme în loc de Schwartz, Nargea, când l'ar fi putut chema Cafea turcească, Marghiloman etc., etc. Tradiționalist ,d. Nargea s'a repezit la Narghilea din care a mai tăiat ceva... ca să nu-l ia lumea drept turc.

Cu d-l Goldstein e altă comedie. Vrea să-i zică Brateș, ca lacului de lângă Galați. De la bulgărele de aur, domnia sa a ajuns la baltă. A intrat la apă și fiindcă piatra de aur e grea, e bănuială că o să se dea la fundul lacului Brateș. O mică neplăcere pentru cine știe că pentru a trece lacul te faci frate chiar cu... Brateș.

Dacă aceste schimbări au fost datorite mai mult unor măsuri strategice față de greutățile vieței, iată și doi inși care n'aveau încotro altfel.

Așa d-l Mihail Pănă-coadă, și-a pus în cap (nu în coadă) să'și schimbe numele la auzul căruia roșia din cap până în coadă. Cu noul său nume de Pană, va avea de ce se împă(u)na, fără bineînțeles a da și din coadă.

Tot la fel d. Ion Florea Șapte-Lei, ofensat de valuta proastă care face din șapte lei, nici șapte mâțe. cere să i se ia leii din spinare. Viitorul domn Florescu, se grăbește fiindcă dacă se va face stabilizarea o să-i pară rău...

•

De sărbători nu numai oamenii obișnuiți s'au damblagit, ci și cei mari. Unul, de pildă, este și președintele Coolidge al Americei.

Dar dacă Nea Niță Pitpalac și confrația lui a damblagit consumând provizia adusă de la Steag, Coolidge a damblagit dând mâna.

De Anul nou la Casa Albă a avut loc o recepție uriașe la care 3300 persoane au venit „astăzi ca și'ntotdeauna" să ureze viață lungă președintelui, care s'a simțit obligat să strângă mâna la toți acești 3300 de urători.

Telegrama arată precis că din această cauză președintele a fost nevoit să umble cu mâna în bandaj timp de câteva zile. Riscurile situației sau cum s'ar zice pe românește: fie care cu damblaua lui!

Tr. U. Badurul

O Ligă ungurească oare care
Acum de Anul Nou poruncă-a dat
Ca toți maghiarii să binevoiască
Să facă ceeace a ordonat.

Fiindcă vestitul Rothereme e cel mai
Bun prieten ce au tigrii cei râioși
La Domnul să-și îndrepte rugămintea
De-a'l apăra toți drepții credincioși.

Ca buni vecini cu Ungurii, răspundem
De Anul Nou, la justa lor chemare
Și îndemnăm compatrioții noștri
Să-i tragem lordului felicitare

Dar să i-o trageți, știți cum se cuvine
Cu vârf și îndesat frați românași
Ca la bilanț să n'avem vreo surpriză
Și să rămânem cumva păgubași.

Turandot

La șosea

Era într'o seară frumoasă de vară. Toată lumea ieșise să se plimbe, ori în Parcul Carol, ori la șosea. Unii în mașini, alții pe jos, respirau aerul curat dela Șosea și adorau cerul, cu luna și stelele. Mie nu-mi erau boii acasă, pentrucă eram singur și toți, mi se părea mie, mă priveau cu compătimire.

Intr'adevăr peste tot nu zăreai de cât perechi perechi și dacă se întâmpla să vezi vre-o domnișoară sau vr'un tip singur, asta era numai pentru un minut. De-ai fi fost în urma lor ai fi auzit :

— Domnișoară mi se pare că vă cunosc...

— Și mie îmi păreți o figură cunoscută.

De mult timp urmăream o pereche de îndrăgostiți care se giugiuleau în văzul tuturor. La un moment dat o luară spre dreapta intrând în boschete. Fără să vreau mă îndreptai și eu într'acolo, lucru care mi-a fost de mare folos. De asta o să vă convingeți când vă voi povesti ce-a urmat.

Cei doi îndrăgostiți se opreau la fiece pas, ca să se sărute. Incepusem să mă plictisesc când auzii în urma mea niște pași repezi. Un sergent, revoltat că cei doi amorezați se așezaseră pe iarbă, venea să-și facă datoria. Fără să-l lase să scoată un cuvânt, tânărul în chestie începu să-i spuie că era nevasta lui, pe care o iubea foarte mult și că veniseră să ia puțin aer.

— Dar, domnule, știți bine că nu este voie ca să vă așezați pe iarbă.

— Nici cu nevasta mea ? E prea de tot. Uite, pentruca să nu ne certăm o să-ți dau doi poli să-i bei în sănătata mea. Dar mi se pare că n'am schimbat ; am să-ți dau o sută și când oi mai veni într'o seară, o să ți-i cer.

Sergentul mulțumi, merse câțiva pași și se întoarse. Se uită cu foarte multă atenție și la unul și la altul și în urmă se depărtă.

De abia mai târziu înțelesei de ce-i privea cu atâtă atenție sergentul : pentruca zărindu-i altă dată s'o ștearg ă, ca nu cumva tânărul să-i ceară restul. E o metodă care ar trebui recomandată tuturor îndrăgostiților care se duc la Sosea. Ceeace e mai prost, e că sfatul nu se va putea pune în aplicare decât la vară, iarna îndrăgostiții fiind foarte puțini la număr.

— *Aide, Lenuțo, sunt un vechi colonel ; nu-ți plac ție militarii ?*
— *Ba îmi plac... dar cei activi !*

Le Rire

MORFINA...

Pe Dora Lucien, Ionel F...., o cunoscuse la o serbare de binefacere, în ritmul unui violent jazz.

Cum era o fire extrem de pătimașe și „aprinzibilă" ori de câte ori se ivea ocazia, simpaticul nostru Ionel se hotăra să atace cetatea inimei... cu tot armamentul linguistic disponibil și protejat de fizicul său excelent, nu se gândise de loc, la vre-un eșec.

D-ra Lucien era una din fetele noastre moderne de după războiu, care-și împart timpul (atunci când posibilitățile materiale îi permit), între lectură foarte puțină, în special colecția lui Margueritte... modă, sport, binefaceri, (numai în formă de matineuri..) jazz și excentrități. Cum Ionel era ca un veritabil cavaler „gomos", un frenetic adept al ocupațiilor de mai sus, nu-i fu deci greu după cum prezise să intre în bunele grații ale Dorei.

Prin „bunele grații' vreau să înțeleg, permisiunea de a-i săruta brațul ceva mai sus de încheiătura mânei, o însoțire în „Buick-ul sau „Hupp-ul la șosea, descinderi în „doi" prin cabaretele noastre de.. noapte, cu inevitabilele întoarceri acasă, când soarele rânjește lunii din care bietul Ionel, nu se alegea decât cu consumația ; oarecum sărat plătită cu conducerea duduii, la domiciliul patern și câte o dată, monopolul charlestonurilor.... atât ! Și nimic mai mult.

Văzând că toate insistențele lui se năruesc de un „imposibil dragă" sau „ai crede tu așa ceva ?", Ionel se hotărî la pasul suprem : *O ceru în căsătorie.* Dacă părinții consimțiră bucuroși, din ambele părți, unii să-și căpătuiască fata, cu fiul unui mare

industriaș, ceilalți să pue capăt unei vieți dezordonate a odraslei lor, el, Ionel, se lovi de încăpățânarea Dorei care nu vroia sub nici un considerent să admită a fi soția lui.

— Este ceva la mijloc, scumpul meu, îi repetă ea în fiecare dată când Ionel o asalta cu rugămintea. Este ceva care ne desparte.. Nu. Nu te gândi la cine știe ce rău, ireparabil. Aș putea cu cinste să fiu soția ta, cu trupul și cu sufletul chiar... (ea roși puți, atât cât să nu se observe, sub stratul impenetrabil al rougeu-lui „Morel"....), este însă modul meu de a fi.. care ne desparte.

Ionel nu se dădu, cu una, cu două, așa lesne bătut. Mări efectivul vocabularului sentimental, accelerâ trepidația mâinilor, (ca să mă exprim în argo-ul, pur.. automobilistic) atât de des întrebuințat de societatea noastră jună, de după războiu), însfârșit cu ajutorul tacit al părinților, viitorii socrii, care delicați îi lăsară singuri... și cu un impetuos atac, în care ochii și în special buzele (atât de utile în asemenea împrejurări) fură des întrebuințate, află din gurița ei, cauza : Dora Lucien, era... Doamne Sfinte ! Numai atât... era cum să vă zic onorabili cititori, morfinomană. Adică în limbajul nostru popular suferea de ultima creație excentrică a modei. (probabil tot de proveniență, americană) Ce vreți ? Țara dolarului își poate permite cu ficele sale orișice...

— Numai asta, a fost ? Scumpo, de ce nu mi-ai mărturisit ? sări vesel Ionel.

— Chiar dacă crezi că acest lucru îți convine, mai târziu poate ai să regreți, urmă, gravă, mai departe Dora. Singura soluție ar fi să începi și tu să te deprinzi cu această „spumă de elixir-platonic... al adevăratelor fericiri", sfârși ea poetic.

Două luni după logodna îndelung trâmbițată (socrii și invidioșii, ce au de făcut mai bine ?) căsătoria se sfinți cu tot ceremonialul obicinuit. Trei zile după nuntă, tânăra pereche, urma să se îndrepte prin Constanța, Pireu, Italia, la Paris, unde să-și petreacă luna de miere.

La început, crezu că povestea cu „morfina", era numai un motiv al Dorei ca să-l facă să se înebunească mai rău de ea. Mai cu seamă poate gândindu-se la modesta ei zestre, față de situația și averea familiei lui, așa că el renunțase generos, de acord cu părinții săi, la dotă, spre a termina mai repede cu consimțământul ei.

Care nu-i fu surpriza când cu o zi înainte de nuntă, ea îl târî la o droguerie de unde cumpără o fiolă pentru viitoarea... carieră de morfinoman a soțului ei. Ionel însă nu se opuse de loc. Era destul de inteligent ca să se eschiveze dela această perspectivă, care urmată l'ar aduce metamorfozat într'un „cadavru ambulant"....

— Tu, dragă, ai să iei la început mai puțin ; așa ca să nu facem confuzii, ți-am luat o fiolă albastră. A mea însă, având o doză pe care tu deocamdată nu o poți suporta, este ca să o deosebești, roșie. Sper că în curând să mă ajungi.

— Foarte atent... pentru mine.

— Rezerva de morfină o am la mine. E periculos pentru un bărbat să o aibă în posesia lui, ar putea face abuz...

Însoțiți de arhaica ceată de țigani lăutari, (jazzul rămânând să delecteze, pe cei din saloane, care urmăreau cu ochii languroși, perechea, ce dispărea) Ionel, se îndreptă, cu viteza celor douăzeci și patru cai putere a mașinei, ce gonea în noapte, spre noua lui locuință..... Să facem o mică paranteză, care ne va servi și de paravan ca să nu putem privi la preliminările... din camera nupțială. (Chiar dacă am putea să strecurăm circonferința unui singur ochiu, prin vre-o crăpătură... oarecare, n'am putea zări nimic. In camera unde Dora simți pentru prima dată ce înseamnă un bărbat... (pentru prima dată... cam curios în zilele noastre Este ?), în acea cameră, cum spusei era întuneric și duduia (până la un moment...) mai purta... (sic !... chiloți)

Mai târziu, oh ! -urile și off-urile, credeți că ar mai interesa pe cineva? Mai curând le-ar face sânge rău....

Strâns lipiți unul de altul, după actul care întărește litera reală.... a căsătoriei, simțind-o încă frântă și tremurând de durere fricoasă și plăcere în brațele sale, Ionel, aruncă pe furiș o privire înspre dreapta sa unde se odihnea pe noptieră, sticluța cu morfină... După o jumătate de ceas glasul slăbit de patimi al Dorei se auzi :

— Ionele !...

— Scumpo !

— Am uitat să-ți umplu fiola, și sticla rezervă cu morfină este la mama acasă. N'avea grijă puico, am avut eu grijă să mi-o umplu la un amic, doctor.

— Dă-mi pe a mea.

Ionel se grăbi să o satisfacă. Dora dădu pe gât micuța sticlă și o puse înapoi pe noptieră, când... cu un țipăt de groază se ridică în capul oaselor, tremurând de spaimă.

— Ce fiolă mi-ai dat ? țipă ea înfiorată.

Ionel, se uită la sticluța roșie de pe noptieră și răspunse calm :

— Pe a mea, dragă, nu-i nimic, de ce te sperii ? Intr'adevăr este o doză mai slabă după cum m'ai povățuit, dar ce-ți poate face rău ?

— Cum ? Morfină ?...

— Da, dragă, și încă din cea mai pură. Dacă n'ai să simți poate efectul, e din cauză că doza este prea slabă pentru tine...

— Nenorocitule, se văită ea plângând, mai otrăvit, mi-ai dat morfină. Ah.. cine m'a pus... să-l mint.. cine ? cine ?... mi se face rău....

Ionel privea mirat, neștiind ce să creadă. Târziu își dete seama de toa-

ÎNTÂLNIRE NOCTURNĂ

— *Punga sau viața....*
— *Prefer să dau punga pentru că e goală.*

Desen de Guéria

tă minciuna. pe care era mai, mai s'o creadă...

Intre timp Dora leşinase...

Târziu pe la orele două din noapte, dacă cineva ar fi trecut pe acolo, prin faţa ferestrelor ce dădeau în stradă, ar fi auzit un glas tânguios de bărbat ce se ruga :

— ...Apă scumpa mea... revino în fire... era apă.. numai apă, nu morfină.. apă curată cu o picătură de eter... nu te ruşina... nu-i nimic... Dora, scumpa mea....

Iar un glas de femeie.. (sic) !.) istovită, de emoţii, răspunse :

— ...Apă ? Oh ! Ce bine'mi face.. mai spune-mi odată că a fost apă...

A. Cornescu

REVELIONUL

M'ai întrebat ce-i revelionul ?
E-o noapte 'n van sacrificată.
E-un rar prilej să-ţi pierzi paltonul.
Să cucereşti uşor o fată.

E-o datină păstrată 'n lume.
E un lung şirag de dulci păcate.
E un izvor fecund de glume.
Intenţionat memorizate.

E-o expoziţie bogată
De blănuri, mode, tualete.
E-o ocaziune minunată
De-a contracta iubiri concrete.

E-un concurs de cupe pline,
E-o avalanşă de ochiade,
De flirt şi dans, de gesturi fine,
De jurăminţi, de versuri fade.

E-o melodie învechită,
E-o aventură plicticoasă,
Un somn pierdut pentru'o ispită
Şi-un bun motiv... de-a sta acasă.

Paul Mar.

LA BIROUL DE PLASARE

— *Femeia asta poate servi şi ca bucătăreasă, şi ca fecior. E ermafrodită.*
Desen de *Ch. de Bussy*

RIKOKO

Exploratorul V... scormonea pământul sărac al deşertului african. El se bucura c'a înghiţit în patru zile o sută douăzeci şi patru de kilometri şi în acelaş timp se plângea că n'a înghiţit nimic mai hrănitor.

Acum îi părea rău că nu luase cu el şi câteva cămile.

Câte servicii ar fi putut să-i aducă. Mai întâiu ar fi transportat pe spatele lor deluros chiar lăzi cu alimente şi în cazul cel mai rău ele înşişi ar fi format provizii excelente. In sfârşit în seara a cincii zile, ajunse la o minusculă oază. El zări un negru de vre-o patruzeci de ani, întins la piciorul unui palmier. Fu gata să se repeadă asupra lui şi să-l sfâşie aşa crud.

Dar o educaţie îngrijită foloseşte întotdeauna. Principiile de morală care-i fuseseră vârâte în cap cu vreo două zeci şi cinci de ani înainte îl împiedicară de-şi asculta orbeşte foamea.

El se gândi :

„N'am dreptul să mănânc acest indigen ; nu e al meu". Oftă din greu şi apoi continuă examinând negrul : „Drace ! trebue să aibă o carne delicioasă. De-ar fi vre-un membru al familiei pe-aici l'aşi cumpăra !...

Providenţa nu voia desigur ca V... să moară de foame. El avu marea bucurie de-a întâlni, o sută de metri mai departe, trei indigeni aşezaţi la marginea mării : un adolescent jigărit, un bătrân, numai pielea şi oasele şi o femeie cam tot aşa.

Dovedind o politeţă foarte respectuoasă, V... reuşi să cheme la o parte pe bătrân.

Şi după ce se roşi, se îngălbeni, îşi învârti şapca în mână neştiind cum să-şi formuleze propunerea, foamea îl ajută să-şi stăpânească aceste timidităţi de antropofag fără experienţă şi mărturisi negrului :

— Bătrânule, aşi dori să mănânc omul care se odihneşte acolo, la intrarea oazii, la umbra unui palmier. Pare foarte apetisant şi cu mor de foame.

— Albule, răspunse bătrânul pe un ton de reproş, cuvintele pe cari mi le-ai spus m'ar îndreptăţi să te cred nebun.

Tu nu cunoşti forţa legăturilor de iubire cari unesc tatăl cu fiul ?

Omul pe care socoteai să-l suprimi de pe faţa pământului se numeşte Rikoko şi este fiul meu, sânge din sângele meu, carne din carnea mea. V... trase o monedă din chimir. Cunoştea oare bătrânul valoarea exactă a acestei monezi ? El o privi lung, se scărpină în cap cu un aer îngrijat şi conchise :

— Dă-mi încă două zeci şi patru de medalii la fel ca aceasta,.. două

zeci şi patru, nici una mai puţin şi Rikoko e al tău.

Cinci mii de lei! Exploratorul îşi exploră în zadar buzunarele. Din nenorocire n'avea decât trei sute două zeci şi nouă de lei. El încercă să se tocmească, bătrânul îl salută sec, şi se înfundă într'un tufiş bodogănind:

„Străinul ăsta-i nebun! Să-i faci şi rabat. Niciodată! Imi iubesc prea mult fiul!"

Un chiorăit al stomacului smulse pe V... din reflecţiile lui amare.

Cu un semn el făcu să înţeleagă pe tânărul cel slab c'ar dori să-i vorbească în particular.

— Aşi vrea, declară el acestuia cu o voce stinsă, aşi vrea să mănânc omul pe care l-am zărit acolo culcat la umbra palmierului.

Zicând acestea scoase din nou moneda pe care bătrânul o disprețuise.

— Pentru câte meadlii la fel mi-ai acorda tu autorizaţia, pe care ţi-o cer.

— Tu-mi ceri voie albule, să mănânci pe Rikoko?

Tu nu cunoşti legăturile de afecţiune cari unesc fiul cu tatăl? Află că Rikoko e tatăl meu. Ii datorez viaţa!... Cer cel puţin cinci medalii de acestea. E ultimul preţ.

O mie de lei! Acum recunoscu V... că e imprudent să călătoreşti prin pustiu fără să ai bani de ajuns.

Tânărul negru refuză să primească un cec şi la rândul său, neîndurător, dispăru într'alt tufiş.

V... era în culmea nenorocirii.

Femeia care complecta grupul familiar, rămăsese la pământ. Cu un gest leneş dar nu lipsit de graţie, ea arunca din când în când, sânul stâng pe umărul drept. V... gândi cu o logică care descuraja fiind indiscutabilă:

„E foarte puţin probabil să pot încheia mai uşor târgul cu doamna aceasta".

Foamea împinge pe lup afară din pădure şi tot ea dă oamenilor o îndrăzneală nemaipomenită. El se târâ deci până la picioarele negresei şi-i spuse:

— Afacerea pe care ţi-o propui e să-ţi pară puţin interesantă.

Totuşi ascultă-mă te rog. Aş vrea să mănânc omul, culcat lângă un palmier din oază. Sub ce condiţii mi l'ai ceda?

— Vrei să mănânci pe Rikoko? Glumeşti oare?... Nu?... Atunci, poftă bună, prietene, poftă bună! Păstrează-ţi monezile.

Cred c'ai să-mi permiţi să-ţi mai ofer şi acest elegant şir de mărgele pe care să-l păstrezi în amintirea mea.

Un strigăt de recunoştinţă izbucni din pieptul exploratorului. El sărută mâinile binefăcătoarei sale şi plânse de bucurie.

— Iţi mulţumesc... iţi mulţumesc...

Dar cine eşti tu, nobilă străină, ca să te porţi astfel?

— D-na Rikoko, răspunse blând negresa, nevasta lui Rikoko.

Tirada pocherului

şi abţibildurile lui

In cinstea ta
O! Pocher, dragă
Inchin această poezie
Eu te-am iubit
O viaţă 'ntreagă
Trăind mereu... pe datorie!

De-aceea
Fiindcă-ţi
Sunt discipol
Mă simt prea mult
Indatorat
Şi... ţi-am găsit
Adepţi cu „droaia"
Ce'n slavă mi te-au ridicat...

Ca toţi
Să îţi priceapă
Jocul
Făcui apel l-al meu talent
Ş'am scris în versuri
Prea mărite:
al
POCKER-ULUI REGULAMENT:
Lucru cert
Şi constatat
Cu „perechi"
Te-ai curăţat
E doar cea mai mică carte
Şi de franci
Nu prea ai parte.

De cum-va
Ţi-ai format
„Quinta-stricată"
Ori şi cine
O să te bată;

O excepţie
Eşti dibaci
Şi poţi ca
Să te prefaci,
Ca să pari că
Ai ce-va:
Trage-le o... „cacealma!"

Dese-ori
Eşti suveran
Te 'nvârteşti
Chiar şi de bani
De cum-va
Ai pre-un „Brelan";

Dacă vrei
Să ai destul
Şi vrei să
Te ţii fudul
Toarnă-le frumos
Un „foule".

Dai o lovitură
Mare
Şi la faţă
E schimbare
Dacă ţi-a intrat
„Culoare"

Atention
S'il vous plait
Potul, sigur
Al tău e
Dacă s'a formai
„Carée".

In sfârşit
Ce mai spoială
Pentru toţi
E năduşală
Când posezi
„Quinta Royală"!..

Şi...
In cinstea ta
Stimate Pocker
Am scris această poezie
Pe care-am publicat-o astă-zi
Ca să-mi achit o... datorie!...

E. Millo

Miş-Maşe

Noroc!

Acum câteva luni, un moşier primi o ladă cu pui.

— Vă mulţumesc pentru pasările trimise, scrise el expeditorului, dar trebue să vă atrag atenţia că lada era foarte prost închisă şi puii au fugit. După multe cercetări am putut regăsi unsprezece.

— Aveţi noroc, îi răspunse expeditorul, eu nu v'am trimis decât şase pui.

•

Un scriitor francez a intitulat un volum al său de proză: „De două ori douăzeci de ani".

Ne întrebăm, dece nu l-a intitulat „patru zeci de ani". Se vede că n'a ştiut să facă înmulţirea sau, e mai probabil, n'a vrut să-i supere pe cei de patruzeci de ani.

•

— Domnule profesor, toată ştiinţa mea o datorez d-v!

— Oh, vă rog, nu mai pomeniţi de astfel de nimicuri!

După gusturi și mijloace

Constatări de sărbători

Te duci în câte-o adunare,
E ziua lui, sau ziua ei ; —
Și de mănânci sau nu, 'i tot una,
In schimb te'nfigi vârtos să bei.

Din vorbă 'n vorbă se încinge
Discuția despre copii,
Că unul are cinci acasă,
Iar doamna-abia botează, și....

Că „ăi" ce's cu dare de mână,
Cunosc metode de urmat,
Să scape de bocluc : rețeta.
Și totul e înlăturat.

Așa mai eri, la un Vasile,
Făcui o glumă c'un amic,
Că am ceva grozav de sigur
Și care costă mai nimic.

Atât a fost de-ajuns, ca toate
Cucoanele să-mi sară 'n cap ;
De nu știam, v'o spun pe cinste,
De 'ncurcătură cum să scap.

— „Imi dai și mie o rețetă !
— „Și mie una, fii drăguț !
— „O copie ! 'mi cerea o alta,
Pe-un peticel cât de micuț.

Prietenul îi trăgea 'ntr'una
Cu : La mulți ani și hai noroc !
Ai grije nu uita rețeta,
Că nu te mai slăbesc de loc !

Și m'au pisat o seară 'ntreagă.
In cât și-o fată de liceu,
Când fui să plec, îmi zise 'n taină :
„O copie-aș dori și eu !"

Cu-o glumă, devenii celebru
Cum n'am visat vre-odat'a fi,
Căci de aveam ce crede lumea,
Azi n'aș avea atâți copii !

Iorgu

E vorba de greutate

— Dacă ai vrea să fii a mea, ți-aș da dublu cât îți dă prietenul tău...
— Nu e de ajuns... Gândește-te că el cântărește numai 60 kile !

(Le Rire)

Mici răutăți

Femeia frumoasă este o împărăteasă barbară ; îi e sete de inedit. Dacă vreți să-i fiți pe plac, nu-i vorbiți niciodată de frumusețea sa, ci de spiritul său.

◆

Este nedrept să suspectezi credința unei femei frumoase. Fiind răsfățată și adorată de toți, va avea nevoie mai mult ca alta de iubirea unui singur om.

◆

O femeie frumoasă are tot atâta nevoie de spirit, ca și un nefumător de o pipă. Ea însăși este o forță instinctivă și fatală, care n'are nevoie de a fi conștientă.

◆

Dragostea celor mai mulți e un lung șir de copilării.

◆

Când o femeie spune unui bărbat „te iubesc", el o crede întotdeauna. Când un bărbat spune unei femei „te iubesc" ea nu îl crede niciodată, fiindcă ea e totdeauna neîncrezătoare.

◆

Când o fată zice *nu* celui ce-i cere o sărutare, e un semn de negare, dar nu și o dovadă că a spus adevărul.

◆

Ce sunt oare lacrimile ? Ploaia amorului !

◆

Nu dați niciodată unei femei cartea voastră de vizită. Toată lumea vă va cunoaște adresa.

◆

Cei mai fericiți oameni sunt aceia care sunt atât de ocupați, că nu văd cât de nefericiți sunt.

◆

Am făcut constatarea următoare : Femeile care beau chinchină sunt nestatornice. Femeile care beau porto sunt senzuale. Femeile care beau ceai sunt amante mediocre. Cele care beau cafea, sunt ironice. Cele care beau ape minerale, sunt indiferente.

Observați și veți vedea că-i adevărat !

Paul B. Marian

Note de călătorie

Sosit la orele nouă seara la mărele hotel Palace (confort modern, ascensor etc.) m'am dus imediat să mă culc. Toată noaptea n'am închis ochii: purici, păduchi, şoareci şi în plus, alături de odaia mea, doi tineri căsătoriţi, care erau în călătorie de nuntă.

Ca să-mi treacă timpul am scris tot ce-am auzit :

Miezul nopţii.

Ea. — Dragă nu eşti cuminte.

El. — Ai dreptate scumpo, am să sting lumina şi am să fiu cuminte.

Unu noaptea.

Ea. — Iarăşi ? Nu vreau să te contrariez, puiule, dar o să te oboseşti !

El. — Ce să fac Lileto, trebuie....

(Tăcere)

Orele două.

Ea. — Vasilică, acuma ajunge.

El. — Dacă ai şti ce plăcut este.

Ea. — Ştiu, ştiu şi mie mi-a plăcut foarte mult, dar asta nu înseamnă să-ţi pierzi o noapte întreagă şi să mă opreşti şi pe mine să dorm.

(Tăcere)

Orele trei.

Ea. — Vasilică asta înseamnă exces. Ce mutră o să ai mâine ? Ce-o să zică oamenii din hotel ?

El. — Nu te interesa de fleacurile astea.

Ea. — Să nu mă interesez, să nu mă interesez şi... (căscând) ce fericită eram în patul meu de fată.

(Tăcere)

Orele patru.

Ea. — (mormăială, oftaturi, reproşuri neînţelese).

El. — Încă unul, Lileto şi termin.... îţi jur.

(Tăcere)

Orele cinci.

Ea. — (aceleaşi mormăieli şi reproşuri ca mai înainte).

El. — E ultimul, draga mea, ultimul...

(Tăcere)

Cinci ore şi jumătate.

El. — Lileto ?

Ea. — Ce ?

El. — Am terminat capitolul... foarte interesantă carte ! E minunat acest Zola.

Ea. — Lasă-mă să dorm. M'ai agasat.

Eu. — Fir-ar al dracului de Zola ! dacă ştiam, m'aş fi culcat de mult.

COPII FRUMOŞI

Totoşel
Este o splendoare
De pisoiu !
Şi, deşi, de fel,
Nu e de Angora —
Adică de soiu —
E mai mult decât o floare,
Este însăş Flora
Pisicească !...

Totoşel,
Aşa dar, să ne trăiască !...

Şi aceasta nu o spun,
Căci sunt cam nebun —
Dar, fiindcă Totoşel,
Dacă o să viețuiască,
O să se mărească ;
O să fie, sigur, şi părinte...

Şi, atunci, firește —
Numai de-ar fi mai cuminte ! —
O să aibă mulţi copii, ca el,
Prin prejur, prin mahalale...

...Şi-astfel, spiţa lui frumoasă —
Numai linii ideale —
O să crească nebuneşte :
O să fie mai în orice casă...

Cridim

Variaţiuni pe aceiaş temă

I

Aseară, indivizi rămaşi necunoscuţi, s'au introdus în locuinţa d-lui Iordache Oprescu, din str. Sfţii Voevozi, prin spargerea unui geam şi au furat lucruri în valoare de 100.000 lei.

(„Universul")

II

Trăim vremuri demne de gloria Ohranei. Sunt ani de zile, de când regimul dictatorial, al delaţiunei şi şantajului, şi-a răspândit automat, introducând în atmosfera noastră viciată microbul cekei. Dar de astădată, duplicitatea guvernării a întrecut orice măsură ; căci populaţia paşnică, chiar dacă este cancanieră nu trebue să mai trăiască într'o atmosferă de inchiziţie şi şantaj, în care se complac toţi titienii partidului.

Căci de astădată, regimul a întrecut limita tuturor speranţelor de bine şi de îndreptare, căci aceşti oameni, ce duc ţara la pieire, aceşti „aleşi al jandarmilor" nu se mai tem nici de lege, nici de strigătul ţării, nici de judecata aspră, dar dreaptă a străinătăţii şi a Ligei Naţiunilor, având abominabilul cinism să le declare într'o şedinţă de tristă memorie.

Într'o ţară în care tronează ca raţiune de stat, bunul plac al tuturor primilor veniţi, nu ne putem aştepta decât la atâtea şi atâtea infamii, pe care atotştiutorii le vor primi aşa cum trebuie. Dar cu toate că nu ne gândeam la un asemenea fapt, oricât de dictatorial ar fi regimul ăsta reacţionar, Ohrana nu ne va putea pune căluşul la gură şi nu ne va putea împiedica să strigăm în gura mare, să ne audă întreaga ţară, faptul ce s'a petrecut în str. Sfţii.

O NOUTATE IMPORTANTĂ

Scumpa mea prietenă, am o mare noutate să'ţi anunţ.

— Bărbatul tău a fost avansat ?

— Nu, nu e asta.

— Ai găsit un apartament ?
Ti-a murit soacra ?

— Nu.

— Aştepţi un moştenitor ?

— Aşi ! alt-ceva mai important.
Mă duc mâine să'mi tai părul !...

Voevozi, unde cinstitul, valorosul și pașnicul cetățean Oprescu a fost furat în modul cel mai rușinos.

Și o spunem asta, ca să servească cititorilor învățătură și să rămână o pată neștearsă asupra acestui regim barbar, regim al furturilor și al tuturor relelor. Rușine lor! De trei ori rușine!

(„Cuvântul")

III

Astănoapte, mai mulți inși s'au introdus în casa domnului Oprescu Iordache, din str. Sfții Voevozi. După ce au cotrobăit prin casă, au furat mai multe obiecte, în valoare de peste 250.000 lei.

Fapta hoților este nemaipomenită: In plin centru al Capitalei, într'o stradă foarte mult umblată, cu o circulație de vehicule mare, îndrăzneala hoților a depășit orice margini.

Desigur că și aci s'a dovedit insuficienta serviciului nostru polițienesc, atât de slab organizat. Ar trebui să se ia măsuri, ca pe viitor să se poată preîntâmpina aceste hoții. Poliția noastră trebuie organizată completamente: s'ar putea lua ca model, poliția londoneză. Ce crede d. prefect?

Aflăm cu deosebită satisfacție că hoții din strada Sfinții Voevozi au fost prinși. Totul nu se datorește unei simple întâmplări, ci prețiosului concurs dat de poliție, care admirabil organizată, a reușit, după lungi și minuțioase investigații, să prindă pe tâlhari.

Ar fi indicat ca d. prefect să medalieze și să răsplătească pe neobosiții și vigilenții polițiști D... Z.... etc.

(„Dimineața")

IV

Mai multe gazete de dimineață vorbesc cu un sgomot asurzitor de un pretins furt la casa d-lui Iordache Oprescu, din str. Sfții. Voevozi. Și de astădată cititorii sunt induși în eroare de niște ziare care sunt prea puțin documentate și care dau frâu liber tuturor dușmanilor țării, care nu așteaptă decât o ocazie ca să ne atace. De aceea cititorii nu trebuie să puie nici un temei pe vorbele acestor ziare, care nu mai au nici un Dumnezeu și care subminează Statul prin știrile absolut fanteziste ce le lansează.

Din sorginte oficială aflăm că nu a fost nici un furt în str. Sf-tii Voevozi. Totul nu-i decât o simplă înscenare, datorită unor oameni care nu caută decât să ne discrediteze față de străinătate.

(„Viitorul")

p. conf. **Michiduță**

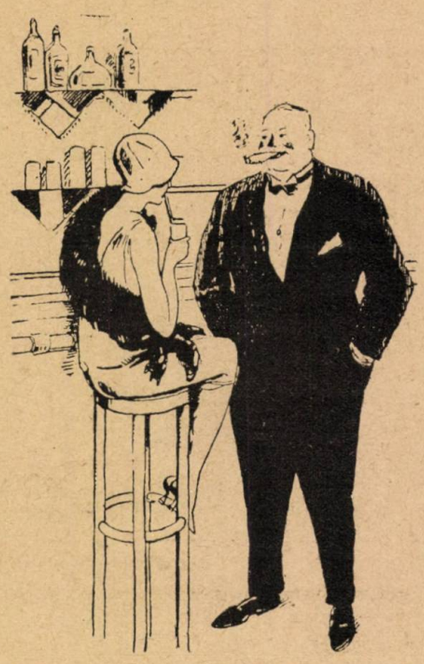

— *Să mă înapoez în America? Imposibil... am devenit alcoolic.*

Desen de *Raymond Pallier*

Biletul

De ce era așa vânăt la față d. Plopeanu și de ce îi tremurau așa de tare picioarele?

Fiindcă citea un biet bilețel roz, scris cu o caligrafie excelentă și găsit pe o fructieră, ticluit astfel:

Adorata mea,

De-o săptămână nu te-am mai văzut și nu mai pot. Te-am visat trei nopți în șir. Zână dulce, fă-mă fericit Marți, la 4, hotelul Mirador.

Micul tău nebun, Lică

Era tocmai Marți ora 3 și un sfert, când d. Plopeanu citea micul răvaș sentimental.

E drept că jumătatea dumnisale, doamna Violeta Plopeanu, ieșise cam de 10 minute, invocând că este datoare o vizită d-nei Sălceanu.

Va să zică doamna își lua toate măsurile, plecând de vreme, să nu piardă... ora. D. Plopeanu spumega de furie.

— „Ingrata! Zână dulce a micului nebun. Aha!... Lasă că veți vedea voi. Oho!... Vă potrivesc eu!"

Trebuia desigur să fie la ora 4, la fața locului. Și să i-o trântească d-nei Violeta, verde în față:

— „Așa?.. D'astea mi-ai fost, madam?"

Ori, ce să mai facă? Da... revolverul. Poc-poc! Toată iubirea micului nebun și-a zânei se va încheia cu două gloanțe.

D. Plopeanu scoase hotărît din sertarul mesei de noapte, revolverul. Îi verifică prezența celor șase gloanțe și-l vârâ în buzunar.

— „Ceasul vostru se apropie", scrâșni d. Plopeanu. „Numai Dumnezeu vă mai poate apăra de mânia mea".

Se făcuse 3 și jumătate.

Deodată Maria, servitoarea grasă și molatică, veni aducându-i pălăria și bastonul.

— „Domnul mi-a spus de azi dimineață să-i aduc aminte la ora aceasta că are o afacere în oraș. Pentru asta am primiit 20 lei și eu mulțumesc lui domnu".

D. Plopeanu își aduse aminte. Afacerea de care i spusese Mariei să-i amintească, era o întâlnire la Grand Hotel, ora 4, cu Virginica Micșunescu, mica floare după care jinduia de-atâta vreme.

Obținuse dupe multe daruri și insistențe această întâlnire, acest prilej de fericire nevisată. A pierde întâlnirea însemna a o pierde și pe capricioasa și sensibila Virginie, care nu i-ar fi iertat o asemenea necuviință.

Era deci o dilemă grea pentru d. Plopeanu.

— „Hotel Mirador-Violeta, ori Grand Hotel-Virginia?"

Își puse pălăria, luă bastonul și plecă, neștiind încotro s'o apuce.

In stradă simți revolverul, care'l glodea din buzunar. Se uită la ceas: 3 și 35. Se îndreptă spre Hotelul Mirador.

Zarul era acum aruncat. Dela un hotel la celălalt era o jumătate de oră cu trăsura. Adio Virginia! Adio spe-

ARTA ȘI IGIENA !...

— *Spuneți-mi și mie cum faceți aceste desene frumoase pe unt?*

— *Cu pieptenul nostru, doamnă!*

Griff

ranța dulce care i-a răsfățat somnul în noapteă trecută, cu cele mai frumoase visuri. Dar d-na Plopeanu va vedea în curând ce 'nseamnă ispășirea necredinței conjugale.

La 4 fără 10 d. Plopeanu era în cafeneaua de vis-à-vis de hotel Mirador postat la geam.

La 4 fără 5 un tinerel ca de 20 ani, curățel, ras, pudrat, se opri în dreptul hotelului. Apoi începu să patruleze, măsurând trotuarul.

— „Tipul ăsta să fie „micul nebun" al nevesti-mii? Haida-de! Dar prost, gust are d-na Violeta. Acum îi plac „minorii"?

La 4 tipul încă patrula așteptând, în fața hotelului.

Se făcuse 4 și 5, 4 și 10. „Minorul" era tot singur și aștepta mereu. D. Plopeanu însă își pierdea răbdarea.

— „A simțit poate, c'o spionez", își zise în sine. „Desigur că doamna de teamă a renunțat la întâlnire. O! dar eu nu vreau s'o pierd așa degeaba pe Virginica. Dacă nu pe amândoi, dar pe unul tot îl am în palmă"...

Și din cafenea, nervos și hotărât, să vadă ce-i cu minorul. Dar în pragul cafenelei se opri mirat.

Maria, servitoarea grasă și molatică, venea surâzând din buzele-i groase și unse. Micul nebun o întimpină vesel.

— „E 4 și un sfert. Vezi! Ți-am scris, la 4".

Apoi dispărură grăbiți, prin gangul hotelului, pe când d. Plopeanu rămăsese... cu gura căscată.

Zamfirache-Pitești

Fetele mahalalelor

Scrisorile Frusinii Pătrunjel

Didino dragă,

Iți scriu acuma d'icea dila poalele muntelui dintr'un sat lung, care se 'mpreună din șeapte localități... Și sânt fă, la una pă care am cunoscut-o la București, de-a avut pă bărbatu-so la fabrică, și care ne-a găsit pe piața Brașovului și... nu: că să venim și pi la ia pi la Satulungului, că tot sântem p'ecia și cine știe când măi ne-'ntâlnim. Și ne-am dus c'un trin mic ca ăla de pă coasta dinspre Huși, de-i zice tramvai, da el nu e tramvai, că e tot trin de merge fără sârmă.

Vai, Didina, să vezi tu ce frumos e p'ici soro, n'ai mai zice, dor de Bucu rești și de maalaua noastră... E-așa de să scutură carnea pă tine când te uiți la verdețurile care le'nconjoară brajii la mijloc și miroase a rășină și-a floarea fânului de te pătrunde la rărunchi.... Și să vezi lumea cum să cără 'ncoa la umbră și la răcoare, și șade la reveneală 'ntro rână pă saltea de mușchi, tăifăsuind până să 'ntunecă de noapte... Fă e poame p'in părțile estea să le iei cu vagoanele: mere, pere, prune, de toate... La boanghena noastră stă pomii să se frângă. Și mama, cum e ea lacumă, nu s'a lăsat pân' n'a răjghinat vre-o doi pruni vineți, că 'cea că: nu mai găsește ea pă Pantilimon așa bunătate de brumării. Și tata 'ncailea a făcut-o fiartă. Păi nu s'a apucat fă și-a văzut niște meri (care-aveau mere d'elea roșile ca cârmâzu' și, nu: că-i lasă gura apă după ele; să se sature barim odată de mere pătulate. Și cât era el de urs, l-a lăsat, fă, aia și s'a bârâcat în măr și s'a pus pă mâncat și pă scuturat..

Zău, Didino, de-oi fi mai văzut eu oameni mai mâncăcioși ca alde tata și mama. Io zic c'au tocat ca la două șinice de fructe, — mama prune, tata mere.

Acuma, vorba ăluia, asta n'ar fi fost nimica, dar ce-a fost pă urmă, a fost de pomină...

— *Ce caraghios! In jurnale se anunță totdeauna moartea persoanelor celebre, dar nici odată nașterea lor!*

Le Pêle-Mêle.

Nu zici, dragă, că când să plecăm îndărăt spre Braşov, numai ce-i văz p'amândoi că 'ncep să se ţie de burtă şi să se vaete : ăla, aoleo, mă doare !, ălălalt, aoleo, nu mai pot !

Ce-am păţit cu ei, tu, fetico, oi spune şi la morţi ! Fă, să moară, şi-alta şi nimica, amândoi, de friguri, că se întoxicaseră cu poame crude de Satulung.

Uite vara 'n vipie le-am făcut ceaiuri calde de muşeţel şi le-am pus cărămidă caldă la rânză, — vai de om ! I-am legat cu şervete 'n apă rece la cap şi le-am învălit cu ţărână o căldare de icneală..

Mai mare ocara, dragă, ce-am păţit io în vigiliatura asta dila poalele muntelui.... Oi spune şi la morţi...

Acum, o să-ţi scriu de-alt rând cum am ajuns la Căciulata, pă valea Oltului.

La revedere şi să ne vedem.

Frusinica Pătrunjelu

p. conf. Armin

Snoave din popor

Ţiganul la sapă

Il chema Găulea. Leneş de n'avea pereche şi mâncăcios de i se dusese vestea. Fiindcă nevoia îi găsise culcuş într'un sat de oameni gospodari, ţiganul trebuia să muncească, sătenilor neplăcându-le nici hoţii, nici milogii.

De lucru şi-ar fi găsit el Găulea, dar nu prea se împăca cu oboseala. La făcut de cărămidă îl durea picioarele frământând, la tăiat în pădure îi era că dă pomii peste el, la curăţit porumb făcea băşici în palme, iar la cărat apă pe unde trebuia murea de dor de mijloc. Dar de mâncat, vere, numai să-i fi dat.

Intr'o zi balaoacheşul, răsbit de foame, se tocmi la un creştin la săpat. Mai erau acolo şi alţi muncitori tocmiţi pe mâncare şi pe câte-o tăgârţă de mălai.

Săpă Găulea toată dimineaţa până la nămiez, când fu poftit cu ceilalţi la mâncare. Acolo, un castron cu fiertură de zarzăre acre cu cartofi şi-o râpă de mămăligă.

— Dela noi puţin, dela D-zeu mult, zise omul făcându-şi cruce şi aşezându-se cu toţi ceilalţi împrejurul mesei.

Mâncă el ţiganul, că foamea e bucătar mare. Şi se mai însenină puţin şi când auzi pe creştin zicând :

— Diseară om mânca mai bine, oameni buni. A tăiat nevasta o raţă.

Ziua de vară însă e lungă. Până'n seară Găulea trebuia să'i tragă de zor cu sapa, că ochiul stăpânului aci era şi gura lui care tot îndemna la treabă, de nu era rost de stat nici măcar cât ai fuma o ţigare.

Şi după o vreme lui Găulea — care nici la nămiez barem nu mâncase să se sature, de graba celorlalţi — i se făcuse foame ca de lup. I se lăsa tot mai grea sapa în mână, mijlocul îl durea de nu-l mai simţea aproape şi peste toate acestea mai încep şi matale să chiorăe.

Se uită Găulea lung la soare şi cum îl vede că mai are mult până să apună, cu gândul la raţă, spune şi el jalnic şi tare să'l audă şi stăpânul :

— Cântă burtă, cântă, că până'i mânca din raţă, mai trece o viaţă !

Z. E. Fir

Poveste scurtă

Timp de două ceasuri, *ea* şi cu mine străbăturăm o mulţime de săli ale unei expoziţii de pictură.

Era să păşim pragul unei noi camere.

Ea murmură :

— Ia stai, mi se pare c'am mai fost aici.

Fui foarte mirat.

Va să zică, gândii eu, va să zică în timpul plimbării noastre a privit toate pânzele. Şi le-a examinat astfel încât să le poată recunoaşte din primul moment.

Şi eu care o socotiam o fiinţă delicioasă desigur, dar capabilă de a se interesa numai de fleacuri !

Ne facem adese ori păreri greşite despre femei...

Ea mă smulse din reflecţii :

— Da, da, sunt absolut sigură c'am mai venit în sala asta ! Recunosc... pentrucă am văzut-o adineaura în acelaşi loc, pe doamna aceia grasă, care are la pălărie o pană albă.

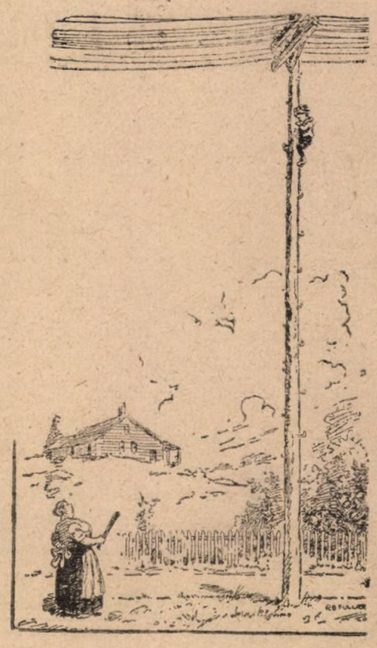

Mama. — *Te dai jos îndrăcitule, sau mă urc la tine?*

Miş-mişuri

Tatăl către cele patru fete ale sale.

— Acum, fetelor, a sosit în sfârşit timpul ca să vă îngrijiţi de câte un bărbat !

Apoi, către cei trei băieţi ai săi.

— Şi dintre voi, sper, nu-i nici unul atât de prost ca să se însoare.

* * *

— Bine, Gherghino, în fiecare dimineaţă e acelaş bocluc. Te scoli totdeauna târziu, şi niciodată n'am cafeaua la timp ! Cât o să-mi mai fac sânge rău cu tine ?

— Incă de 15 ori, cucoană ! Azi e în 15, la zintâi, plec !

* * *

— Iubito, vino de pune mânuşiţa ta pe inimă. Spune-mi, ce simţi ?

— Oh, ceva minunat. Portvizitul plin de bani

* * *

— Dragă prietene, te compătimesc din toată inima.

— Dar de ce, frăţioare ?

— Am fost silit să cumpăr nevestei o blană şi acum n'o să fie liniştită, până n'o arăta-o soţiei tale.

* * *

— Pictura d-v e într'adevăr uimitor de naturală. Tabloul acesta îmi face poftă de mâncare !

— Poftă ? Un apus de soare ?!

— Aşa, ăsta e un apus de soare ! Şi eu, care credeam că e o omletă !

Servitoarea şaşie

ACTUL I

(In biroul patronului unui hotel de rangul al treilea).

Clientul hotelului.—E foarte curios! Am trimis servitoarea dv. la un prieten în strada Vasilescu No. 4 şi s'a întors fără nici un rezultat, spunând că nu şade acolo.

Patronul hotelului. — Am să vă explic imediat. Servitoarea mea vede dublu, în loc de 4 a citit 44, cu siguranţă. Nu trebue să vă supăraţi pentrucă e şaşie.

ACTUL II
(Acelaş decor)

Clientul.—I-am dat servitoarei douăzeci de lei să mi-i schimbe şi nu mi-a adus decât zece lei. Ce însemnează asta?

Patronul. — Să vă explic: servitoarea noastră vede dublu şi o fi crezut că v'a dat douăzeci. Să nu vă supăraţi, e şaşie biata fată.

Clientul. — Ai dreptate, uitasem acest lucru.

ACTUL III
(In odaia clientului)

Clientul (către nevasta patronului). — Te ador, te vreau!

Patroana (desbrăcându-se). — Dorinţele clienţilor sunt ordine pentru mine!

. . . . . .

Servitoarea şaşie (deschizând uşa). — Pardon! (Inchide uşa şi face semn cu pumnul). — Ah! Deacuma mă voi răzbuna în contra acestui client, din a cărui cauză am fost de atâtea ori certată.

ACTUL IV
(In biuroul hotelului)

Clientul. — Cum mai merg afacerile?

Patronul (cu o voce întunecată). — Nici o altă femeie, afară de nevasta mea, n'a urcat astăzi scările hotelului!

Clientul. — Şi ce vrea să spue asta?

Patronul. — Asta înseamnă că nevastă-mea m'a înşelat cu d-ta.

Clientul. —De unde aceste idei stupide?

Patronul. — Cum se face atunci că servitoarea intrând la d-ta în odaie a văzut două capete pe pernă.

Clientul. — Să-ţi explic: servitoarea d-tale vede dublu. I s'a părut că vede două capete, când era numai capul meu.

Nu trebue să te superi, e şaşie!

Patronul. — Aveţi toată dreptatea, scuzele mele, domnule.

Hazuri

Liniile feţei.

Nobilul scăpătat H., căuta să-şi refacă averea printr'o căsătorie bună.

Zarurile au căzut asupra unei văduve, ai cărei umeri sunt foarte greu apăsaţi de ani şi de milioane. Dar văduva, care a simţit pulsul nu pare de loc dispusă să-l facă fericit.. Hotărît să termine într'un fel îi făcu văduvei o ultimă declaraţie înflăcărată.

— Scumpe domn, insistenţa d-tale mă supără. Ai fi putut să citeşti aceasta după liniile feţii mele.

— Doamnă, liniile la d-ta erau prea apropiate şi se confundau, aşa că n'am putut să descifrez.

•

Moşierul N... şi-a luat soţia şi s'a dus la ţară, la moşie, ca să se mai recreeze. Toată ziua e pe câmp şi stă de vorbă cu ţăranii. Intr'una din zile se opri în faţa unui ţăran care cosea un lan de grâu. In jurul lui cinci copii îl ajutau şi se jucau, după cum erau mai mari sau mai mici. Vorbiră de recoltă şi moşierul găsi de cuviinţă să-l laude pe ţăran:

— Cinci copii, frumoasă recoltă! De altfel nu-i o muncă ci e o plăcere să faci copii.

Ţăranul clipi din ochi şiret şi răspunse:

— Pe legea mea că-i o plăcere, pentrucă dacă ar fi fost o muncă, s'ar fi întâmplat ca şi cu grâul; l'ar fi făcut alţii...

•

Un prestidigitator cunoscut dădea o mare reprezentaţie în sala unui cazino. Lucrul cel mai minunat pe care trebuia să-l îndeplinească, era înghiţirea unei monede de arginat, de doi lei, şi găsirea ei în buzunarul altei persoane. Această piesă de doi lei ca să se cunoască, purta un semn. La început totul merse bine. Prestidigitatorul înghiţi piesa de doi lei şi declară că va fi găsită în buzunarul unui tânăr din faţă cu care era înţeles.

— Piesa este în buzunarul d-v, domnule, spuse prestidigitatorul.

Domnul, un băiat de vreo doisprezece ani isbucni în hohote de plâns:

— Nu mai am decât un leu, spuse el disperat, scoţând leul din buzunar; cu celălalt am cumpărat o castană depe stradă...

•

Remediul.

Mama. — Dacă Bébé nu vrea să doarmă am să viu să-i cânt ceva.

Doica. — L'am şi ameninţat cu asta coniţă.

Pentru a face să dispară ridurile

Pielea poate să se hrănească? Părerea somităţilor medicale şi a specialiştilor

99 de femei din 100 au o piele insuficient hrănită şi asta într'un grad mai mult sau mai puţin sensibil. O alimentaţiune neîndestulătoare a pielii este cauza principală a ridurilor şi ţesuturilor contractate. Somităţi medicale declară acuma, că pielea poate şi trebue să fie hrănită. Mulţumită milioanelor sale de pori, ea poate să absoarbă anumite alimente în mod special preparate; de altă parte natura a dăruit sângelui vaselor capilare ale pielii puterea extraordinară de a digera aceste alimente şi de a le transforma în celule şi ţesuturi vii. O epidermă bine hrănită se debarasează ea însăşi şi repede de toate defectuozităţile tenului şi a semnelor vârstei; ridurile dispar, ţesuturile strâmtate ca şi muşchii slăbiţi ai feţei devin tari şi fracezi şi anii fac impresia că au zburat. O femeie de 50 de ani poate foarte uşor să pară de 30 şi să obţină un ten invidiat şi admirat de toate prietenele sale. Cel mai bun „menu" zilnic pentru piele este următorul: cremă proaspătă predigerată (negrasă) 5 cc., grăsimi vegetale emulzionate şi predigerate (negrase) 10 cc.; ingredientele de mai sus pot fi obţinute în Crema Tokalon cel mai bun şi cel mai hrănitor aliment dermic ce s'a descoperit vreodată. Ea redă frăgezimea unei epiderme îmbătrânite şi o va reînsufleţi într'un mod surprinzător chiar într'o singură noapte. Mii de femei cari au trecut de vârsta de 40 şi 50 de ani au obţinut adesea un ten aproape asemănător unei fete tinere şi asta în urma întrebuinţării zilnice a acestei remarcabile creme — alimente pentru piele. Preparatorii vă garantează pentru fiecare caz în parte rezultatele mulţumitoare sau înapoierea banilor. **Comunicare făcută de către specialistul nostru de frumuseţe.**

NOTA. — Crema Tokalon se găseşte de vânzare la toate farmaciile, drogueriile şi parfumeriile din ţară. Borcanul mărime obişnuită costă lei 80. — Borcanul mare şi care conţine îndoita cantitate a borcanelor de mărime obişnuită costă Lei 120. Unde nu se găseşte, trimiteţi costul respectiv la PARFUMERIA ELITEI, Bucureşti, calea Victoriei nr. 39.

POŞTA REDACŢIEI

Colaboratorilor cu talent. — Manuscrisele se trimit pe adresa *C. Cosco*, str. Pia Brătianu, 11.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

CIRCULAȚIA IN BUCUREȘTI

DIN PLACERILE ERNEI...

ANUL XXXIV. — No. 3. 5 lei exemplarul. Joi 19 Ianuarie 1928.

VESELIA

INFLUENȚA POLITICA

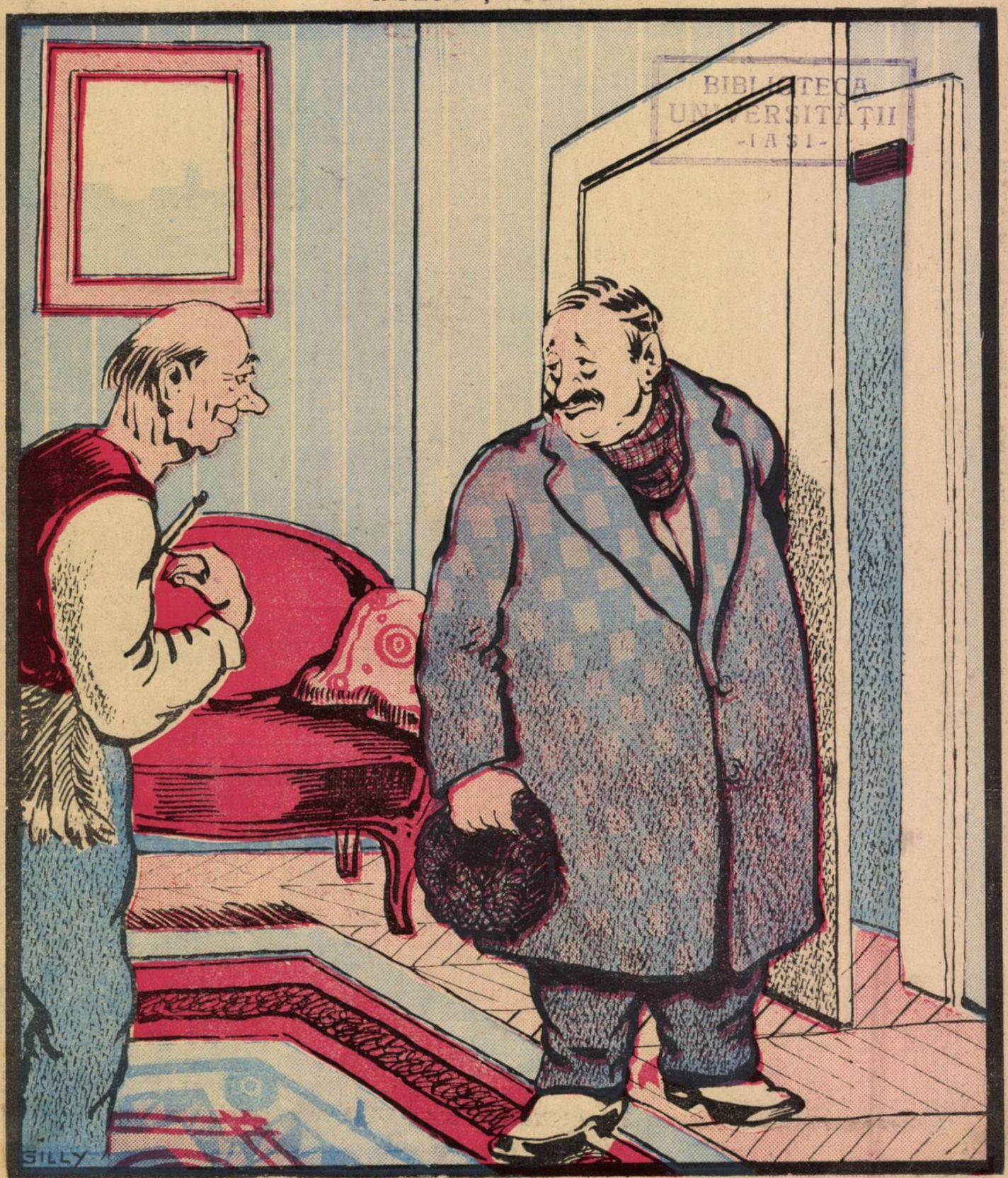

— Domnul deputat nu e acasă... dar dacă voiți ceva, vă pot promite și eu tot așa de bine ca și dumnealui...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Foloasele ce a tras Italia de pe urma dictaturei lui Mussolini nu se mai discută. A fost omul providențial al țărei lui. In orice domeniu a intervenit a fost salvator. în ordinea internă ca și în arte, în politică și în finanțe, în armată ca și în... dansuri și în ținuta pe plaje... Dar dictatoria e lucru mare, căci Mussolini și-a mai asumat o sarcină. Printr'o scrisoare adresată lui Marconi, îi pune în vedere că ori ce misiune științifică italiană va mai pleca în streinătate va trebui să-și treacă lucrările în prealabil pe la cenzura lui Mussolini. De asemeni invitațiile făcute savanților streini să vină în Italia la congres, vor trebui rezolvate tot de Duce.

Cămașa neagră devine doctoriță în multiple științe, și nu „honoris causa". Nu o fi un indiciu că mai trebue dată la spălat și eventual puțin călcată?

In consiliul de administrație al căilor ferate a mai fost cooptat un nou membru: d. inginer Bădescu, directorul tramvaelor. Dacă noul membru aduce contribuție regularitatea trecerei tramvaelor și confortul lor, alegerea e nu se poate de nemerită... cu oiștea 'n gard. Dar dacă aduce la calea ferată experiența încasărei taxelor, apoi administrația c. f. r. are de ce se bucura.

In lupta contra plăgei alcoolismului s'a recurs la un succedaneu: ceainăriile, în care sătenii și în genere cei nevoiași să poată găsi ceaiuri calde pe preț de nimic. Se pare că primele încercări făcute acolo unde inamicul e mai tare, în Basarabia, ar fi dat rezultate bune, mai ales că înșelarea victimelor s'a făcut cu ajutorul gramofonului care reproducea arii românești.

Experiența urmează să se extindă asupra țărei întregi.

Bine ar fi să fie așa. Dar mi se pare că proba nu e concludentă, fiind că în Basarabia oamenii sunt învățați cu ceaiul rusesc și e foarte probabil că succesul ceainăriilor acolo se datorește romuli adus de acasă. Altfel ne e greu să credem că Brati Ivan se încântă cu o apă gălbuie, care chiar caldă, tot chioară e, dacă n'are jumătate-jumătate în compoziția ei, vutca și apșorica. Prin urmare pentruca întreprinderea să reușească și să dea excedente morale, opinăm ca ceainăriile să fie înzestrate cu cantități suficiente de rom, cu preț redus, pentru încurajare.

De asemeni gramofoanele antialcoolice, trebue aprovizionate cu dansurile cele mai noi fiindcă așa e moda, ca ceaiurile să fie dansante.

Cu aceste modificări, inițiativa poate da roade frumoase, dacă... Dar, e un blestemat de „dacă"! Această inițiativă se datorește... „Oficiului de vânzarea hârtiei". Înțelegeți de ce mă tem să nu rămână numai pe hârtie!...

Intr'un articol „Impăcați Ardealul, Inalți Regenți" pe care-l semnează în „Adevărul" d. Dimitrie I. Dobrescu, binecunoscutul procuror al umanității, citim asemenea mostre: Acolo așteaptă judecata Inaltei Regențe, răzbunătorul Horia, *ținând în mână oasele sale* sparte, strânse de pe roata pe care a fost frânt; acolo așteaptă vijeliosul Avram Iancu, *cu capul său în mână*, pierdut odată cu năzuințele neamului său; acolo așteaptă eroii memorandului epic, ținând în mână fulgerile procurorului ungur etc., etc., după care expunere macabră, demnă de afiș de bâlci al vreunui iluzionist vagabond, închee pornografic: au venit să protesteze cu hotărâre, că la *descălecătorile* Ardealului pentru Regat, noi am răspuns cu *încălicătoarea* Regatului asupra Ardealului — în care de astădată sublinierile sunt chiar ale autorului.

D. Mitică Dobrescu cere să fie impăcat Ardealul, fiindcă, întâmplător și d-sa e „ardelean" de vreo trei ani. Trebue împăcat. Urgent. Și luat cu binișorul. Altfel trece neimpăcat (așa își închipue) în rândul martirilor... ardeleni, de unde o să ne păzească și dumnealui cu articole d'astea în mână. Și să ne ferească Dumnezeu, că e în stare să ne sperie calul, să ne facă mârțoaga de rușine...

Tovarășii Rakowski, Trotzki, Radek, Zinowiew și alții vreo 30 de ruși aceștia căzând în disgrația celorlalți autentici dela conducerea momentană a Impărăției republicei rusești, au fost condamnați la deportare în Siberia.

Onorabilii pornesc acum „Pohod na Sybir" pe drumul care le îngrozea mințile acum 20—30 ani. Atunci era Țarul, acum sunt frații! Dar ce-are aface: e democrație, libertate, nu mai există burghezimea ticăloasă.

Rakowski, Rakowski, în loc să fi rămas în biata asta de Românie reacționară, unde ai fi fost un bun medic de plasă, ambiția criminală te-a mânat după aventură, urmându-ți calea prin omor și trădare spre apogeu.

Și apogeul ți l'ai văzut: tăbăcar de piei (de cloșcă?) în Siberia, la 500 kilometri de o linie de cale ferată.

Pentru atâta strădanie, ori ce ai spune, nu e prea mult.

Mai mirat decât tine, trebue să fie „frate-tău", Panait Istrati, levantinul pervers din Brăila, cu care ai fugit din Paris, atunci când furia franceză, era să-ți înapoieze scrisorile de acreditare cu bețe pe spinare.

Marele umanitarist din Brăila trebue să fie profund amărât de cele ce ți s'au întâmplat. Dacă nu cumva, o fi făcând și el pe amatorul tăbăcar prin vreun bordei siberian.

Tr. U. Badurul

IANUARIE

Prima lună sorocită,
Intr'a anului saftea ;
Și a doua, de când iarna
Se așează tot mai grea.

Gerul strânge ca în cleşte,
Nas, picioare și urechi ;
De înghiață prin butoaie
Chiar și „moarea de curechi".

Blănurile de tot felul,
Sunt purtate cu ardoare ;
Căci o blană te 'ncălzește
Chiar când n'are pic de soare.

La cucoane, haine groase,
Care totuș dau imbolduri,
Spre divina poezie
Când le vezi țipând pe șolduri.

Și cu tot gerul de-afară,
Parcă te ia cu căldură
Când vezi pulpele, genunchii
Și intima garnitură.

La bărbați, mai totdeauna
Dacă de-alt ceva nu dai,
Și de n'au șoșoni sau blănuri,
Dar în schimb au... guturai.

Lemnele sunt căutate
Ca vânatul de copoi ; —
Cel ce n'are lemne 'n casă,
Tremură în schimb... cât doi !

Iorgu

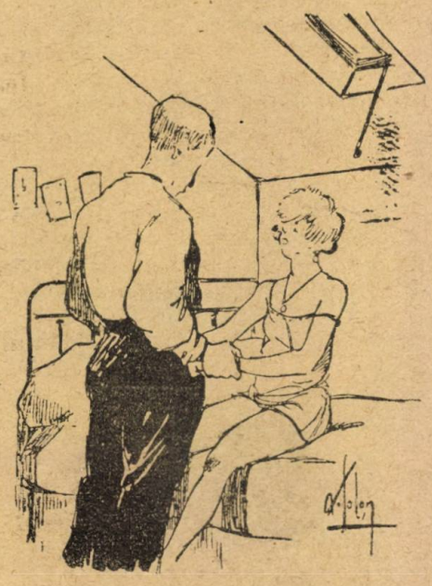

— Jură-mi că e pentru prima oară !
— Pe capul copilului meu.

(Le Rire)

MIȘCAREA FEMINISTĂ

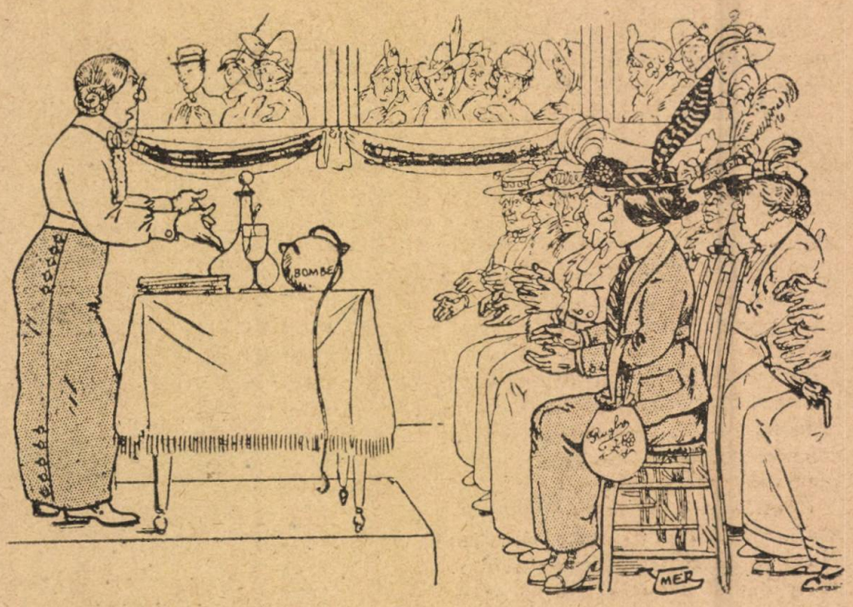

— Da, doamnele mele, bărbații sunt toți mizerabili, lași, imbecili ! Ceia ce noi dorim e ca să'i egalăm !

Măseaua minții

Lelia Ionescu, o văduvă în vârstă de cincizeci de ani, era de părere, că dintre toate virtuțile omenești cea mai nobilă era ordinea.

Rămânând văduvă și neavând copii, luase sub îngrijirea ei pe un nepot al răposatului ei soț. De îndată ce Gicu, nepotul ei, începuse să scrie ea îl obșnuise să noteze pe o bucată de hârtie, la dreapta gologanii ce primea, drept recompensă pentru vreo notă bună și la stânga, banii ce-i cheltuise pe-o acadea sau bomboană. Învățându-l de mic cu ordinea el nu se mai putea schimba, devenise o a doua natură pentru el.

In toate Sâmbetele Gicu se prezenta cu carnetul de cheltueli și după o minuțioasă examinare din partea mătușii sale i se acorda suma pentru săptămâna viitoare. Și cu aceeași ordine se scurgeau săptămânele, lunile și anii. Acum Gicu era în ultimul an al școlii comerciale și era cel mai bun elev la contabilitate. N'avea însă multe cunoștințe numai în contabilitate.

Intr'o zi în tramvai, cunoscu o domnișoară tare pudrată și vopsită. La privirile lui înflăcărate ea răspunse cu o ochiadă. Apoi amabil, el îi oferise scaunul și prezentarea se făcu pe loc. Intâmplarea făcu că amândoi să locuiască în aceeași mahala.

Pretinsul novice îi ceru permisiunea s'o viziteze și nu fu pălmuit...

— Dragul meu dacă vrei să vii să mă vezi, trebuc să știi că e o taxă de două sute de lei.

Această condiție neașteptată îl cam zăpăci la început. Pe urmă căută să-i arate domnișoarei că era școlar și că nu era prea bogat. In cele din urmă, după mai multe „mai lasă jupâne, mai dă creștine" se înțeleseră : o sută de lei intrarea. Nici o dificultate nu se ivise.

In urma acestei aventuri, când sosi nesuferita Sâmbătă, cu încheerea bilanțului, știind bine că mătușa lui nu era o proastă și că va înțelege imediat, trecu această cheltuială sub titlul : „Măseaua minții". Mătușa însă nu înțelese nimic și el fu nevoit să-i spuie că îi ieșise măseaua minții și fusese la dentist.

Cum prima vizită pe care o făcuse simpaticei domnișoare îi rămăsese în minte, săptămâna următoare se duse din nou.

Ne având destulă imaginație, Sâmbăta următoare puse același titlu :

„Măseaua minții".

De data asta mătușa lui nici nu-l mai întrebă. Desigur că pricepuse.

Spre deziluzia lui, se convinse că mătușa lui nu înțelesese nimic, pentru că dupe ce examină celelalte cheltueli. cu multă atenție, se opri și asupra titilului cu pricina. Un moment, păru că se gândește, arătând cu degetul pe hârtie, pe urmă, spre surprinderea lui Gicu, exclamă :

— Ascultă Gicule, decât să te coste în fiecare săptămână atâția bani. mai bine scoate-o dracului.

Primăria a dat locuri demobilizaților la Dămăroaia, dar le cere să clădească anume fel de case. Pe cei ce nu s'au conformat îi amenință cu dărâmarea.

De când umblă inginerul
Primăria a 'ntors foaia
Vrea să-și schimbe 'cartierul
Numele în Dărâmoaia !

Turandot

Am fost aseară la „Tănase"

Am fost aseară la „Tănase",
Nu jos, ci la balconul doi ; —
Eu știu un lucru : că balconul
E doar pe la boeri de soi.

Mi-am zis așa că-i mult mai nobil
Să stau acolo instalat ; —
Și unde pui că'n toată voia
Întregul lux mi-am etalat.

Aveam căciula pe-o sprânceană
Și bastonașul pe genunchi ;
Încins cu brâul pe din două
Să nu prind junghiuri la rărunchi.

Nevasta, cu jerseu-i verde,
Făcu cu-adevărat furori ;
În cât, sunt sigur, chiar Tănase,
A zis : Halam de negustori !

„Din toată inima" pe scenă
Jucară unele 'ndesat,
În cât, amicul meu, Vasile,
Din toată inima-a oftat.

Apoi veni la rând Tănase,
Ce ne-a vrăjit gogoși mereu ; —
Și de atâtea aproponturi,
Râdea și el, râdeam și eu.

O singură deosebire,
A fost și iată în ce mod :
Din inimă, râdeam cu toții,
Dar el de jos, iar noi din pod !

Diupoct

Cocoșii

Erau amândoi foarte buni prieteni. Învățaseră împreună cele 4 clase de liceu nedespărțiți colegi de bancă și erau slujbași la aceiași instituție, în același birou. O intimitate desăvârșită domnea între ei, de s'ar fi zis că nimic în lume n'ar fi putut face să fie într'altfel.

Dar într'o zi cu soare în biroul celor doi frați de cruce apare o stea : domnișoara Pipica. Ministerul încuviințase însfârșit creiarea unui post de dactilografă, mult cerut de d. șef, ca absolut necesar serviciului. Și locul unde'și așeză d-ra Pipica micu-i birou pe care'și instalase mașina, fu tocmai acela dintre mesele celor doi buni prieteni.

In prima zi au mers lucrurile destul de frumos. D-ra Pipica, foarte drăguță, întorcea capul la stânga și la dreapta, vorbind și surâzând deopotrivă celor doi colegi, între cari era așezată ca un duh — făcător de nefăcute.

A doua zi Petrică veni la birou gătit ca de sărbătoare — pe când Costel era îmbrăcat ca de obicei. Îi plăcuse steaua. Din nefericire însă, aproape toată ziua aceia frumoasa dactilografă a lucrat în cabinetul șefului, unde foarte încântată și-a dus în brațe mașina.

Ziua următoare foarte plictisit s'a prezentat și Costel. Și de remarcat : avea cravată nouă și pantaloni—deși bazonați — dar foarte la dungă.

Au trecut două săptămâni, d-ra Pipica înclina când către Costel, când către Petrică. In ziua în care zâmbea mai mult unuia, se părea că l'a uitat cu desăvârșire pe celălalt.

Intr'o seară, la plecare, a primit să fie însoțită de Costel. Atât a putut Petrică afla și atât i-a trebuit ca să turbeze de necaz. Iar într'altă seară Costel—spionat de prietenul bun — a fost văzut la brat cu duduia, ci, tind pe bulevard afișele de cinema.

Și de aici s'a ivit războiul, Petrică nu mai era amicul lui Costel. La birou își vorbeau răstit, își trânteau hârtiile pe masă și'și dedeau aere de superioritate, căutând fiecare cât mai mult grațiile dactilografei.

Intr'o zi duduia a venit într'o rochie nouă și cam scumpă față de micile ei resurse. Petrică a privit'o chiorâș și s'a uitat lung-lung la Costel, care se roșise ca ridichia de lună. După amiază, când duduia s'a dus iarăși să lucreze cu șeful, a izbucnit:

— Ce 'nseamnă să fii galant !... Cât ai plătit pentru rochia domnișoarei, Costel".

Costel îl privește posomorît și nu'i răspunde.

— Desigur că e foarte scumpă. Dar însfârșit, cine dispune...

Și Petrică își fixă amicul, tremurând. Costel tăcu — își aprinse o țigare și'și îngropă fruntea în vraful de hârtii. Dar celălalt nu se lăsă. Și

— Talent? Tu să n'ai talent draga mea? Dar desigur că ai! De altfel tot viitorul tău e în mâinile mele.

Le Journal Amusant

ca să-l otrăvească, aruncă cu dispreț cuvintele :

— La urma urmei, mare pagubă... pentru o gâscă.

Aci n'a mai răbdat Costel. S'a ridicat dela masă și s'a apropiat de biroul lui Petrică.

— O insulți ? Ești un măgar !

Obrajii le ardeau și'și strângeau pumnii, dornici să lovească. Erau asemeni cocoșilor, cari sburliți și cu pliscurile căscate stau gata să se mănânce. Dar... s'a deschis odată ușa și a intrat... puica. Era roză la față și foarte zâmbitoare.

— Petrică, să'mi dai și cererea cu numărul... — vorbește colegial Costel, spre a masca în ochii fetii situația.

A doua zi dimineața, venit de timpuriu, Petrică răscolea niște acte pe biroul șefului.

— I'auzi ce perfid să fie cu mine. Canalia ! Dar las' că'l aranjez eu !— tot bombănea convins de vinovăția celui cei luase mai 'nainte.

Dar a dat ca prin minune (de-o măzgălită bucățică de hârtie. A cetit-o, a bătut cu pumnul în masă și a rămas apoi pe gânduri.

— Se poate ?!...

Intre timp alături venise și Costel. Acesta îngândurat căutând parcă deslegarea unei enigme ca viața viitoare, se apucase fără poftă de lucru. Se auzi însă deodată strigat :

— Costel !

Tăcu și nu răspunse. Dar se auzi chemat iarăși.

— Costel !

— Ce poftești ? îi răspunse însfârșit venințos, lui Petrică.

— Nu fii rău, vino 'ncoace Costel. Și nu mai fi supărat că uite, mie îmi vine să fac... haz de necaz.

Costel se ridică și intră în biroul șefului. Decepționați citiră amândoi cuprinsul unei hârtiuțe, o mică și nevinovată notiță a rablagitului domn șef, uitată pe birou și înșirată astfel :

pălăria 600 lei, ciorapii 190, pantofii 800, mânușile 220, rochia 2400. Pipica total lei 4210.

(Patru mii două sute zece).

Zefir-Pitești

IDILA

— Poți fi infirm, domnișoară Eleno, dar rămâi totdeauna galant.

GLUME

(Intre naivi).

— Taci mă Ioane, vecinu are radio și ne aude.

— Cum ne aude ?

— Iacă bine, dacă aude ce este la Paris, aude și aici alături.

●

(Noaptea la cazarmă).

Ofițerul de serviciu intră în dormitor.

— Planton dece ai 33 pături în primire ?

— Am 33 pături în primire... ca să nu se fure.

— Și dece 33 soldați ?

— ...Ca să... să nu-i fure 'namiću.

●

Profesorul (găsind un fir de păr pe haină).

— Ionel, uite un fir de păr, scrie păr pe tăbliță.

— (Elevul scrie).

— Așa, ai scris păr, de unde-i părul ?

— (gândind la pere) Din grădină.

●

Profesorul.

— Ascultă Vasile, capul boului are coarne, capra are coarne, și ce mai are coarne.

— Capul de.... de familie.

●

(Intre pungași).

— Se zice că la Poliție iei 25 lovituri, tu câte ai luat ?

— Cam vre-o 15.

— Și restu ?

— Apăi restu a rămas acolo că s'a rupt cravașa.

●

(Intre ciobani).

— Tiii... uite un iroplan, merge cu mașinărie ca la trin ?

— Ce prost ești, ca la motomobil.

— Și cum merge bă ?

— Ei, cum. Pă roate.

Caz obicinuit

Roman în 10 cărţi de vizită

Intr'o zi de vară d.

Ion Constantinescu
Comerciant
Str. 11 Mese 4.

întâlni pe stradă, pe d-ra

Mimi Ionescu
Funcţionară P. T. T.
Str. Frumoasă 15.

Intră în vorbă şi... după câtva timp...

D-na şi d. Ionescu au onoare a vă anunţa căsătoria fiicei lor
MIMI
cu d-nul
I. CONSTANTINESCU

D-na şi d. Constantinescu au onoare a vă anunţa căsătoria fiului lor
ION
cu d-şoara
M. IONESCU

Felicitările se primesc la biserică.

A trecut un an de zile şi d.

Ion Constantinescu-Râmnic
Mare comerciant
Str. Sălcilor 14

se întâlni pe scara locuinţii lui, cu d.

P. Ştefănescu
Student
Str. Pescari 8

Bănuitor, avu o scenă de gelozie, căruia îi urmă un atac grozav de inimă. Atunci d-na

Mimi Constantinescu-Râmnic
Str. Sălcilor 14

se dusă la d.

Dr. Eugen Frumuşeanu
Specialist în boli de inimă
Str. Spital 21

pe care-l consultă cu privire la sotul ei şi care o trimise la d.

M. Costescu
Dricar
Str. Morgei 5

Câteva zile mai târziu...

†

Mult întristaţii Mimi Constantinescu soţie, Tudor şi Elena Constantinescu părinţi, precum şi întreaga familie au durerea a vă anunţa pierderea scumpului lor soţ, fiu, unchiu, văr şi nepot

Ion Constantinescu

Mare comerciant

mort în floarea vârstei, după o scurtă şi grea suferinţă.

Rugaţi-vă pentru el.

.... Şi nu trecu mult şi apăru în ziar

D-na M. Constantinescu
Râmnic
P. Ştefănescu
Logodiţi

Mar. Paul

INTREBARE AMBARASANTA

— Spune mămico, e adevărat că pământul se învârteşte împrejurul soarelui?
— De sigur.
— Şi când nu e soare?

Pigmalion al doilea

Posedând un incomparabil talent de sculptor.

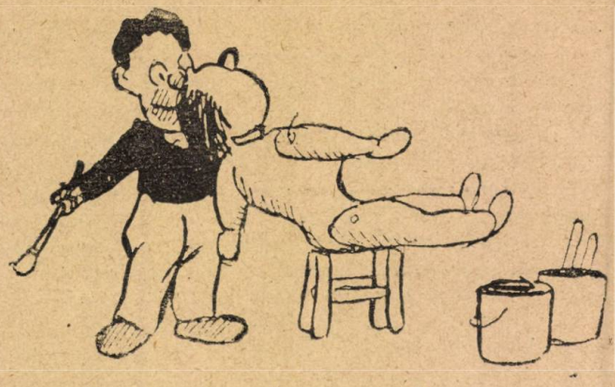

Am creiat o femee superbă, fără pată şi în perfectă sănătate.

Lustruită cu artă şi articulată savant.

O adevărată capodoperă. Stătea în picioare...

Mergea...

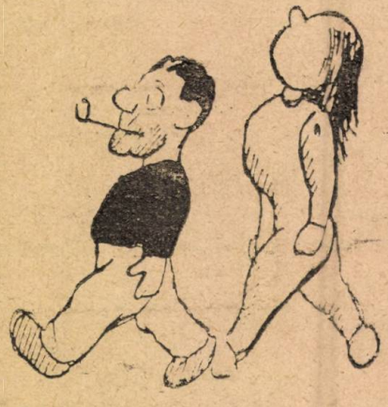

Mă urma.

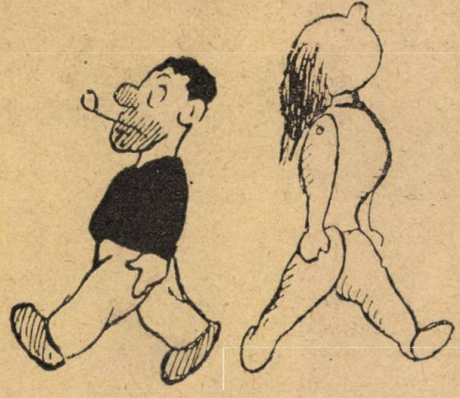

Dar a opta zi, nu mă mai urmă !...

A fugit cu toate economiile mele.

Desen de *Marcel Capy*

Pagina anecdotelor

Cheltueli de înmormântare.

D. I... a murit și fiul lui, un mare sgârcit, se duce la biroul pompelor funebre pentru a întreba prețul înmormântării celei mai simple.

— Este patru mii, domnule.

— E prea scump ; mi se pare c'ai putea să mai scazi ceva din preț.

— Imposibil, însă în loc de șase lumânări putem pune numai patru.

Asta ar face o sută cincizeci mai ieftin.

— E încă destul de scump. Două lumânări o să ajungă, spuse fiul lui I..., o să puneți una la cap și alta la picioare.

— N'am decât să fac și asta dacă doriți, spuse directorul, dar vă anunț că n'are să fie nostim de loc.

•

Veste îmbucurătoare.

Angrosistul Ionescu întreabă pe contabilul său : — N'a sosit o scrisoare dela Cișcovici ? Avea de plată 100.000 lei.

Contabilul șiret. — A sosit, să v'o citesc :

„Prea stimate d-le director — aci alăturat vă trimit cei 100.000 lei și vă mulțumesc pentru încrederea ce mi-ați acordat. Tot odată am onoare să vă comand o sută de butoaie cu lacherdă a 3500 lei butoiul. Cu stimă Cișcovici. Postscriptum : așa era să vă scriu dacă aveam parale.

•

Preciziune.

— „Ai auzit ? Niculescu a alunecat pe stradă, s'a rănit grav

— „Unde ?

— „Pe bulevard, colț . strada Academiei..."

Femeia la soviete.

Câteva rânduri scrise pe zidurile din „Sala adulților" din Moscova :

— Două femei fac o adunare femenistă și trei, un infern

— Trebue să alegi femeia cu urechile și cu ochii.

— La femei ca și la bețivi lăcrămile nu costă bani.

— Capul femeii e un vid în care toate lucrurile se produc cu aceeași intensitate.

De aci se vede că domnii comuniști sovietici nu prea sunt galanți cu femeile. S'au pus rău cu femeile. Asta înseamnă că nu mai au mult de trăit.

•

Acord !

— „Auzi obrăznicie din partea lui ! Mă întâlnește și nu mă salută, — pe când eu tocmai aveam de când, când m'o saluta să nu-i răspund...

•

Artă și iar Artă.

— „Imi pare rău, nu pot să-ți dau mâna fiicei mele,—afară numai dacă nu te-ai hotărît să-mi faci pe agentul plasator al vinurilor mele...

— „Tânărul (indignat) :—Dar, domnule, eu sunt artist !

— „Și ce crezi că pentruca să-mi plasezi vinurile mele nu trebue artă ?

— „? ! ! ?

•

Marele pictor Moissonier era un om sgârcit. Inbolnăvindu-i-se câinele, el chemă pe doctorul casei, pentruca veterinarul să nu-i ia prea mulți bani. Acesta dădu îngrijiri câinelui, care se făcu bine. Atunci preotul întrebă cât avea de plată.

— Ne înțelegem noi, îi răspunse doctorul, o să vii și d-ta să-mi vopsești ulucile.

•

Un preot ținuse o predică și rugase pe creștini să ajute cu ce-or putea, pe niște sinistrați. La urmă făcu să treacă din mână în mână un vas de argint în care fiecare trebuia s'arunce obolul. Dupăce vasul făcu înconjurul mulțimii preotul observă cu mirare că nu se strânseseră decât câțiva nasturi. Atunci preotul exclamă cu evlavie :

— Iți mulțumesc, Doamne, că într'o asemenea adunare nu mi s'a furat și vasul de argint.

•

In ultimul timp poliția fusese informată că există niște tripouri clandestine.

Intr'o seră un mare număr de polițiști pătrunseră în unul din aceste tripouri. Peste treizeci de persoane se aflau în jurul unei mese mari.

— Să nu vă mișcați nici unul, le strigă polițiști.

Dar nici prin gând nu le trecea să fugă. Toți aveau câte o farfurie cu miere și când o muscă se prindea în miere, stăpânul farfuriei câștiga toți banii. Cum banii nu erau pe masă, poliția și-a cerut scuze.

•

Pe bulevard, Duminecа trecută, a fost găsită o fetiță de 4 ani care plângea și se tăvălea pe jos. Imediat s'a strâns lume împrejur și toți o întrebară ce-a pățit.

— M'am pierdut de mămica, îngână micuța.

O doamnă bătrână care se afla lângă fetiță o întrebă :

—De ce nu te-ai ținut de rochia ei?

— N'am putut să apuc rochia, era prea scurtă.

•

Modestia lui Verdi.

Marele compositor italian Verdi era de o rară modestie. El avea oroare de indiscreție, și natural fugea de tot ceeace însemna interview.

Intr'o zi un reporter îl întrebă care ar fi faptele mai însemnate din viața sa.

Verdi reflectă un moment și răspunse cu blândețe :

— Evenimentul mai însemnat în viața mea e nașterea mea în 1813. De atunci n'a intervenit nimic care ar putea fi semnalat.

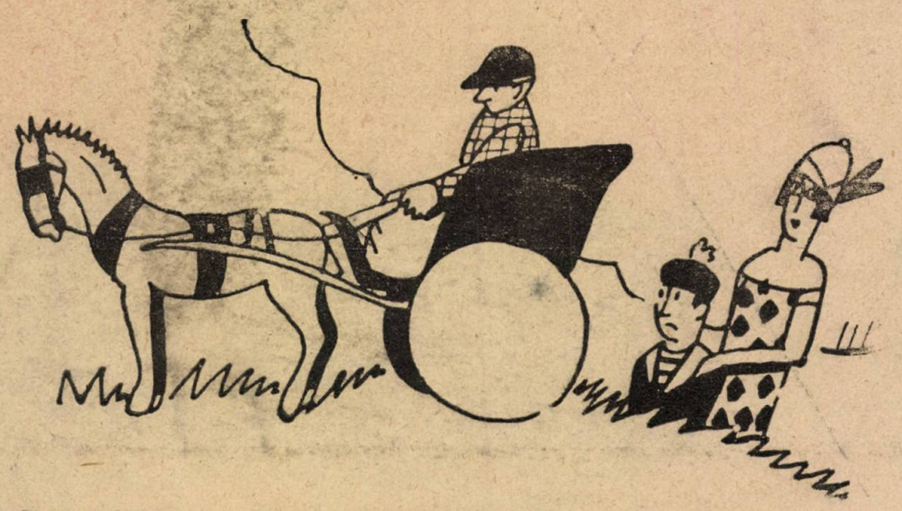

Copilul modern. — *Mamă, de ce a pus calul înaintea automobilului?*

Le Pêle-Mêle.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

UN ROL MODERN

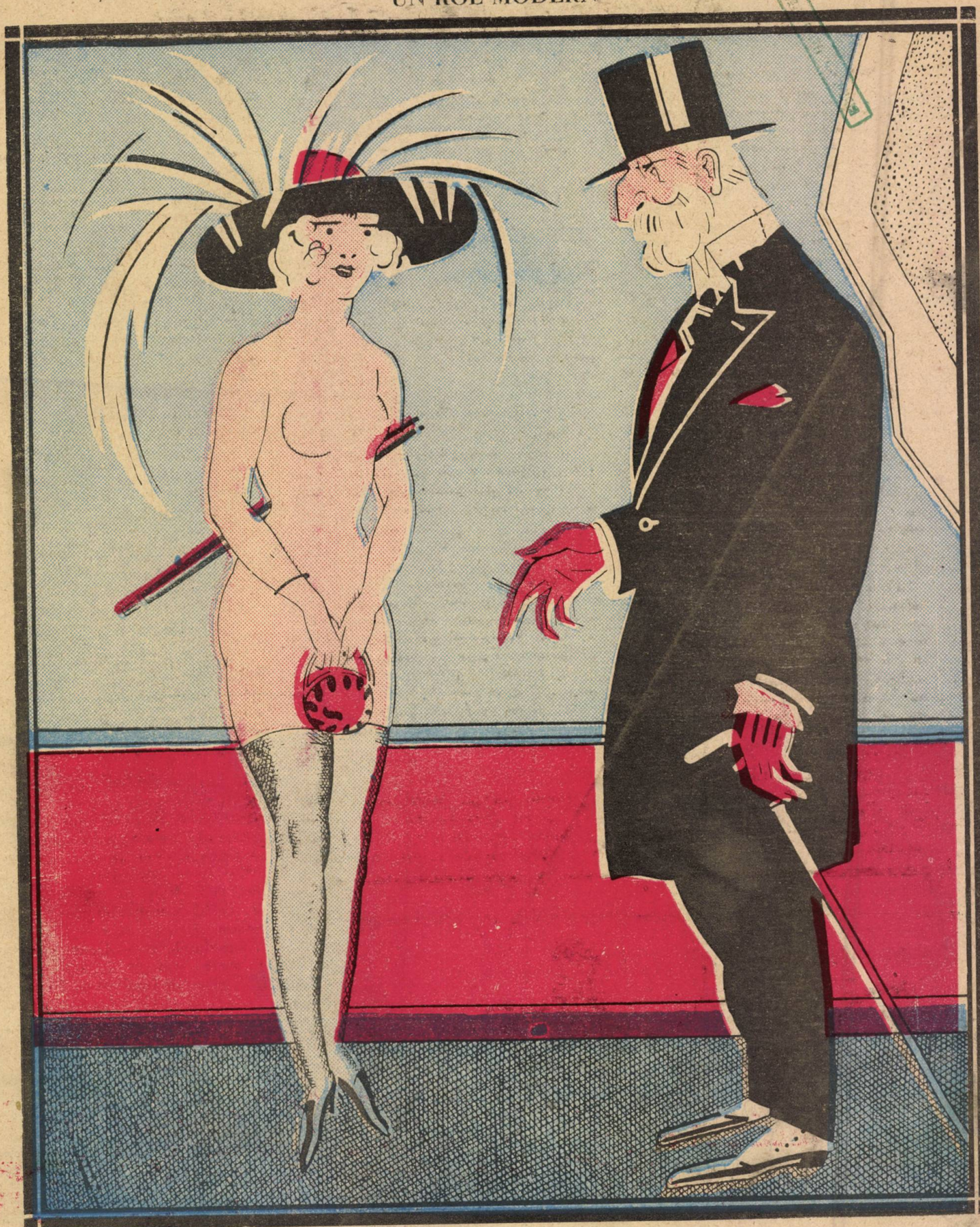

— Ce reprezinți în revistă ?
— Femeia care n'are ce să pună pe ea !..

Fericirea la Focşani

Interview cu d. primar

Ca focşenean eu cred că am dreptate
Să'mi cânt oraşul ca şi 'n alte dăţi
Ca să s'audă 'n colţuri depărtate
Cum se înoată-aci în bunătăţi

Şi ca să pot să-mi pun în aplicare
Ideia (diamantul cel mai rar)
Am socotit ca pentru îndrumare
Să cer interviewul necesar.

Mi-am dat cu mirodenii peste plete,
Benzina mi-a făcut hainele noi,
Am pus câte-va petice la ghete
Şi-o cană mare-am tras dela butoi.

Mi-am luat apoi creionul şi hârtie,
*Un aer rece *) şi călcând spriţar*
M'am prezentat direct la primărie
Să cer relaţii chiar dela primar.

— Cucoane (l-am luat în betelie)
Te ştiu că eşti om tare în principiu
Şi pentru c'ai intrat în primărie
Şi eşti acuma Cap de municipiu

Aşi vrea să'mi spui şi mie, bună oară,
Cum merge piaţa : pâinea, lemnul, ceapa,
Uzina de mai dă lumina chioară
Şi dacă la cişmele curge apa.

Eu, domnule, (mi-a spus domnul primar)
Am pus de gând ca în vr'o câţi-va ani
Să şterg tot ce a fost regim barbar
Şi s'aduc fericirea la Focşani.

Să scrii acolo că la noi sunt lemne
Şi înc'avem rezerve serioase ,
Căci chiar de când ne-am afişat programul
Toţi cetăţenii sunt de lemn... Tănase

Pâinea şi ceapa o să curgă râu
C'am comandat direct din Zanzibar
In mod avantajos — ceapă şi grâu
S'avem şi de rezervă la hambar.

Cât despre apă, n'avem nici o teamă,
Eu spun aicea vorbe — nu gogoşi —
Aştept să se dezgheţe (mai cu seamă)
Şi toţi o s'avem apă la... galoşi

Pentru lumină 'n prima Sezi'une
(Nu fac ca cei cari s'au... disolvat)
Ci voi numi urgent o comisiune
Şi... costul îl dublez la kilovat.

—Cu-aşa program, eu cred că fericirea
Şi veselia 's prinse mână 'n mână
Iar focşănenii toţi şi stăpânirea
Ca două turturele se îngână.

— Da ! Fericirea nu-i un lucru rar —
Iar despre „Veselia" precum spui
E lucru aranjat la locul lui :
In fie care Joi, un exemplar
Găseşti la fie care gospodar.

Azi fericirea, ca un dulce val
S'a aşezat pe-al Milcovului mal
Iar ca să fie şi curat, acum
A'ntins cerşafuri albe şi pe drum.

Satisfăcut de-această convorbire
Primaru 'şi mângâia alene guşa
Şi la plecare (gest de om subţire)
Politicos, mi-a strâns mâna... cu uşa.

Petrică

*) Aer rece în casă la mine am destul.

ÎMBOGĂŢIRE REPEDE

—Ştii că eşti şic ! Ai moştenit ceva?
— Nu. Am intrat la un bancher.
— Adevărat? Cum?
— Pe fereastră !

Doxe-paradoxe

...Când domneşte atâta cordialitate între oameni — cum să nu murim, atâţia, de *cord* ?!...

●

Vinurile tari şi, mai ales, femeile *slabe* — ce-or fi dând, de li se zice — „generoase" ?...

●

...Câţi, din ai noştri, de rassă albă, n'au sufletul învăluit — în rassă neagră ?... Şi, câţi, din cei învesmântaţi în rassă neagră, n'au şi sufletul îmbrăcat — tot în rassă neagră ?...

●

Dumnezeu a creeat femeea — nu numai ca o minunată *surpriză*, ci şi ca o *priză* magnetică, făcătoare de minuni.

●

...Câţi oameni nepreţuiţi, câţi inşi de toată lumea stimaţi, nu se 'nnecă în apele — strălucitor de clare — ale pietrelor preţioase, ale nestimatelor ?

●

Colectivităţii femeilor i s'ar putea spune — pe drept : marea mută, ori : Marea mută...

●

Se zice : „firul vieţii" — nu, poate, pentrucă foarte-deseori se înnoadă aşa de... *gordian* ?...

●

Toate sporturile, noi, le practicăm — când e vorba să ne slăvim forţele trupeşti, ca să ni le slăbim pe cele sufleteşti...

●

Sunt unii oameni cari se interesează — atât de mult — de „prostia" ta, sau de „prostiile' tale, ca şi cum 'i-au interesa, făcând parte dintr'o societate în comandită — ei, fiind comanditarii...

●

Mai bine, să'ţi meargă numele că eşti un nebun, şi să fii un om cinstit, dacă nu un înţelept — decât să'ţi meargă faima că eşti un înţelept, un om cuminte, şi — în fond — să fii un nebun.

●

O fereastră, fără perdea, pierde mult. O femee, fără perdea, poate să câştige mult — dar, nu se poate să nu piardă şi mai mult...

●

Am groază de patine ; şi, mai ales de *patina* vremii — de laba ei...

Cridim

„Ceva!"

Ceva, — mi-a sugerat ideea
Un ce prea mic, — nu altceva
Şi'n „Vselia" azi de'aceea
Vin ca să spun şi eu... ceva!

Ceva-i o mică părticică
Din acest mare.. infinit
Ceva, în slavă te ridică
Dacă pe X l'ai.. potrivit!

Ceva e ca să fii ministru
Astăzi în scumpa noastră ţară
Ceva e s'ai moşii la.. Nistru
Sau auto „Buick" la.. scară!

Ceva, — nu-i lucru de nimic
Ca să-l arunci la întâmplare
Ceva, — de este, — cât de... mic
Mi te serveşte.. ori şi care!

Se'ntâmplă poate, de... cumva
Un accident neperceput
Tu dă-i 'nainte cu.. ceva
Şi taci din gură, fă-te.. mut!

Cu viaţa astăzi ai de furcă
Căci leul e de... mucava
Incearcă el, dar nu se urcă.
Are vre'o boală, — e.. ceva!

Ceva, — e între Jean şi Lica
De urcă scara la hotel
Dar dacă îţi fată pisica
E ceva şi mai... şocarel!

Ceva e părul retezat
Schimbă femeia la.. minut
Insă săracul biet.. bărbat
Aşa ceva... n'ar cam fi vrut!

Ceva, — mereu ai vrea să-ţi vină
De inima-ţi bate cu foc
Dup'o splendidă limuzină,
Să ştii că-i... ceva.. la mijloc!

Ceva ar fi ca loteria
Să mi te facă fericit
Dar intervine şmecheria
Care-i... ceva... obişnuit.

B-l-y

Un autor modern

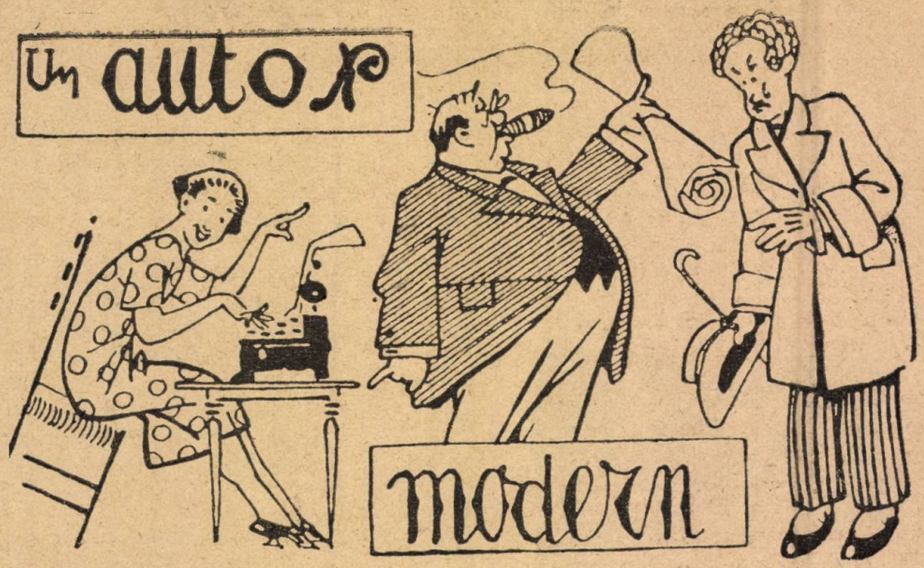

— Ia-ţi înapoi manuscrisul, domnule, nu valorează nici un ban.

— Dar... viu să protestez, zise Jean Popescu.

— Bună ziua, domnule..

Şi directorul dispăru în cabinetul său, lăsând pe Jean Poetescu, aiurit în tăcerea odăii, unde, urechea sa distingea, cu toată zăpăceala lui, râsetele înfundate ale dactilografei.

Infuriat, îşi vârâ pălăria până după urechi şi ieşi.

O luă dealungul bulevardului, înjurând, bodogănind şi dând dracului pe toţi editorii, literatura şi pe el însuşi. I se păru deodată că-l chiamă cineva. Se întoarse şi văzu un om bizar, schiopătând, care-i făcea semn să se oprească.

— Domnule, îi spuse necunoscutul apropiându-se de el, eram la editor când acesta ţi-a distrus prin câteva cuvinte munca dumitale. Ai câteva minute să-mi acorzi? Da? Cu atât mai bine. Să intrăm la bodega asta să ne încălzim cu un spriţ.

Se aşezară la o masă şi vinul sosi.

— Permite-mi să mă prezint.

Mă numesc Horaţiu Gloriescu. Am multe idei de vândut, nimeni însă nu vrea să le cumpere.

Poetescu privi pe tovarăşul lui cu un aer bănuitor.

Acesta însă continuă :

— Vreau să-ţi propun o colaborare. Să nu te superi şi să mă asculţi atent. Eşti tânăr, nu prea bogat, dar ai relaţii cu oameni cari sunt gata să te ajute dacă reuşeşti. Dar ai şi talent şi cu asta nu poţi ajunge departe.

— Cum? bolborosi Jean Poetescu aiurit.

— Dacă vrei să reuşeşti, trebue să-ţi îngropi talentul.

— Ah!

— Uite, eu sunt lector în editura din care ai ieşit, am cetit romanul dumitale. E ceva prea artistic. Nu se mai trăieşte, nu se mai vorbeşte, nu se mai scrie astfel. Suntem într'o epocă ştiinţifică. Trebue deci ca totul să fie făcut ştiinţific.

In ziua în care un autor va aplica metodele moderne, el îşi va însuti producţia. Aceste metode, eu le posed. In zilele noastre un autor ajunge cu greutate să scrie un roman sau două pe an, şi încă furând subiectul de la cutare scriitor marcă, dialogul şi personagiile de la un altul.

Ei bine, nu domnule, aceasta nu e suficient!

Şi Horaţiu dădu puternic cu pumnul în masă.

— Dar sunt de părerea d-tale, căută să-l liniştească Poetescu.

— Trebue să ajungi la romanul-tip. Un singur stil, mereu acelaşi, stilul vorbit! Şi tipi mereu aceiaşi. Am făcut un catalog întreg de personagii : am două sute patru zeci şi opt! cu care să poţi face cel puţin şaizeci de mii şapte sute patru ro-

mane, cu totul diferite și asemănătoare.

„Iată tabla mea de logaritme literare". Horațiu scoase din buzunarul hainei un port feuille, și din acesta, un carnet, pe care-l deschise înaintea lui Poetescu, înmărmurit. „Numărul 1: industriaș; 2: agent de poliție; 3: aventurier; 4: manechin; 5: dansator; 6: domnișoară dela poștă; 7: văr din provincie; 8: vânzător; 9: ucenică la mode; 10: muzicant genial; 11: ratat în literatură; 12: ghicitoare".

— Ai aici cu ce să scrii un roman. După metoda mea, fiecare roman trebue să aibă douăsprezece personagii, nici mai mult nici mai puțin. Și așa mai departe.

Fiecare dintre cele două sute patruzeci și opt de personagii, — nu e nevoie să mai spun că ai încă judecătorul nedrept, cântăreața lirică, campioana de tennis, boxeurul negru, prințul rus deșmoștenit, fata mamă abandonată, deputatul, d-ra de

companie, steaua de cinema, — fiecare dintre aceste personagii e reprezentat printr'o bucățică de hârtie, pe care e înscris numărul care-i corespunde.

Aceste hârtii sunt aruncate într'o urnă, pe cari o agiți ușor și în care îți vâri mâna în fiecare dimineață pentru ca să scoți la întâmplare douăsprezece hârtiuțe cari vor fi personagiile romanului din ziua aceia. Douăsprezece colaboratori specializați vor scrie fiecare câte un capitol.

Vezi deci interesul prodigios al metodei mele. Un roman pe zi, șapte pe săptămână, treizeci pe lună, trei sute șaizeci și cinci pe an și trei sute șaizeci și șase pentru anii bisextili, e averea asigurată.

Dar Jean Poetescu se sculă aruncând pe masă o hârtie de o sută pentru a plăti consumația și o tuli la fugă în timp ce ironic, Horațiu, îl urmăria cu ochii, sfârșind sticla de vin oferită zilnic de către tinerii cari vroiau să facă literatură.

POVESTE

Indrăgostiților

S'au cunoscut târziu, în noaptea de ispite
Sub un bătrân caiș din fundul de grădină
Ea, — blondă, răpitoare, frumoasă, ...o... regină
El, — cavaler de zahăr ce știe a... promite !

S'au întâlnit trei zile sub caisul din grădină
Și-n spasm și desmerdări, — atâtea nebunii
Făcut-au jos în iarbă sburdalnicii copii
In timp ce luna blondă le trimetea.. lumină !

A patra zi „regretul" cuprinse 'ntreaga fire,
Apuse visul dulce și cânt și poezie ;
Caisu'n suflet poartă o tristă amintire.

Se'ntreab'ades caisul : — Ce s'or fi făcut oare?!
Tânărul cavaler intra 'ntr'o... farmacie
Iară blondina bate... întinsele trotuare !

Billy

Epistolă

Estimabilă domnișoară
Frusinică Pătrunjelu.

Taman haleam niște măsline cu pâne când răsfoind p'ân *Veselia* dau dă slovele publicate de mătăluță. Oh ! de ai ști dă când caut o muză, ca să consimtă cu mine. Când am citit cusperațile matale atât de igeniale inima mea a început să zdrăngăne, să oscileze și să sară dă la locul ei și mi-am zis : „Iată-mi muza". Permite-mi estimabilă fecioară să-ți declar amorul și iubirea mea îndrăgostită și vertiginoasă. Ai încredere. Te voi iubi din toate măruntaele mele și chiar când voi fi momâe voi fi al matale. Mi închipui în imaginația mea că sunteți o zână cu nas aristocratic, cu urechi nobile, cu părul pân' la călcâe și cu nădușală, pardon. Vreau să iubesc și cred că știi și mata că în lumea asta cu cât iubești mai îndesat cu atât te urci la hipogeu. Oh ! de vom face cunoștință și vom fi împreună, ai să fi fericită. Mă voi descălța și te voi încălța pe matale, dân hainele mele îți voi face bluze și dân pardesiu fustă. Mâncăm și bem bine odată sau dă două ori pă săptămână și apoi facem greva foamei. Și așa cu economia, strângem gologani și facem o vilă care să poarte numele tău. Nu-i bine ? Așa, domnișoară Frusinică, numai cu mine o să faci treabă. Nu cu ăia care prind fluturi și numără stelele pă cer. Ai încredere, îți jur să dea boala lui Calache în testinele' mele și să n'am parte de dovleac, dacă mă voi deslipi dă matale chiar dacă m'o trage cu 6 boi.

Răspunde-mi așa dar și prin urmare dacă consimți.

Primește o căruță dă pupături.

Hamalu dela Zwoelfer

Epurele sburător

Desigur, mulți dintre cetitorii acestor rânduri, chiar dela titlu vor zice zâmbind: *bărbiereală vânătorească.*

Și cu toate acestea cam așa ceva s'a întâmplat și de aceia vreau să expun povestea cum a fost, pentruca să rămână și posterității.

Intr'o bună zi m'am văzut proprietarul unei armă de vânătoare. Ce-mi mai trebuia? Geantă cu ciucuri, câine, cartușiere, muniții și.... voință.

La dispoziția mea erau toate după câte-va zile, așa că n'a trecut după această chestiune de cât puțin timp și, înconjurat de prieteni ne pregătiam de plecare la vânătoare.

Ca amănunt să vă spun că la Focșani nu sunt nici urși, nici porci mistreți, nici alte lighioane fioroase. Doar bieții epuri fac satisfacția celor ce se închină la altarul *Dianei.*

Așa că, echipat complect, într'o bună dimineață, eram în poartă gata să mă urc în trăsura care aștepta să ne ducă la vânătoare.

Inima îmi crescuse cât un pepene. Voia bună ne-o infiltrase cele câte-va sticle cu vin pe cari cucoana Sofița le scosese dela beciu și cari făcuseră din toți partenerii cari plecam la câmp, oameni așa de bine dispuși că am fi fost în stare să mergem nu numai la epuri dar chiar la urși.

Orășelul nostru Focșani este așezat așa de frumos în ce privește câmpul pentru vânătoare în cât nu aveam de cât să alegem locul și epuri găseam la sigur.

Nu e vorbă că ne potrivisem și tovărășia și pentru mai multă lămurire să vă recomand eroii.

Erau doi Ioni, adică Ion Serea și Ion Cucută cari-și aveau cântecul lor vânătoresc de pe vremea forturilor cari împânzeau odată crestele de rezistență ce se întindeau dela Focșani prin Nămoloasa până la Galați. Acești doi Ioni aveau caracteristica lor: Ion Serea pleca deseori la Nămoloasa după epuri și se mulțumea să vină de acolo cu câte un crăpuștean de pește prins în undiță de localnici, iar Ion Cucută se jura că el dacă scapă un foc de pușcă în gol, adică fără să nimerească ținta, va mânca cartonul cartușului. Așa de sigur era. De aceia toți l-am ales maestru de vânătoare în acea zi. Mai era apoi Mitică Racoviță devenit și el vânător imediat ce a avut pușcă și geantă și afară de mine care atunci mergeam întâi la vânat, mai erau câți-va.

In curând caii se întind în hamuri și în răsetele noastre pornim.

Destul de bucuros am fost atâta timp cât m'am simțit la largul meu, adică în trăsură, pălăvrăgind verzi și uscate, însă chestiunea s'a complicat la destinație. Trecusem de satul Gologanul și la un moment dat maestrul Cutută zise: aici, toată lumea jos și tăcere.

Bătăiașii, copii aduși din sat, au fost aranjați repede și până să mă desmeticesc bine, eram „pe poziție".

Năstrușnic mai bate inima în fața necunoscutului dar, mi-te la prima sedință de vânătoare, pentru mine care făcusem imprudența să mă laud că am mai împușcat epuri, — eu care până atunci nu văzusem epure pe câmp.

Nu mă gândeam că voi strica cartușe în vânt. Era vorba de *obraz de vânător.* Dacă nu nimeresc toată ziua nimic? La urma urmei ce ți-e epurile, ce-ți este ursul? Tot vânat. Merge glonțul bine, omoară și colo și colo; asta e!

Dau să mă reculeg. Știam că de calm depinde totul.

In fața mea se întindea nesfârșit, cât vedeam cu ochii, un câmp oblu, fără nici o ondulație aparentă, cu cositură proaspătă.

La spatele meu, cam la vr'o zece metri, un lan de nutreț artificial (semănătură de mei, porumb, orz, la un loc) încă netăiat, iar eu așezat lângă o căpiță mică de fân, din cele câte-va cari formau un lanț la dreapta și la stânga mea și cari erau așezate la intervale regulate.

Mă uit în zare, bătăiașii treceau la locurile indicate. La stânga mea Racoviță rezemat cu coatele pe căpita lui de fân scruta întinderea câmpului din ochi, par-că era Napoleon la cinematograf. El era mai chinez acolo de cât mine, iar eu la rândul meu, tocmai de el mă jenam.

— Ce facem, Petrică? zice el.

— Moaie nițel vinele să vii cu capul la nivelul capiței și așteaptă fără să vorbești îi răspund eu chircindumă la rândul meu și potrivind pușca cu cocoașele ridicate, în creasta căpiței.

In momentul acela aș fi dorit din suflet ca ori ce epure va eși să treacă pela ceilalți vânători, numai pela mine, nu. Mai bine să zic că n'am avut în ce trage de cât să dau în vânt.

Gonacii între timp își încheiau pe culme linia de bătae și la un semnal de fluer, chiuiturile încep.

Se văd de departe mogâldețile mititele ale copiilor cari râzând, chiuind și sărind prin ondulațiile nevăzute de noi ale terenului, apar când mai mici când mai mari, dispar câte odată de tot reapărând iar și din ce în ce mai aproape.

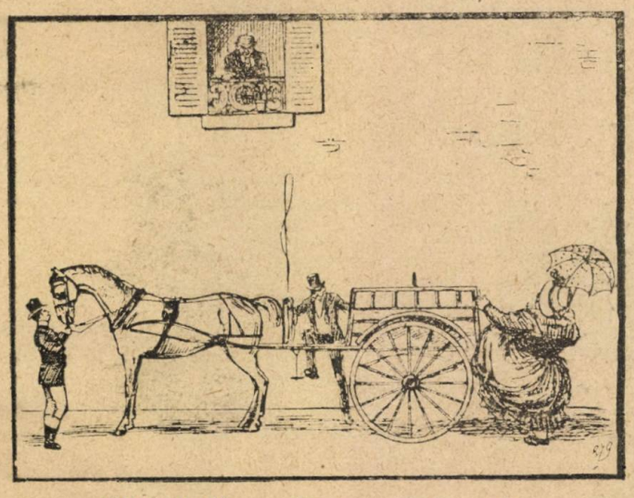

GINERILE. — Sigur că n'are să se poată urca.

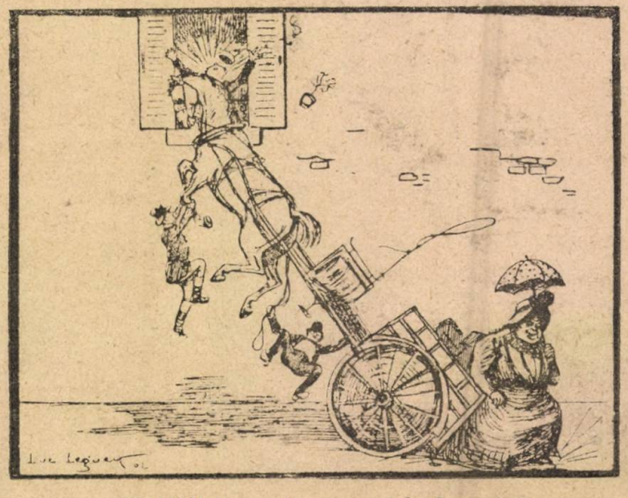

SOACRA. — Cine o râde la urmă râde mai bine.

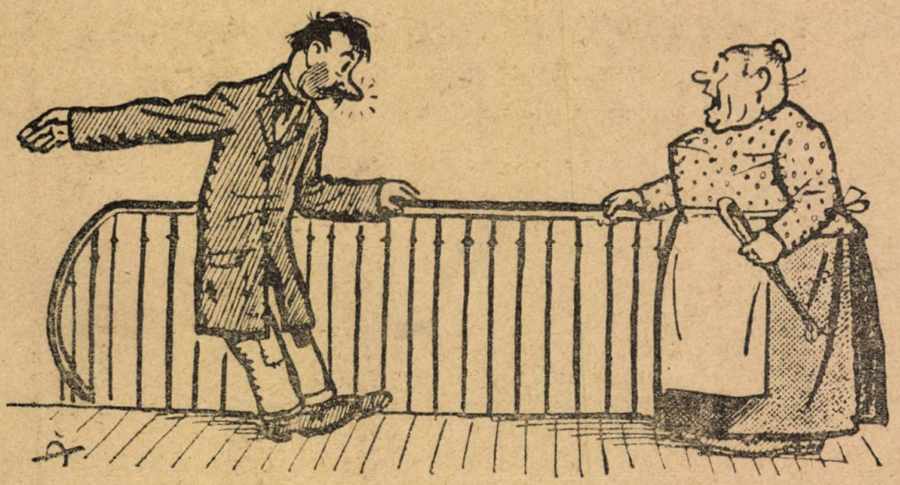

— *Beţiv ticălos, iar ţi-ai pierdut pălăria!*
— *Eu? să'mi pierd pălăria? de loc... a... a căzut în gura canalului care e la colţul străzei!...*

Pêle-Mêle

Sunt numai ochi. Firele ţepoase ale cositurei din faţa mea capătă contururi nebănuite. La 40—50 paşi înaintea mea s'a mişcat ceva. Încordez privirea şi văd epurele. Ba nu. E numai un ciot de porumb, rămas cu muşuroiul lui de pământ ceva deasupra nivelului.

Oftez uşurat. Bine că n'a fost.

Dar asta nu durează mult. Drept dinaintea mea doi din gonaci chiuie prelung: Uite epurele măăă... şi aruncă cu căciulile în sus repetând strigarea.

Inima 'mi svâcneşte în ritm neregulat. Ridic capul mai mult şi spre neliniştea mea, în adevăr un epure venea drept spre mine.

Puşca cu două ţevi, cucoaşele trase, degetele crispate pe patul puştei şi ţiindu-mă câte puţin după adăpostul meu, eram gata de atac. Nimic nu mai mişcă în socotelile mele de cât epurele care se apropia mereu şi inima mea care par-că vrea să'mi spargă pieptul.

Arunc o privire la stânga. Racoviţă se chircea potrivind parcă sub puşcă locul care să-i permită siguranţa loviturei şi mişcând puşca pe vârful căpiţei de fân după cum cerea ţinta.

N'am mai putut răbda. Prea era sigură ţinta. Dacă trage el întâi îmi ia turta de pe foc şi se duce dracului ocazia de a arăta ce pot. Aşez bine cotul, ochesc după toate regulile dela cazarmă şi.... bang.

Ridic capul sigur, dar nu văd de cât un nor de fum care plutea alene împrejurul meu. Racoviţă ghemuit în dosul căpiţei lui sălta nervos când un genunchi când altul, în vreme ce epurele venea acum la noi mai repede de cum mergea înainte de a trage eu.

Sudorile curgeau pe mine în stropi mari, inima salta nebună oprindu-mi respiraţia ,am auzit două bubuituri ca de tun una după alta (trăsese acuma şi vecinul meu), apoi am văzut ca o minge albă că se repede spre noi, trece printre cele două căpiţe cari ne adăposteau pe mine şi pe Racoviţă şi se avântă să sară în lanul de nutreţ dela spatele nostru.

Eu mai aveam o ţeavă încărcată. Instinctiv m'am întors în călcâe şi am tras şi eu.

Cred mai degrabă că epurele a nimerit în alicele mele, sărind din zăpăceala focurilor ce primise ca să între în lan.

Mă uit lung. La marginea lanului mişcă ceva şi ca din resort am fost acolo. Împuşcasem epurele. Faima mea se contura mai ales că Mitică zise privindu-mă gelos:

— Luaşi epurele de pe sus Trică?

— Aşa-împuşc eu câte odată, răspund cu aer triumfător.

De atunci mi-am căpătat damblaua de vânătoare. Dar cu altă ocazie vă voi mai povesti, pentru că pe lângă meşteşugul de a da cu puşca, am prins şi dragostea de snoave.

Pean

Cei care n'au lemne...

E-atât de trist în Cişmigiu!
Trec singur, ca un damblagiu,
Pe-aleia unde trandafirii
Dau, primăvara, vrăji simţirii,
Şi mă apuc'o nostalgie,
Mai tare ca o nevralgie,
De morga, de Mărcuţa, or
De paceu 'ncremenit lor...

E seară şi pe lacul mort
S'a potolit voiul sport;
Nu se mai scrijileşte ghiaţa,
Nu mai abundă 'n râs viaţa,
Şi 'ntr'o deplină voioşie
Făind figuri de geometrie,
Nu mai rotesc în albe spaţii
Picioare pline de dulci graţii...

Doar vre-o pereche 'ndrăgostită,
Pe câte-o bancă 'nzăpezită,
Ne-având acas' lemne de foc,
Stă mână 'n mână, cioc în cioc,
Şi... tremură de viul dor,
Care-i determină, uşor,
Să 'nainteze, fald cu fald,
Spre locul unde e... mai cald.

Niram

Dela lume adunate

La varieté.

— Bravo! Domnule director, — zice un spectator patriot din Oradia-Mare, văd ke adus acuma numa artişte ungur... Dumneata işkimbat tot personal... Nu aşa?

— Nu domnule Ioska, le-am schimbat numai numele.

□

Modestie.

— O mie de lei subscrieţi pentru „Profilaxia Tuberculozei"? Şi sub ce nume să-i trecem?

— Bine înţeles că anonim. Mă cunoaşteţi doar: eu sunt bancherul Chiaburescu...

□

Bun băiat.

Mama: — Jenică, te iau cu mine în parc dar să-mi spui mai întâi: ai să fii cuminte?

Jenică: — Dar bine mamă dragă, de unde pot să ştiu eu de mai 'naînte?...

□

Conversaţie lungă.

— Acasă e cucoana fă Marie?

DORINȚĂ

Mi-e dor s'aud pe stradă ghiocei,
Strigând o țăgăncuță măslinie ;
O fi, nu zic și asta nebunie,
Când iarna-abia acum e în temei.

Dar ca poet, am dreptul să visez,
Visează el Maniu, de trei veeacuri,
S'ajungă prim ministru și-alte fleacuri
Cai pe pereți și mâță pe orez.

Visează el, Pavlică, că-i bărbat
Și A. de Herz, că-i mare scriitor ;
Visează, sforăind ca 'n dormitor
Aleșii țării astăzi în Senat.

Deci cum de n'aș visa și eu acum,
Să văd micuții, gingași ghiocei ; —
Cu toate că-i zăresc prin perii mei,
Dar tare-aș vrea să-i văd în coș, pe drum !

Timidu

INCERCAȚI ACEASTA REȚETA

PENTRU RECONSTITUIREA ȚESUTURILOR MOLEȘITE ȘI VA VEȚI DEBARASA DE LINII ȘI RIDURI

Nici o cremă ordinară nu poate transforma pielea unei femei când aceasta a atins vârsta de 40 de ani, nici un fard nu poate ascunde în mod ideal imperfecțiunile pielii. Stratul exterior al pielii nu are nici vine, nici artere și trebue să fie hrănită de către țesuturile ce ea le acoperă. O epidermă bine alimentată este totdeauna moale, curată și frumoasă și orice femeie al cărei ten este șters sau palid, aspru sau ridat, poate fi sigură că țesuturile sale faciale sunt contractate și că pielea sa este în mod neîndestulător de hrănită. E absolut sigur că cele mai bune lucruri pentru a hrăni epiderma sunt crema proaspătă și uleiul de măsline predigerate în așa fel încât de îndată ce acestea sunt aplicate pe piele, ele sunt repede absorbite și asimilate de către țesuturile flămânzite.

SECRETUL SIMPLU AL UNEI EPIDERME FRAGEDE ȘI FRUMOASE

Astfel de alimente reconstitue chiar aceste țesuturi măresc vitalitatea și activitatea lor și suprimă liniile, ridurile și toate celelalte semne ale vârstei. Mulțumită cremei proaspete și uleiului de măsline ce se găsește în Crema Tokalon această cremă constitue astăzi cel mai bun dintre alimentele dermice cunoscute până acum și cel mai mult întrebuințat. Prin utilizarea acestei minunate creme toate femeile au putința ca în puțină vreme să dobândească o piele catifelată, fragedă, delicios de netedă și a aduce o schimbare surprinzătoare în fizonomia lor. Dv. nu aveți ce pierde cumpărând Crema Tokalon. Dacă ea nu vă satisface banii Dv. vi se înapoiază integral.

NOTA. — Crema Tokalon se găsește la farmacii, droguerii și parfumerii. Borcanul mărime obișnuită costă Lei 80. Borcanul mare conținând îndoita cantitate a celor de mărime obișnuită costă Lei 120. Unde nu se găsește trimiteți costul respectiv la PARFUMERIA ELITEI, București, Cal. Victoriei 39.

— Da, e acasă ; dar are musafiri și vorbesc despre servitoare — Poate să vii peste vreo săptămână.

□

La restaurant.

A. — Eu dom'le, pot să judec pă orice om după ceeace mănâncă...

B. (atins). — Ascultă, te rog să nu mă insulți...

A. mirat). — Cum te-am insultat dom'le ?

B. — N'auzișî că cerui adinioarea o ciorbă de burtă ?

□

In ințeală...

Tatăl (indignat). — Nu pot tolera să vii așa de târziu acasă seara băete! Eu când eram de vârsta ta, n'aveam voie dela tata să întârzii mai mult de ora 7 seara orice s'ar fi întâmplat..

Băiatul. — Deștept tată ai mai avut și d-ta...

Tatăl.—Mai deștept decât tine, măgarule !

□

Femei impresionabile...

— „Nevastă-mea e foarte impresionabilă ; cum vede pe cineva plângând plânge și ea...

— „A mea tot așa ; cum aude pe cineva ocărând, ocărăște și ea...

□

O singură deosebire.

Autorul. — „Sunt fericit că ultima mea lucrare se vinde.

Editorul. — „In deosebi călătorii sunt cei mai buni cumpărători.

Autorul. — „Bravo ! minunat !

Editorul. — „Vezi că-i o singură deosebire însă : numai călătorii din vagoanele de dormit.

Autorul (desamăgit) ? ! ?.....

□

La comisar.

— Ași dori să vorbesc cu pungașul care s'a introdus la mine în casă acum două zile și care a fost arestat azi dimineață.

— Ce vrei să vorbești cu el ?

— Ași vrea să'l întreb cum a făcut să intre la mine fără să deștepte pe nevastă-mea. Asta îmi va folosi când mă înapoez târziu de la cerc.

•

Un poet se prezintă la un editor spre a i se răspunde dacă poema sa „Secretul" va fi editată.

— Ce gândești de poemul meu „Secretul" ?

— Gândesc, răspunse editorul, că e un „Secret" care trebuie păstrat în taină.

D. conf. **Măsliună**

POȘTA REDACȚIEI

E. Millo. — Treceți pela mine, Pia Brătianu 11.

PREȚUL ABONAMENTULUI LA „VESELIA"

In țară pe an 220 lei
In străinătate pe an 440 lei

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

MARIRE ȘI DECADERE

TROTZKI. Hotărît lucru... în Rusia toate se sfârșesc cu pogromuri antisemite..

ANUL XXXIV. — No. 5. 5 lei exemplarul. Joi 2 Februarie 1928.

VESELIA

STUPEFIANŢII

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI

— Ce jigănii or fi astea, mă vericule?...
— Or fi stupeficanţi dăia din gazete...

CRONICA SĂPTĂMÂNEI

Aventurile doamnei Zubkow nu au luat sfârşit. După ce a treia zi după nuntă, cu prilejul unui accident de motocicletă, fosta prinţesă Victoria, sora ex-Kaiserului a trebuit să-şi adune bărbatul din praf, jupuit şi cu oasele frânte, acum vine altă ştire. Anume că, tânăra căsătorită (în vârstă de 70 ani) a trebuit să-şi interneze bărbăţelul într'un sanatoriu de alienaţi, fiindcă fostul dansator princiar bea ca un rus autentic şi trăgea pe nas cocaină, întocmai ca un june din „lumea bună" bucureşteană.

Amară deziluzie pentru biata prinţesă. Dar orice boală cu leacul ei. Să vină deci princesa în această frumoasă capitală a ţinuturilor dela Dunăre şi să-şi aleagă. Cocainomani destui, şi dansatori care fac sigur gelos pe Zubkow. Pe deasupra băeţi leventi şi de caracter, cu nume care mai de care mai poetic. Aşa îi oferim pe junele care se ascunde sub transparentul pseudonim sportiv de Daniel la poli (nuanţă subtilă, în care polii geografici desigur că se şterg din faţa polidorilor monetari). Acest june as, e mai cunoscut şi sub pseudonimul său franţuzesc de Daniel-aux-pols.

Mai avem pe urmă a-i oferi pe tânărul Topor-Anuş, a cărui terminaţie în „s" dă o plăcută impresie fonetică în special germanilor, care sunt mai obişnuiţi cu aceste formule gramaticale. Şi la fel cu aceste specimene, mai sunt destui. N'are decât no bila prinţesă să facă oferta prin prefectura de poliţie, pentru ca d. general Nicoleanu să instaleze echipa de hingheri la uşile dancingurilor.

•

Un svon şi-a făcut loc în public, şi în presă. Se zice că guvernul ar intenţiona să transforme Universitatea ieşeană în Universitate numai pentru fete, studenţii urmând a fi împărţiţi la celelalte Universităţi din ţară. In cazul când svonul ar avea o bază reală, scopul guvernului e lesne de înţeles: pacifică universitatea. Se ştie că în facultate fetele sunt mai studioase ca băeţii. Aceştia însă deabea aşteaptă să-şi ia bacaluraetul pentru ca să... conducă ţara; în facultate ei văd odihna, libertatea şi pe d-nul Cuza. Dar bietele fete, ce să vadă la pensionarul domn profesor Cuza?

E drept însă că poezia ar suferi. Perechile care urcă bulevardul spre Universitate nu s'ar mai vedea. Copoul şi-ar pierde farmecul. Teiul lui Eminescu ar urma să adăpostească numai guvernantele cu copii. Sustrase dela singura lor distracţie fetele s'ar apuca de o muncă impresionantă. Ar fi ca un stup de albine din care... elementul masculin ar fi eliminat.

Dar nu credem că acest proect de amazonizare a universităţei ieşene să fie posibil. Studenţimea ar protesta energic contra dreptului ei la flirt, mergând chiar până la grevă. Căci fără nici o răutate: studenţie fără idilă nu se concepe.

•

Dar s'a mai scris şi altceva: că tot guvernul ar intenţiona ca pe toţi soldaţii evrei să-i repartizeze la corpul de armată cu reşedinţa în Sibiu. Neapărat că s'a desminţit. „Dreptatea" naţ-ţărănistă (să fie la ei acolo!) se crede în stare să desmintă desmintirea. Va să zică după „Dreptatea" vom avea un corp de armată de evrei români. Pus să apere viitoarele Oradii de manifestaţii? Ori să protejeze prin rezistenta lor, congresele partidului d-lui Maniu în Ardeal?

N'ar fi de mirare să citim şi aceste absurdităţi mâine poimâine în ziare. Deocamdată, ştirea e o neghiobie curată. Desigur că face parte din materialul informativ cu care a plecat Madgearu să ne facă reclamă în străinătate. Poartă marca fabricei.

•

A poruncit d. general Nicoleanu: să nu mai joace artişti la cinema. Dar, nu vă speriaţi. Eternul nostru prefect nu s'a ridicat împotriva artiştilor care joacă în filme, deşi ar avea dreptul să le tragă câte 25 la mulţi dintre ei, ci împotriva acelor artişti indigeni, care complectează cu arta lor programul filmat.

Aceştia obişnuesc să joace acte scurte, cu deosebire apreciate de primele bănci ale cinematografelor de precizie. Acest auditor, care mănâncă seminţe, consumă bomboane cu roşu şi beau zece dintr'un pahar, se ceartă cu controlorii şi sug buzele în scenele de amor, aplaudă frenetic producţiile „artiştilor" în care pornografia ţine locul de frunte. Se întâmplă însă ca prin aceste localuri să mai intre şi taţi de familie cu câte o droaie de copii, care negresit că petrec auzind cele debitate. Poate că pe furiş şi tatăl şi mama ciulesc urechile. Dar pe faţă protestează în numele moralei ultragiate. Şi astfel arta a mai primit o lovitură!

•

Mare lucru şi socoteala la casa omului! Cu mâna pe condei, multe gânduri ţi-se lămuresc. Iacă de pildă chestiunea tânărului cocainoman D., care a furat medicului cu care locuia împreună, un carnet de reţete. Că tânărul D. a fost un nesocotit e dela sine înţeles. Că n'a stat cu mâna pe condei, e iarăşi sigur, fiindcă avea altceva de făcut cu ea... priza, priza! Dar, doctorul A., păgubaşul carnetului de reţete a depus plângere la parchet, cerând despăgubiri.

Suma pretinsă e de trei milioane. O simplă împărţire arată că medicul aconta o sumă de 30.000 lei pentru fiecare reţetă ce avea să rupă din carnet. E o sumă destul de frumoasă. In asemenea condituni orice medic şi-ar angaja un cocainoman să-i fure blocurile de reţete. Asta n'ar fi nici o greutate. Ceva, ceva mai greu e chestia plăţei.

•

Intre partidul d-lui Iorga şi al domnilor Maniu-Mihalache există un fel de coalitie pentru dărâmarea guvernului. Aceasta însă nu-l împiedică pe d. Iorga să declare într'o întrunire publică la Galaţi că nu-i place clubul naţional-ţărănist din localitate fiindcă acesta e o casă boerească unde se joacă cărţi fără perdea. Nu ştiu precis dacă întinderea unei perdele, scuză cele ce se petrec dincolo, sau dacă pentru o mai bună impresie optică e mai fericită aninarea iţarilor d-lui Mihalache ori a jacheţei domnului Maniu. Dar oricum se pare că de vină e tot vechea „electricitate" de sens contrar d-lui Iorga care de câte ori se apropie de cineva — pasămi-te cu dragoste — îl împinge.

E drept că francezul pretinde că „cei ce se iubesc, se tachinează" dar tachinarea e prea puţin în cazul dela Galaţi. E mai mult o tachinezerie!

Tr. U. Badurul

Sârma ghimpată

— Văzui pe Rița lui Gălbează — de'i zice, acum, Renée, — spui lui Mache, care stetea, la Continental, rezemat de zid și tachina sexul ambulant.

— Pe ce vreme ai văzut-o? mă întreabă, cu interes.

— Pe la 4.

— Se ducea la Popovicioaia, care va să zică.

— Care Popovicioaia?

— Bre, da gugușciuc mai ești!

— De ce, Mache?

— Dacă nu cunoști nici stabilimentul Popovicioaiei.

— Ce stabiliment, domnule?

— Acolo unde se adună domnișoarele între 3 și 7.

— Se adună ca să facă ce?

— Păi, nu'ți spui eu că ești gugașciuc!

— Mă, zevzecule, lămurește-mă odată, că te fac una cu pământul. Auzi?

— Ei, vezi? Asta e cusurul dumitale: iuțeala.

— Păi, ce vorbești în papainoage? Îți spusei că am văzut pe Rița a lui Gălbează — și tu'mi trăncănești de Popovicioaia, de stabiliment și de alte blestemății neînțelese. Vorbește ca lumea, că te plesnesc!

— Cum să-ți vorbesc, nenișorule, dacă nu pricepi nici alfabetul vieței din București!

— Ce alfabet, mon șer? Care Popovicioaie, nene? Unde e stabilimentul, frate?

— Toate sunt la un loc, bădie. O știu și invalizii de războiu. Numai dumneata ai rămas îndărăt.

— Unde, mă? Că trec p'în tine, nătărăule!

— Uit'-te, bre: Popovicioaia e, se chiamă, o țață.

— D'alea?

— Păi de care?

— Dar cu stabilimentul ce e?

— Ei, asta e! Toate casele ospitaliere, unde, pe vremea lui Pake, se punea felinar roșu, se chiamă stabiliment, acușica.

— Să zicem că e așa, fiind-că, prost cum ești, nu găsești altă definiție pentru altarul amorului.

Și, pe urmă?

— Acolo, ori la Iconomoaia, se ducea Rița, dacă ai văzut-o pe bulevard la 4 ceasuri.

— De unde știi? De ce calomniezi copii oamenilor, mă, bolșevicule?

— Care? Calomnie? Păi văd și orbii.

— Ai văzut-o tu intrând?

— Ce nevoie e s'o văd intrând când o întâlnesc pe uliță cu toate semnele hagialâcului de la stabiliment!

— Cum, dragă? Au semne particulare cele care?....

— Ba, bine că nu!

— Și bat la ochi semnele astea?

— De-o poștă.

— Nu mă'nebuni!

— Pe asta de e cruce!

— A nume.

— Păi zici că ai întâlnit-o.

— Da, dar nu'i-am văzut semnele.

— Și când zic că ești gugușciuc, te superi — vezi?

— Lasă prostiile, frate Mache, și spune-mi și mie de pe ce se recunosc domnișoarele care'și fac devoțiunea în schitul Popovicioaiei, de la 3 la 7.

— Păi, n'ai băgat de seamă? Avea pantofi de căprioară?

— Avea.

— Care va să zică: 800 de lei o dată — și, după o săptămână, se lăbărțează, fiind-că sunt făcuți din piele de oaie.

— Bine. Să zicem că e cum spui tu. Una la mână, care va să zică. Pe urmă?

— Purta tichie de catifea, că pe cea de paie a dat-o la chivuțe.

— Și dacă purta?

— Asta nu se face fără 1500.

— Treaba ei.

— Da de a ei!

— Ei, să admit 1500.

— Și cu 800 de mai sus, face 2300?

— Face, cum să nu facă!

— Ciorapii, apoi, așa cu talpa din

REGINĂ DE TEATRU

(In culise).

EA. — Am venit pe jos, n'am avut nici 5 lei să plătesc tramvaiul!

carâmbi, cum îi poartă elegantele din Popa Nan, mai costă pe puțin 300?

— Nici vorbă!

— Se făcură, care va să zică, 2600.

— Exact.

— Apoi, între ciorapi și tichie n'avea un petec de mătase care'i lăsa sânii goli și'i netezia crupa când mergea cu pas de Carmen naționalizată?

— Ba, vorba dumitale, 'mi se pare că avea un fel de pestelcă.

— Asta, fără 4000 nu se poate cumpăra, fiind-că tariful vamal s'a ridicat de sparge plafonul.

— Și ce are a face?

— Să vezi: 800+1500+3000+4000=6,600.

— Ei, și?

— Și astea sunt numai pentru o lună, fiind-că după intervalul acesta le ies în moda, îi ies și degetele prin bocanci.

— Și?

— Și de unde?

— Cum: de unde? De la Gălbează.

— Ești sigur?

— Mai mult sau mai puțin. Și, mai la urmă, ce'mi pasă mie ca să-i fac socoteala!

— Ca să știi unde se ducea la 4 ceasuri.

— Taaaaci! Știi că mă bagi la idei?

— Dacă ești gugusciuc! Păi fratele Gălbează are 200 de lei leafă de bază, ca ușier la ministerul fraudelor: 200, care, cu anexele și cu scumpetea, fac 3000 și lumea toată. De unde, dar, la Rița, 6300, într'o lună, pentru un singur rând de straie?

— Știi că ai dreptate!

— Cum să n'am!

— Care va să zică, elegantele de pe stradă sânătără, se chiamă, studente dela stabiliment?

— Dintre cele care ies prin Lipscani înainte de 12 și, spre seară, după 7, pe Calea Victoriei, cel puțin 99 la sută sunt aruncate pe piață de către academiile Iconomoaiei, Popovicioaiei și a celorlalte decane care potrivesc educația duduilor umblărețe.

— Aferim societate, atuncilea!

— Dar ce are societatea cu Rița? Ce'i pasă organismului fizic că s'a ros flecul dela cibotă?

— Da, dar nu e numai Rița.

— Toate Rițele la un loc nu fac, la urma urmelor, decât să mărească clientela medicilor și să intensifice activitatea celor dela Colentina.

— Și încolo?

— Încolo, basta!

— Cum, adică? Își plimbă imoralitatea pe stradă și societății nu'i aduc nici un rău?

— Din contră. Rițele astea sunt tocmai supapa de siguranță pentru viața cinstită a gospodăriilor.

— Ai devenit paradoxal, Mache.

— Ba nici de cum. Peripateticienele sunt, pentru societatea cinstită, ceeace e sârma dințată pe marginea trenșeelor: se vede printre ochiurile sârmei dar nu se poate trece.

— Cu moraliști ca tine se face succesul stabilimentelor...

— Se poate. Dar tot mai evanghelic e să propagi pășunatul pe izlazul comun decât, cu hipocrizia dumitale, să intri cu vitele în holda românului.

Și, necăjit foarte, se repede, înnainte de a pleca:

— Așa te-am pomenit: fățarnic și mâță blândă.

— Și când mă gândesc că atunci când puteam cumpăra toate astea, eram vegetarian.

Meggendorfer Blaetter

NOBLEȚA OBLIGA

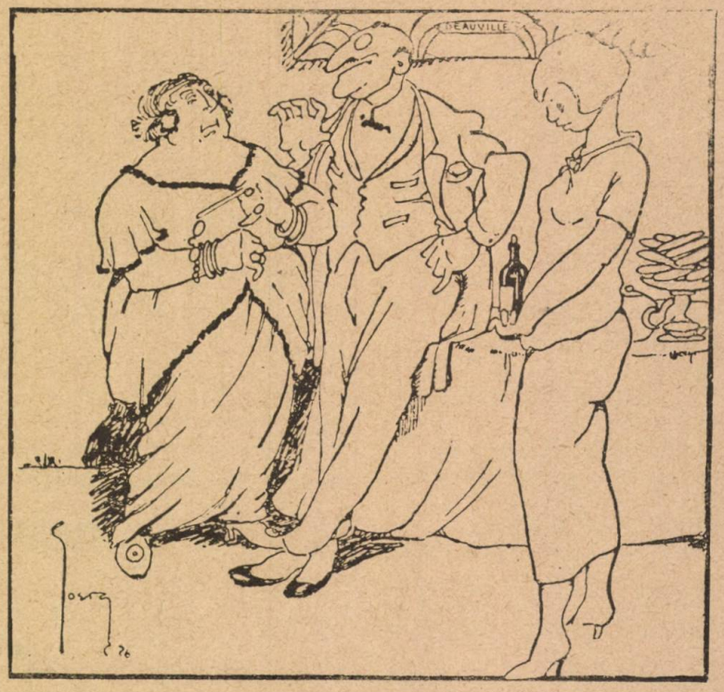

— Vrei să iei pe fica mea de soție! Cari sunt titlurile d-tale?
— Doamnă, n'am avere, dar am multă noblețe în ținută!

CA LA BAL

Trei măscuțe: două 'n verde,
Alta 'n rochia miresii
Au voit să mă desmierde,
Sâmbătă, la balul presii.

Și m'au dus cu zăhărelul
Până la bufet, și 'n urmă
Dăi ciocnit cu păhărelul,
Iar cu vorba n'o mai curmă:

„Ești o bombonică dulce
„Și te placem câte trele,
„Dar cu tine să se culce,
„Care vrei tu, băețele?"

Și mai dă-i altă comandă:
Patru șnițele și vinul, —
Toate se-ofereau ofrandă
Ca să-mi potolească chinul..

Petrecurăm de minune...
Am plătit, biet, ca un fraer,
Și-apoi s'au făcut nebune
Și s'au luat, mă rog, la 'ncaer:

„Eu-l iubesc", „ba eu, smintito"!
(Pentru mine-adicătelea)
„Eu-l iau, dragă, n'am vorbito"?
Strigă-a treia către-acelea.

Și-astfel, după ce-mi sburase
Mia ferecată 'n dungă,
Dintre trei îmi mai rămase
Să-mi mângâi doar biata pungă

Niram